OSZK

HAVI FÜZETEK

A Ferencz József Árvaház javára

Adomák és Veszemék

IX-XII füzet

DVORZSÁK JÁNOS
kiadása
Budapest II. Fő utcza 32.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

ADOMÁK ES VESZEMÉK,

HAZUDOZÁSOK ÉS IGAZMONDÁSOK,
KÉPES ÉLCEK ÉS ILLUSZTRÁLT
KÉPTELENSÉGEK, MULATTATÓ VER-
SEK ÉS NEVETTETŐ ELBESZÉLÉSEK,
MŰ- ÉS KIFORDITÁSOK, ÖTLETEK,
UJ SZÓK ÉS TALÁNYOK LEXIKONA.

Összeállitotta és az épitendő Ferenc József árvaház
javára kiadta

DVORZSÁK JÁNOS.

HAVI FÜZETEK IX—XII.

A Szent Missiók Gondnokságának tulajdona.
Budapest, II., Kapucinus-Zárda.

1. elég. m
465

BUDAPEST, 1903.
MŰLLER KÁROLY KÖNYVNYOMDÁJA
II., Főherceg Albrecht-út 3—5.

312.014
M. N. MUZEUM KÖNYVTÁRA
I. Nyomt. Növédéknapló
1904. év 170. sz.
2R
R
1965

Költészet.

5781. Az ember egész élete *költészet*: a gyermekkor pásztori dal; az ifju szive ódákban pezseg, a férfi ide-oda hajlik jambuszokban; az öreg a boldog idők elmultát kesergi alagyákban, mig végre a halál epés epigrammjával mindennek véget vet.

5782. Az epigrammirók a *költészet* homeopatái.

5783. Nem is magyar, ha nem Jankó;
Nem is papir, ha nem bankó;
Nem is gyermek, ha nem siró;
Nem is koldus, ha nem — iró;
Nem is nobel, ha nem gőgös;
Nem is programm, ha nem rőfös;
Nem is regény, ha nem mérges;
Nem is deák, ha nem éhes;
Nem is szép lány, ha nem kapós;
Nem is gazda, ha nem adós;
Nem is ital, ha nem habzós;
Nem is váltó, ha nem tartós;
Nem is város, ha nem sáros;
Nem is itce, ha nem páros;
Nem is kása, ha nem zsiros;
Nem is festék, ha nem — piros;

Nem is vámos, ha nem durva;
Nem is szoknya, ha nem kurta;
Nem is kalap, ha nem tollas;
Nem is költő, ha nem borzas;
Nem is bornyú, ha nem rugott;
Nem is bankár, ha nem bukott.

Költő.

5784. — Mi a költő?

— Olyan ember, hogy ha mondod neki legény, mondja rá szegény, ha mondod neki pap, mondja rá bab.

5785. — Nézd fiam, az ott koszorus költőnk.

— Nagyon szorgalmas lehet, mindig könyv van a kezében; bizonyosan a saját költeményeit tanulja meg kivülről.

5786. *Küzdelem a létért.*

Az oroszlán ordit, mikor hasa korog,
Hangjától az erdő fája is csikorog.

Az ember nem ordit, föleszmél éhében,
S több furfangot használ agya műhelyében:

Hogyan lehet venni onnan, a hol nincsen,
Sütni, főzni ottan, a hol még tüz sincsen.

Az élelmes kalmár vég-eladást rendez,
Gyári áron alul, de az ördög sem vesz.

Korcsmáros szerződik jó cigány bandával,
Csalogat bennünket keserves nótával.

De nem vonz vendéget legszebb muzsikája,
Promontoron termett szegszárdi borára.

A kávés azelőtt egy divát ha tarta,
A kiért a vendég egymást turta-marta.

Ma hölgyekből egész zenekart tartogat,
De kevés a balek, lépen egy se ragad.

Hát az éhes költő vajjon mihez fogjon,
Hogy a nyomda költség valamelyes fogyjon?

Ódondászhoz hordja csomókint munkáját,
Ne foglalja ingyen asztalát és ágyát.

S ha tizkrajcárjával elkel egy-két példány,
Testvérül osztozunk ketten a nagy prédán.

Tomor Ferenc.

5787. — Megvette legujabb verskötetemet?

— Nem. Nyáron nem törödöm a tüzelőanyaggal.

5788. A költő gyümölcsöt vesz s látva, hogy az ő költeményeibe van csomagolva, felkiált:

Tudtam, hogy gyümölcsöt fognak hozni.

5789. — Milyen fenséges estét teremtett nekem! Az ön operája mesterműű és annál nagyobb az érdeme, mert sohasem volt ilyen jó zenének ilyen komisz szövege — szólt előadás után az öreg ur.

A körülállók hangos nevetésben törtek ki, a költő haragosan tépte ki magát a kritikus karjaiból, a ki elhülve hallotta, hogy nem a zeneszerzőt, hanem a szövegirót ölelte.

5790. A költőnek minapában óriási szerencséje volt! Ajánlottan küldött verseket a szerkesztőségbe és a levél elveszett. Kapott negyven koronát. Ez volt az első pénz, a mit verseiért látott.

5791. *Kisasszony* (a fürdői ismerőshöz): Óh mennyire örvendek, hogy megismerhettem; kegyed tehát az az aranymetszésü, disznóbőrbe kötött költő, a kit karácsonyra kaptam.

5792. — Honnan szerezhetnék néhány szép idézetet?

— Vegye meg Shaksperét. . . . Annak művei telve vannak idézetekkel.

5793. A költő versei jobbadán balladák.

5794. — Mit költött Arany János?
— A fülemilét!...

5795. Te valóságos szomorúfüzfapoéta vagy.

5796. — Ki az az ur?
— Alkalmi poéta.
— Honnan tudod?
— A nyáron szóvirágokat irt, most meg jégvirágokat költ.

5797. Mivelhogy a verstant befejeztük, ez órát felhasználjuk arra, hogy mindenki ir valami verset, se tárgyat se alakot nem irok elő.
— Én már készen vagyok.
— Halljuk!

— Tökkel ütöt fejünek nem szoktam mondani verset.

Verselt a deák.

— Durva paraszt, neveletlen hitvány kölke apádnak. Ej, hogy az ördög egyen, vagy kalodába tegyen

Volt a válasz.

5798. — Hallom, hogy az ön fia minden áron költő akar lenni. De van-e hozzá tehetsége?
— Nagyszerüen kibirja a koplalást.

5799. — Nézd, a költő felkötve hordja kezét. Tán párbaja volt?
— Dehogy! Csak oly hévvel skandálta verseit, hogy a keze is kificamodott bele.

5800. Grassalkovich felszólitotta Hangay Zakariást, korának leghiresebb rögtönzőjét, hogy az a gödöllői palotára irjon homlokverset.

A poéta ezt irta:

Köhalmaz, sok tolvajság gyűjtötte rakásra.
Összerogy és majd más birja rabolt javait.

Ezért aztán a gróf egy nagy ebéd alkalmából a középre ültette, jobbról balról kiszolgáltak a cselédek, de őt kihagyták.

— Most rimeljen — szólt gúnyosan a gróf s a poéta azonnal rákezdte:

Koplalnak közepütt, jól laknak elül s az utolján;
Ostoba közmondás, hogy a boldogság közepütt van.

Hozták a levest, kapott Hangay is, de kanalat nem adtak neki.

Megszólal a gróf:

Huncut, ki a levesét meg nem issza.

A költő ketté törte a zsemlét, belét kitépte, ugy ette meg a levest, aztán felkiáltott:

Huncut, ki a kanalát meg nem eszi.
S megette a zsemlét.

5801. Hogy Feri jó költő, azt senki tagadni ne merje,
Nem jó költ-e, ki már kétszer a csődbe került?

5801. — Nesze, olvasd el legujabb költeményemet, mit szólsz hozzá, jó-e?

— Nagyon nehéz dolog nyilatkozni. Ha azt mondom, hogy rosz, te nem hiszed el; ha azt mondom, hogy jó, önmagammal jövök ellenkezésbe!

5803. Ha mi bankárok vagyunk is, azért még sem engedhetünk meg magunknak akkora lukszust, mint minden füzfapoéta: hogy mindig költsünk!

5804. — Olvasta szerkesztő ur utolsó költeményemet?

— Nem olvastam, de elolvasom, ha megigéri, hogy utolsó költemény lesz a jövőre nézve is.

5805. — Képzeld csak, ez az ur halomszám irja hozzám az ő füzfa-verseit, melyeket persze én olvasatlanul dobok a tüzbe.

— Irigyellek, nekem azokat egykoron mind végig kellett hallgatnom.

5806. — Az egerek megették egyik költeményemet.

— Tehát mégis akadt, a kinek a szájize szerint irtál.

5807. A poéta találkozik társával, a ki sietve halad el mellette, hóna alatt Petőfi illusztrált diszkiadását szorongatva.

— Hová, hová olyan szaporán?

— Ugy teszek mint Judás: eladom a mesteremet.

5808. — A multkor a kontár azzal gyötört, hogy mutogatta a festményeit.

— Hiszen boszut állhatsz rajta:

Olvasd fel neki néhány költeményedet.

5809. — Nem kivánom, hogy költeményemet közölje.

— Hát mit kiván?

— Hogy csak olvassa.

— Tudja mit? Inkább közlöm.

5810. A legtüzesebb költeményeket fütetlen szobákban irják.

5811. Alkalmi poétához nyit be az atyafi:

A leányom esküvőjére szeretnék egy szép rigmust. A leányom Borcsa, a vőlegény János. Hát ugy tessék megcsinálni, hogy a két név összerimeljen.

5812. Az egykori tót deák igy énekelte meg az evangélikusok repedt harangját az önképző körben:

Mácsa harang harminckettő, de toronyba veresbe,
Szarvasi tót luterán meg vagyon, a ki repedt.

5813. — Óh, mi szépek ezek a szomoru füzek a lehajló ágaikkal.

— Az ember alig hinné, hogy belőlük fonják a papirkosarakat!

5814. A füzfapoéta sugárzó arccal felkiált:

— Mily népszerü is vagyok én! Minden sajtosnál találhatók költeményeim!

5815. Igaz, hogy minden költemény tulajdonképen alkalmi vers, de azért nem minden vers költemény.

5816. — Mielőtt odaadnám a kezemet, meg kell magának tudni egy rosz szokásomat: folyton rosz verseket irok.

— Sohse busuljon. Ugyanezen gyengéim énnekem is megvannak. De remélhetőleg le fogunk szokni mind a ketten, ha egymás verseit szorgalmasan föl fogjuk olvasni.

5817. — Az szép öntől, hogy a költeményeimért pástétomot küldött.

— Valami élvezhetővel akartam kedveskedni.

5818. — Nagyon köszönöm, hogy szives volt költeményemet közölni. Remélhetek némi honoráriumot?

— Kedves barátom, költeményét azért közöltem, mert a lap oly szegény, hogy nem telik papirkosárra.

5819. — Az ön költeményei nagyon hosszúak.

— Hiszen négy sorosok is vannak köztük..

— Azok is hosszúak.

5820. — Ime, néhány magam készitette költemény!

— Mivel érdemeltem meg ezt a büntetést?

5821. — Mi volt az inditó oka, hogy ezt a felséges ódát megirja?

— Hát a feleségemnek uj cipőre volt szüksége.

5822. *Költői boszú.*

Bosszút kiált e sértett sziv s a boszú nagy leszen.
Hiu világ! az áradat láttad mily féktelen?
Ront bont, mit ér, mig a rónára ér;
Igy boszúm is téged majd eltalál,
Hogy te hozzám oly kegyetlen valál.

Mit gondoltok! verset irtam, verset kettőt, szépet.
És a világ — én nem tudom — milyen furcsán nézett.
Mit is mondtam? nézett — az ám verset tépett.
Verset téptek, az enyimek voltak,
S én nem tudom, mindehhez mit szóljak!?

A birálók kegyetlenül — erre-arra hurzták
Össze vissza vonták, bonták ronták nyomták — s mondák:
Ez a két vers nem jó — nincsen benne sem só,
Sem paprika s tudja manó még mi.
A világ meg nem kezd nevetni.

És én szerencsétlen ember — itt állok leverve,
Összetépett szép verseim tartom a kezembe.
Remélt tapsok helyett
A világ kinevet.
Tudja is az, mi a szépmüvészet
S úgy cselekszik mint a ki holtrészeg.

De majd nevetek én is, boszúm ha sikerül.
S, hogy kell neki sikerülni, ezt fogadom szentül!
Tudjátok mit teszek?
Boszút miként veszek?
Hogy vesződjenek majd a birálók:
Minden héten két rosz verset irok.

5823. *Könyörgés* = sziklarobbantás.

5824. *Könyörület* = siró gőrcs.

Könyű.

5825. Melyik a leghamisabb viz?
— A könyű.

5826. Micsoda viz az, melyben homok sem nem volt, sem nem lesz?

5827. *Szobaleány* (a szakácsnéhoz aki négerjegyesétől téntafoltos levelet kap):
— Ugyan szépen el van maszatolva ez a levél!
Szakácsnő: Hiszen ezek az ő könyűi.

5828. Könyet a női szembe csalni könnyebb.
Mint felszáritani az után e könyet.

5829. — Szabadna kérdezni, mibe került ez a berendezés?

— Sok könyűmbe.

5830. — A temetésen nem voltak megöntözve a város utcái.

— Számitottak a lakók könyűire.

5831. Asszonyi köny, nem mindig azt jelenti, hogy van szive, hanem azt, hogy nincs uj ruhája.

5832. — Mért könyezel?

— Éppen ma öt éve, hogy egybe keltünk.

— Én nekem is könybe lábad szemem, valahányszor rágondolok.

5833. — Vizet csöpögtet levelébe?

— Hogy könyűt jelképezzenek.

5834. — Mit könyezel, talán elhagyott a kedvesed?

— Ha csak egy hagyott volna el, de mind a három egyszerre.

Könyv.

5835. Régi világ elrejtett kincseit őrzi, takarja:
Néma, beszél, holt, s életet ád: bár szótlanul oktat.
Cifra ruhája vagyon, ha nagy úr palotája lakása;
Együgyü köntösben kedvelli tudós, de haszonnal.
A farkát vágt el, mély bú, s öröm-érezet árja.

5836. Levelem van, mint a fának;
Takaróm is, mint az ágynak,
A levelem végigszántva,
Sok kincset rejt barázdája . . .
Ki e kincset kiemeli,
A „tudós“ nevet elnyeri.

5837. Jó barát a jó könyv.

5838. — Talán érett leányok számára irt könyvet óhajt?

— Nem kaphatnék érettebbek számára irottat?

5839. — Hogy tetszik a könyv, melyet karácsonyra vettem?

— Nagyon jól — ketté téptük, hogy mind a ketten egyszerre olvashassunk belőle.

5840. — Kérem ezt a könyvet.

— Ez nem önnek való.

— De igen, nekem épen az való, ami nekem nem való.

5841. — Nem adhatnál valami érdekes könyvet? Nincs semmi olvasni valóm.

— Miért nem kérsz atyádtól, hiszen annak van elég.

— Csakhogy egy pikáns sincs közöttük.

5842. — Minő könyveket parancsol Méltóságod a könyvtára számára?

— Azt önnek kell tudnia, csak annyit mondhatok, hogy a nagy könyveket alól, a kisebbeket felül helyezze el.

5843. A nő annyira szemérmes volt, hogy könyvtárában a férfi szerzőket elkülönitette a nőktől.

5844. A könyvkiadó leánya s egyik alkalmazottja megszerették egymást; az apa csak abban az esetben igérte oda a leányát, ha meggyőződik, hogy a fiatal ember ért a vállalkozáshoz, e célból átengedte neki „Boldog jövő“ c. regényét, mely hosszu időn át hevert.

Az összes példányok egy hét alatt elfogytak s a boldog pár egybekelt.

— Hogy történhetett ez?

— A lapok hozták, hogy egy gazdag uri ember nősülni akar — találkozás a vár sétánya, ismertető jel: „Boldog jövő“ c. könyv a jobb kézben.

5845. Sok uj és jó vagyon e könyvben, csak az a kár, hogy a mi uj nem jó s a mi jó, nem uj.

5846. Megbizható történelmi munkát akar venni. Barátja tanácsára egy husz kötetes hires munkára esik választása, melynek második kiadásából éppen most jelent meg az I. kötet. Barátunk a könyvkereskedésbe lépve nem egy, hanem husz példányban veszi meg az I. kötetet. Egy alkalommal találkozik tudós barátjával s kérdeztetvén tőle, hogy tetszik a munka, igy válaszol:

Alapos munka, csak az kár, hogy a szerző oly gyakori ismétlésekbe esik.

5847. Olvasni valót kért a szakácsné.

A kölcsönkönyvtárban egy rémregényt s egy katologust adtak neki, melyből tetszés szerint választhat.

E szókkal hozta vissza:

Az egyik szép, elolvastam, de a másik nagyon unalmas s nincs benne semmi összefüggés.

5848. Könnyebbnek tartják megtartani a könyvet, mint annak tartalmát.

5849. — Már megint szamárfüleket csináltál a könyvedbe?

— E könyv joggal hord szamárfüleket.

5850. Az a könyv, mely nem érdemli meg, hogy kétszer olvassuk el, nem érdemli meg az egyszeri olvasást sem.

5851. — Már hogy adhattad el a tankönyveidet?

— Billiárdra való kellett.

— És ezért?!

— No, csak te ne tégy szemrehányást! Te is mindenedet pénzzé teszed, ha a korcsmába akarsz menni.. . .

— De még tankönyveimet sohasem adtam el.

— Ugyan, ugyan . . .

— Becsületemre! Sohasem is vásároltam!

5852. Udvarmester a felolvasóhoz:

Ugy tartsa a könyvet, hogy a könyv hátát ne lássa a felség.

5853. — Haza küldte az úr a könyvet és kér másikat.

— Hát azt nem mondta, hogy melyiket?

— Az mindegy, csak nagy legyen, mert úgy is csak a nádszékre használja, hogy a nadrágját ne tépje a nád.

5854. *Biró*: Tehát tizenhárom könyvet lopott el magától?

Tanu (könyvkereskedő): Igen, de a tizenharmadikat nem számitom, mert tizenkét kötetre egy ráadást szoktunk adni. Mondjuk tehát, hogy tizenkét kötetet lopott.

5855. — Kérek egy érdekes könyvet, valami regényfélét.

— Itt van, kérem egy, melyet a rendőrség betiltott! (pedig nem is igaz.)

— Ah, kérem, az nagyon jó lesz!

5856. Itt olcsó könyvek ingyen kaphatók.

5857. Diák uraknak, az apai látogatások tartamára tudományos könyveket kölcsönzök, melyek ugy néznek ki, mintha már sokat használták volna.

5858. Holnaptól fogva könyveimet oly potom áron adom, hogy szégyenlem megmondani.

5859. — Milyen műveletlen ember ez a Vézna. . . Uj lakást rendezett be, a mikor főnyereményt csinált, és könyvtárszobát is rendelt. A könyvkereskedőhöz pedig úgy izent, hogy küldjön három négyszögméter könyvet . . .

— Csakugyan nagyon műveletlen . . . Hiszen tudnia kellene, hogy a kötések szine és a kötetek nagysága is határoz, hogy hát megfeleljenek a bútorok és a tapéták szinének.

5860. — Milyen cimet adjak a könyvemnek, melyben vadász-élményeimet leirom?

— Képzelődések könyve!

5861. — Tanár nagybátyámtól születésem napjára mindig egy könyvet kapok.

— Akkor már nagyon szép könyvtárad lehet!

5862. E könyv a legrosszabb papirra vajjon irva, kár a szép papirért.

5863. — Hogy tetszik a tanárunk könyve?
— Roppant száraz. Alig birtam keresztül gázolni rajta.

5864. A ki olyan könyvet akar olvasni, mely teljesen tetszik neki, — irjon egyet.

5865. — Mi a könyvek könyve?
— A főkönyv.

5866. — Ha szorgalmasan nézed a képes könyvedet, majd megmondom a papának és a papa meg fog csókolni.
— A nevelő kisasszony is szorgalmasan nézi a képeskönyvet?

5867. Hogy köttessem be a könyvet, nyolcad, negyedrét vagy foliánsokban?

5868. Erős kötést kérek a gazdám számára, mert szerencsétlenül nősült.

5869. — A könyvszekrény puha fából való.
— Megengedje, testvérek közt is kemény fáju.

5870. — Mit ad ezért a könyvért?
— Én csak egész könyvtárakat veszek.
— Hisz ez az egész könyvtáram.

5871. — Mennyiért köti be ezt a könyvet?
— Két koronáért. (A könyvet nézegetve):
Három koronát kell érte kérnem, mert amint látom, képek vannak benne és a legényem sok időt mulaszt a képek nézegetésével.

5872. — Hogyan van, hogy a könyvtárotokban annyi a szakácskönyv?

— Nem szakácskönyvek azok, csak a mama ugy kötteti a pikáns és naturalisztikus könyveket, hogy a nővérem ne olvassa őket.

5873. — Mi a véleményed legujabb munkámról?

— Hogy a zárószó nagyon messze esik az előszótól.

5874. *Könyv címe:* Vezérfonal, mikép lehessen a bölcsészetet nyolc nap alatt helyesen olvasni, irni és beszélni. Második javitatlan kiadás.

5875. A gazda megparancsolta, hogy a könyveket egyformán köttesse be.

A nagy munkákat egyenlő nagyságra vágatta a kisebb munkákkal, hogy egyformán legyenek bekötve.

5876. A gazda ráparancsolt inasára, hogy a most érkezett könyvet vágja fel.

Az inas felvágta fidibusznak.

5877. *Körmöc* = disznóláb.

5878. *Körmönfont* = béres ostor.

Köröm.

5879. Tested része vagyok, noha csont sem, hús sem azonban;
Érzésem sincsen, oszlani szálra kemény.
Nem vagyok én, mint fog, csontból, sem hajjal enyészni
Nem tudok; ősz s gyermekkor noha nőni tanit.

5880. Az egész minden emberben,
Kezén lábán lakozik.
Vágd le fejét, majd szivedben
Kedves érzés habozik;
Vedd el lábát, lesz végtelen,
Ha azt vissza mondhatod;
Szive helyett tedd a fejét,
Vágószéken láthatod.

Körülmény.

5881. *Körülmény* = körszék.

5882. — Orvos ur hiszi, hogy meggyógyulok?

— Bizonyos vagyok benne.

— Legyen szives e *körülményt* kimélettel adni tudtul az öcsémnek.

Köszönet.

5883. — Értesültünk, hogy lovaggá lett s eljöttünk szerencsét kivánni.

— Fogadják lovagias köszönetemet.

5884. Valaki ötven botra volt itélve, de mivel oly szörnyen orditott, elengedtek neki husz botot.

— Isten fizesse meg ezerszeresen, — hangzott a hálás köszönet.

Köszöntés.

5885. — Hallottam, hogy ön az igazgató urnak az utcán nem köszönt.
— Bocsánat, nem láttam, rövidlátó vagyok.
— No hát, ha ismét fog találkozni az *igazgató urral, nekem* okvetlen köszönjön.

5886. — Miért nem viszonozta az a házaspár — melylyel az imént találkoztunk — köszönésedet?
— Én boronáltam őket össze.

5887. Midőn pohárt tölt a magyar
Előbb azt fel nem önti,
Mig égre sem fohászkodik,
Vagy társra nem köszönti.

Garay.

5888. — Alázatos szolgája.
— Mindörökké. Amen.
— No az már mégis sok volna.

5889. *Füszerkereskedő* (kis fiához): Mért nem fogadtad köszöntését?
— Az apja csak vaskereskedő.

5890. — És te köszönsz annak a nőnek, ki téged kikosarazott és most másnak a hitvese?

— Mért ne? A szép leányból olyan Xantippe lett, hogy férje is aligha hálásabb nem volna most iránta, ha tőle ő is kosarat kap; éppen azért vagyok neki örök lekötelezettje, hogy nem jött hozzám.

5891. — Mit tesz az a szó: szervusz?

A gyermek hallgat.

— Azt sem tudod? Hisz manapság a cselédek is igy köszöntik egymást!

— Jó napot! — feleli a gyerek.

5892. Tizenkét évig káplánkodott anélkül, hogy plebániát kaphatott volna. Séta közben „Dicsértessék a Jézus Krisztus"-sal köszönti az anyókát, ki imigyen válaszolt: Mindörökké káplán ur.

5893. — Ugy-e nagypapa, te irsz nekem egy szép uj évi köszöntőt?

— Kinek a részére?

— Saját magad részére. Tudod a te irásod sokkal szebb, mint az enyém.

5894. — Miért köszöntgetnek nekem? Talán azt hiszik, hogy képviselő vagyok?

— Nálunk ez igy szokás, mert csak a paraszt nem köszön.

Köszörükő.

5895. Iszik vizet, eszik vasat,
Ha hajtják a vályura,
De nem ereszt ettől hasat,
Bár mindég hajtsa ura:
Gyengébb, s homályos létére
Az erőst hózza fényére.

5896. *Kötekedő* = kosárfonó.

Kötél.

5897. A miniszter egy kis városon utazván keresztül, lovainak kötőféke elszakadt. Az előljáróság az uj kötél árát azonban elfogadni sehogy sem akarta, mert — igy szólt a polgármester — Nagyméltóságod már régen érdemeket szerzett — kötélre.

Kötelesség.

5898. — Ha nem lőttem volna le a bestiát, ön most halott volna!

— Igaz, hogy önnek köszönhetem életemet, de kötelességem önt bekisérni, mert nincs fegyverengedélye — szólt a megmentett csendőr.

5899. *Kötény* = hóhér.

5900. *Kötszó* = eljegyzés.

5901. *Kötvény* = akasztott ember.

Kövér.

5902. — Husz év előtt szélesebbnek tünt fel e völgy.
— Akkor ön még nem volt oly kövér.

5903. — Mi lesz az emberből, ki a szellemiekről teljesen visszavonulva csak a testieknek él?
— Kövér ember.

5904. *Követség* = parittya.

5905. *Középület* = középen ülés.

Köztársaság.

5906. — Mi a köztársaság?
— Dupla lénung, nincs király.

5907. Er fuhr mit zwei Kreutzer nach China. = Két *krajcárral* utazott Kinába.

5908. *Quondam Creta fertur Labyrinthus.* (*Aen. V. 588.*) = Hajdan *krétával* mentek át a labirintuson.

5909. *Krisztina* = üdvözli önt.

Krisztus.

5910. A szir érseket Magyarországon jártában felkérte a plébános a feltámadás szertartásának végzésére, a magyar nyelvet nem értő főpap „Krisztus feltámada“ helyett igy kiáltott fel:
Christus fuit Dalmata!

5911. — Az anyaegyház magyar-, a fiókegyház német ajku volt, a káplán egy kukkot sem tudván németül, a plébánosnak kellett a leányegyházba járni.

— A föltámadást csak elvégezheti — szólt a plébános.

A káplán el is indult s csak az oltárnál olvassa a könyvből, hogy a nép nyelvén kell mondania:

— Feltámadt Krisztus e napon.

Hamarjában imigyen forditja le németül:

Christus hat steh aufi gmacht.

A jövő évben aztán figyelmezteti a plébános, hogy a német igy mondja:

— *Christus ist erstanden.*

De a káplán most meg igy forditotta le:

— *Christus nichts verstanden.*

5912. Az oberammergaui passziójátéknál a Krisztust szereplő megbetegedett s a hozzá nagyon hasonló magyart felkérték, helyettesitse a keresztfeszités jeleneténél, hol egyetlen egyszer kell csak megszólalnia: „Befejeztetett" „*Es ist vollbracht*" — e helyett azonban igy kiáltott fel: „*Es ist prachtvoll*!" — pompás!

5913. Évek hosszu során át énekelte a passzióban a Krisztus szerepét, miközben megöregedvén, a szemei elgyengültek; nagypénteken borus levén az idő, mikor az evangelista énekelte: „Az időben mondá

Jézus az ő tanitványainak“ kivülről mondotta: „Tudjátok, hogy“ . . . aztán betetekintett a könyvbe, megtörölte a szemeit s keserves hangon végezte mondván: *nem látok.*

5914. Örömöt akar szerezni az ispán a feleségének, névünnepére lefesteti magát.

Örül az asszony s váltig erősiti, hogy a kép mily nagyszerüen sikerült.

— Ennek a megitélésére, lelkem, te nem vagy illetékes — szólt a férj, — azt egy elfogulatlan idegenre kell biznunk.

Másnap megjön a biró.

— Biró uram, — szólt az ispán, — a parádés szobámban van egy kép, nézze meg, de ne szóljon semmit sem róla, mig nem kérdezem, akkor meg aztán egész őszintén mondja meg a véleményét.

Mind a hárman belépnek a kép szine elé.

— Innen jobbról nézze meg.

— Most balról tekintse meg.

— Most a középen üljön le a pamlagra s onnan tekintse meg.

— Most a jobb kezével formáljon egy tölcsért s azon nézze.

— No, most mondja meg, mit szól ehhez a képhez.

— Szép Krisztus, — hangzott az itélet.

5915. Beteg ágyához hivták a papot a pusztára, ki midőn látta a nagy kinokat, vigasztalni akarta a gyötrődőt:

— Türje békességben a fájdalmakat, lássa az Ur Jézus is mennyit szenvedett értünk, mielőtt meghalt volna.

— Hát az Ur Jézus is meghalt? — szólt kérdőleg a szenvedő, — nem is tudtam, hogy beteg.

— Mit, ön nem tudja, hogy Krisztus Urunk meghalt?

— Oh itt a pusztán nem tud meg az ember semmit.

5916. A mórénak valami nagy kérése volt az ispánnál.

— Szereti a nagy titulákat, — szólt a cseléd — ha jó megtitulázza, megkap mindent.

Az ispán anyjával találkozik a cigány.

— Üdvözlégy szüz anyám Mária, legyen szives az Ur Jézusnak megmondani, hogy hallgassa meg alázatos könyörgésemet, — szólt.

S az ispán meghallgatta.

5917. Klodvig a passzió meghallgatása után felkiáltott:

Bárha ott lettem volna az én frankjaimmal.

5918. — Beszélj nekem Jézusról és Lázárról, — mondá a tanitó egyik gyermeknek, a kinek bátyját éppen Lázárnak s nénjét Máriának hivták.

— Jézus — hadarta a gyermek, — Lázárt feltámasztotta halottaiból s akkor Lázár Máriával együtt elmentek a vasutállomásra s elutaztak.

5919. A főerdész valami miatt megnehezteltehetett a csaplárosra, mert a mint az erdőn öreg este találkoznak, alig pár lépést téve együtt, kivesz zsebéből egy zsineget, a korcsmáros nyakába dobja, megszoritja s szól:

— Most mondd, hogy: „Dicsértessék a Jézus Krisztus“, mert különben függsz.

— Azt nem szabad mondanom.

A másik pillanatban a fán lógott.

— Mondom, mondom.

Elbocsátotta a zsineget.

— Még sem mondom.

Összeszoritotta a zsineget s ez ismétlődött vagy háromszor.

Másnap a törvényszéknél jelentkezik a csapláros, s szóról-szóra elmondja a történteket addig, hogy neki kellett volna valamit mondania, mit nem szabad.

— Mi az? — kérdi a biró.

— Ha nem mondottam meg a mikor fel akartak akasztani, most a mikor senki sem kényszerit, csak nem mondom, — szólt s be volt fejezve az ügy.

5920. Nagypénteken olyan szónoklatot szokott mondani a pap, hogy mindenki sirt, — Móré — szólt a szomszédja, — miért nem jön velünk a prédikációra? Meglássa, nem bánja meg.

Elment.

A pap szivet s vesét átjáró fájdalmat gerjesztett, ugy, hogy a cigány hangos zokogásba tört ki.

Hazamenet találkoznak a vásárról hazatérő zsidókkal.

A móré megállitja a lovakat s ütni kezdi a kocsin ülőket, mire ezek megmagyarázzák neki, hogy nem ők voltak, hanem elődeik.

Nosza szalad az előttük menő kocsi után s szerencse, hogy nem érte utól őket.

Rá egy évre ismét hivják a prédikációra.

Ismét elment.

A pap még szebben ecsetelte az Istenember szenvedéseit, sirt mindenki csak a cigány mérgelődött.

— Hát magának nem tetszett a prédikáció, hogy szárazon hagyta a szemét? — szól a szomszéd.

— De ugy kell neki — szólt boszusan — mért ment az idén is közéjük, tudhatta volna tavalról, hogy mint bánnak el vele.

5921. Édes Jézusom, azért, hogy a kegyetlen zsidók szidtak, csufoltak, vertek, ütöttek, tővissel megkoronáztak, epével itattak sajnállak, de nagyon; de hogy szamáron vonultál be Jeruzsálembe, mikor szép paripán ülhettél volna, azért bizony nem sajnállak.

5922. Nagypénteken igy imádkoztak Krisztus koporsójánál:

Adj uram örök nyugodalmat neki s az örök világosság fényeskedjék neki.

5923. Isten egyetlen fiát, öregségének egyedüli támaszát adta értünk.

5924. Uri ember kérdezett egy nyolcvan éves hajadont, miért nem megyen férjhez?

— Az Ur Krisztus lesz már az én vőlegényem.

— No bizony — azért is nem vették el magát, mert mindig olyan nagyra vágyott.

5925. Gyónni volt a cigány s másnap áldozni kellett volna neki.

— Ettél cigány? — kérdi a tisztelendő ur az oltár sorompója elé térdelt cigánytól.

— Ettem biz én tisztelendő ur, még pedig malac-pecsenyét.

— Hát nem mondtam, hogy semmit sem szabad enned?

— Tudom, tudom, hanem biz én sokáig gondolkoztam egyem-e vagy ne; végre jobbnak találtam, hogy inkább feküdjék Krisztus a malacon, mint a malac a Krisztuson.

5926. — Krisztus miért nem nősült meg?
— Mert nem volt hova fejét lehajtania.

5927. Valamely hitoktatónak az a sajátságos szokása volt, hogy a feltett kérdésbe mindig belefüzte az illető növendék nevét is, a kihez a kérdést intézte. A vizsgálat alkalmával is igy adta fel a kérdést: Mennyi ideig volt Krisztus urunk *Szabó* a pokol tornácában?

5928. — Ki teremtette a világot?
— Az Atyaisten.
— Ki váltotta meg?
A leányka nem tudott mit felelni, szomszédnője ugy megcsipte, hogy felkiáltott: Jézusom.
S meg volt a felelet.

5929. Minő hangnemben halt meg Krisztus Urunk?
Fis-moll-ban (három kereszt között.)

5930. A község elöljárósága Krisztus szobrát rendelte meg.
— Élve vagy halva kivánják a Krisztust?.. — kérdi a szobrász.
— Élve; ha a község halva akarja, majd agyonütjük — volt a felelet.

5931. — Hány az Isten?
— Nem tudom. Három esztendeje karácsonkor született egy fiacskájuk, de hogy azóta szaporodtak-e, nem hallottam, mert nem voltam a házában.

5932. — Mit csináltok ott a telefonnál, gyerekek ?
— Meg akarjuk rendelni a krisztkindlit a — Jézuskánál.

Kulacs

5933. — Lehet a főnevet hajtogatni ?
— Lehet.
— Ugyan mondjon olyat.
— Kulacs !

5934. — Nem megmondtam, hogy még a bor színét sem szabad önnek látni ?
— Azért iszom kulacsból !

5935. *Szerelemdal a csikóbőrös kulacshoz.*

Drága kincsem, galambocskám,
Csikóbőrös kulacsocskám !
Érted halok, érted élek,
Száz leányért nem cseréllek !

Megviditó orcácskádat,
Csókra termett kerek szádat,
Ha a számhoz szorithatom,
Zsuzsiét nem csókolgatom.

Óh ! hogy kotyog a kebeled,
Melyben szivemet viseled !
Óh ! milyen szép az ajakad,
S arany láncra méltó nyakad !

Karcsú derekadon a váll
Halhaj nélkül is szépen áll ;
Nem ugy ám, mint a Mancié,
Vagy a — majd megmondom kié.

Szép a hajad, szép szála is,
Ha kis csikó hordozta is,
Nem akasztott ember haja,
Mint a Trézsi rőt vuklija.

Édes a te danolásod,
Jérce-forma kotyogásod,
Kity-kotytyod ünnepi ének
Bús szivemnek, szegénykének.

Ha bánatim közlöm veled,
Egy szódra lelkem megéled,
Ha jó kedvem csucsorodik,
Általad megszaporodik.

Mikor hideg szelek vannak,
Elveszed mérgit a fagynak;
És mikor a hév nyár lankaszt,
Nekem te megfrissited azt.

Óh! ha téged nem láthatlak,
Beh óhajtlak, beh siratlak!
S ha képed kezembe akad,
Szememből örömköny fakad.

Téged hordozlak utamban,
Téged ölellek ágyamban;
És valahányszor fölkelek,
Szerelmedről énekelek.

Együtt beh sokszor feküdtünk,
Bár soha meg nem esküdtünk!
Az éjjel is, csak megintsem,
Együtt hálunk, — ugy-e kincsem?

Óh, ha szivünk szerelmének
Kis zálogi születnének,
S ott ülnének hosszú sorral
A kuckóban, tele borral!

Bár csak a feleségemmel,
Addig cserélhetnélek fel,
Mig fiakat, leányokat
Szülnél, apró kulacsokat.

Zsanám meg kulacscsá válna,
Borral mindig szinig állna,
Az ő bőre ugy is csikó,
Beleférne öt-hat akó.

De jaj! engem ide s tova
Elvisz a Szent Mihály lova,
Szerelmed megemészt végre,
És te maradsz özvegységre.

Keserves sors! Adjatok bort!
Lakjuk el előre a tort,
A mi menne más gyomrába,
Jobb, megy a magunk torkába.

Akadtam még egy bankóra,
Mit szántam szemboritóra;
De vakságtól ki már nem fél,
Minek annak a szemfedél?

Kincsem, violám, rubintom!
Itt az utolsó forintom,
Érted adom ezt is tubám!
Csak szádhoz érhessen a szám.

Óh, csókollak, óh, ölellek!
Mig moccanok, mig lehelek;
Tested tegyék holttestemhez,
És ezt az irást fejemhez:

„Utas, köszönts rám egy pint bort;
Itt látsz nyugodni egy jámbort
Kedves élete párjával,
Csikóbőrös kulacsával!“

Csokonai Vitéz Mihály.

Kulcs.

5936. — Mi megyen a templomba legelébb?

— A *kulcs*.

5937. — Ön már világos nappal be van maszatolva.

— Ennek is a feleségem az oka, mert ha oda adná a kapukulcsot, bevárnám az éjjelt s csak akkor mennék haza, ha már senki sem lát.

5938. — Miért van bekötve a fejed?

— Későn jöttem haza, feleségem ledobta a kapukulcsot és az a fejemre esett!

5939. — Ugy-e nálam lesz a kapukulcs?

— Ha nekem adod át a zongorakulcsot!

5940. Ha megveszed nekem a kivánt téli bundát, magam viszem el utánnad a korcsmába a kapukulcsot s valamennyi barátod jelenlétében adom át neked.

5941. — Már megint részeg vagy? Ez már csakugyan sok! Bizony föld alá bujhatnál szégyenletedben!

— Igazad van, add ide a pincekulcsot!

5942. — Kinél van a kapukulcs?

— A mamánál.

— És a kasszakulcs?

— Az is a mamánál.

— Hát a papánál nincs semmiféle kulcs?

— De igen, az órakulcs.

5943. — Felperes azt állítja, hogy ön a *kapu*kulcscsal ütötte meg az ő arcát!

— Kapukulcs egész évben nem kerül kezembe.

5944. — Uram ég a szobája.

— Nem tesz semmit, kezemben a szobakulcs.

5945. — Minő érdekes a látcsőn át nézni; sokkal jobban látni rajta, mint szabad szemmel.

— Még érdekesebb a kulcslyukon át nézni, azon át mindent látni.

5946. — Látod, férjecském, ez a te védszentednek, Szent Péternek a szobra!

— De nem hasonlit rám!

— Miért?

— Mert nála van a kulcs.

5947. Miután az egész uton te vitted a kapukulcsot, add most nekem.

5948. — Adnék egy kis sonkát, de nem találom meg az éléskamra kulcsát.

— Óh mama, tudom én kinyitni az ajtót kulcs nélkül is....

— Csak ezt akartam megtudni...

A következő pillanatban keserves sirás hallatszott.

5949. — Elvesztettem a szekrényem kulcsát. Menjen a kamarába ott lesz valahol egy köteg ócska kulcs, hátha ki tudnám nyitni valamelyikkel.

— Fölösleges, mert egyikkel se lehet kinyitni.

5950. Könnyebb megtalálni a kulcsot a női szivhez, mint a kapuhoz.

5951. — Ha nőm lész, ugy-e nálam hagyod a kapukulcsot?

— Ha megigéred, hogy nem használod.

5952. — Férjem ujabb időben nagyon elzárkozott.

— Add neki a kapukulcsot.

5953. — Éjjeli őr, jöjjön ide, találtam valamit.

— Menjen vele a rendőrséghez — különben mit is talált?

— Megtaláltam a *kulcslyukat.*

5954. — Ön háromszor nősült, és mindig boldogan.

— Mindig, a második nőm még külön kapukulcsot is csináltatott a számomra.

5955. — *Kulcsár* = { vaskereskedő. / kapupénz.

Kupa.

5956. Két szótagból állok, betüm pedig négy
Ebből először három betüt elvégy,
S egy mértani idom lesz az eredmény.
Hogyha pedig most az egészet vevén,
Ekkor egy tárgyat kapunk, melyből iszunk
És ez jó, ha van hozzá italunk.

Kut.

5957. Ha szomjazol, megitatlak
Megfrissitem testedet;
Ha jársz-kelsz, úgy igazgatlak,
De előbb vedd fejemet.

5958. A mit kér, azt másnak adja;
Magának meg nem tarthatja;
Honnan veszi, nem mutatja,
De mivel bir, azt kiadja.
Akár kevés, akár sok az,
Részegségtől megoltalmaz;
Szenved mindig, nem rágalmaz,
Hihetnéd-e? Ez mind igaz.

Kutya.

5959. Megint panasz, örök panasz!
Mindig csak panaszt hallani:
Az fáj nekik, hogy egy magyart
Kutyának mondott valaki.

Már hogy bánthat az valakit?
Már ugyan mért gondol vele?
Hát nem szép állat a kutya?
S nem Isten teremtette-e?

Óh kedves állat a kutya,
Óh liebenswürdig az nagyon:
Akárhány dáma tartja őt
Az ölében vagy pamlagon.

Ha hát azt mondják, hogy kutya,
Az embert ez nem sértheti:
Csak nem kell mindjárt az alatt
Egy nagy komondort érteni.

5960. Fővárosi vadászember jött hazafelé a vizslájával. Utközben félre volt s a mint folytatja utját, kutyája el kezd ugatni — majd ráförmed gazdájára, ágaskodik, végre ez attól tartva, hogy megveszett, lelövi — a kutyája futásnak ered, gazdája pedig hazafelé ballag. — Utközben találkozik az erdőőrrel s megkéri, jönne vele, hogy felkeresse a megsebzett kutyát. Megtalálták a gazdája pénzestárcáján fekve, melyet az ura elvesztett.

5961. A hű eb oda feküdt ura sirjára s fel sem kelt, mig meg nem döglött.

5962. — Hű ez a kutya? — kérdi a venni szándékozó ur a kutyakereskedésben, mire a kereskedő fia sietve szól:

— A leghüségesebb állat, mert még mindig visszajött, a mikor eladtuk.

5963. — Jaj be szép kis kutya, hol vetted?

— Kaptam.

— Kitől?

— Az erőmüvészektől, a kik tegnap elutaztak.

— Aztán hogy kaptad?

— A kocsi után volt kötve s leoldottam.

5964. — Nem tudom, miért retteg ez a kutya ugy tőlem, mintha agyon akarnám csapni . . .

— Látta a multkor, hogyan vertél meg engemet.

5965. Az Alföldön olyan nagy a sár, hogy az emberek a kutyákat ölbe viszik ki az utcára ugatni.

5966. — Az eltünt mopszli nem kék szalagot viselt?

— Igen, hol van?

— A kutya nem tudom hol van, de a szalagot megtaláltam a levesben.

5967. — Ma nem feleltél az iskolában?

— Dehogy nem, azt kérdezte a tanitó ur, hogy mi a tigris?

— S mit mondtál?

— Hogy a tigris nagy kutya.

— De szamárul feleltél.

— A többiek még annyit se tudtak.

5968. Deák koromban történt a lengyeli (Tolna vm.) fürdőn, hogy pénteki napon ott ólálkodott asztalomnál a mészáros kutyája.

Hus és csont nem állván szolgálatomra, ketté vágtam egy zsemlyét, kiüritettem bele az asztalon levő paprikatartót, összeillesztettem a zsemlyét, fel a magasba tartottam s az éhes állat egy nyelésre eltüntette a paprikás zsemlyét.

Soha ily ugatást, ily jajveszékelést nem hallottam, mind a négy lába égnek állt az orditó állatnak.

Tartott vagy egy negyedóráig a vergődése, de soha többé nem ólálkodott asztalunknál.

5969. — Bocsásson meg méltóságod, hogy magamhoz kérettem, de a többszörös feljelentés folytán kénytelen voltam.
— Kérem, kérem, mi baj?
— Az, hogy méltóságod tegnap is szájkosár nélkül sétált kutyájával az utcán.

5970. — Mért oly sovány az a kutya?
— Mert nem eszik.
— Mért nem eszik?
— Mert nem adunk neki.
— Mért nem adtok neki?
— Mert nincs mit.

5971. — Uram, az ön kutyája meg akart harapni!
— Nagysád, ismerje be, hogy jó a gusztusa.

5972. A pénz beszél.
A kutya ugat.
A karaván tovább ballag.

5973. — Mért csóválja a *kutya* a farkát?
— Mert a farka nem csóválhatja a kutyát.

5974. — Nem tudom, mi baja a kutyámnak, talán bizony megveszett?
— Erről hamarosan meggyőződhetik, kínálja meg a borával.

5975. — Látod Káró, — szólt a fiu a pudlihoz, — neked van legjobb dolgod, nem kell mosdani, nem kell tanulni, nem kell iskolába menni.

5976. — Miért viszed mindig magaddal a kutyádat?

— Mert ugat, ha valaki meg akar csókolni.

— Honnan tudod azt?

5977. — Volt kutyám, mely a becsületes embert a gonosztól azonnal meg tudta különböztetni.

— S hova lett?

— Túl kellett adnom rajta, mert egy alkalommal nekem ment s majd csak, hogy fel nem falt.

5978. — Mért megy neki annak a kutyának a vasvillával?

— Mert meg akar harapni, hát védelmezem magamat.

— Nem védelmezhetné magát a villa nyelével?

— Az ám, ha a kutya is a farkával harapna.

5979. A kutya bebujt a lyukba — a paraszt azonnal utána nyult, hogy kihuzza.

— Megfogtad a kutyát?

— Nem én, hanem ő fogott meg engem, mert az ujjamba harapott.

5980. — De furcsa egy arca van annak a kisasszonynak ott — szólt az atyafi, felmutatva a negyedik emelet egyik ablakára.

— Nem kisasszony az, hanem pincsi kutya.

— Kutya ide, kutya oda, hanem az mégis csak szent: ha az le talál esni, abból se lesz ám többet — ember.

5981. — A kutyájuk megharapott!
— Se baj, úgy is meg akartuk már mérgezni.

5982. — Ez a kutya okosabb a gazdájánál.
— Ilyen már nekem is volt.

5983. Ifju ember a papokat, mint képmutatókat, és népcsábitókat igen rutul mocskolta. Ezen rágalmazó beszédnél jelen volt Sterne is, kihez a tüzesen mocskolódó ifju igy szólott:

— Nem valóságos igazság-e az, a melyet mondottam?

Erre Sterne imigyen felelt:

— A kutyám, igen okos és jó fajta; ezen tekintetből minden ember kedveli is: mindazonáltal az az utálatos szokása vagyon, — hogy minden papot megtámad.

— Mióta cselekszi ezt? — kérdé az ifju.

— Még kölök és éretlen korától, — felelé Sterne. Az ifjú megértvén, kinek szólana a lecke, a társaságból eltünt.

5984. — Hogy jutott eszébe, hogy a mamának kutyát adjon?

— Mert a pincsi minden este visszaszökik hozzám és lesz ürügyem, hogy önökhöz látogathassak, amikor visszahozom megint.

5985. A vizsla gazdája számára mindennap hozott négy fillérért zsemlyét. Öt napig elmaradt a zsemlye, a kutya összegyüjté a filléreket s a mikor a husz fillér együtt volt, kolbászt vett magának a hentesnél.

5986. — Mért jár kisasszony csunya ölebbel, bizonyára azért, hogy a szépsége annál feltünőbb legyen.

— Ha valamikor fölöttébb szép akarok lenni, az ön kiséretét fogom igénybe venni.

5987. — A kutyája megette a marhahust.

— Legyen nyugodt, nem fog megártani neki.

5988. Az utast megharapta a kutya.

— Ne féljen, a kutya nem bántja, jegyzi meg a gazda.

Az utas ugy derékba ütötte a kutyát, hogy az menten elterült s szólt:

Ne féljen, nem bántom a kutyáját.

5989. A kutyát, „Mint téged“-nek hivták, ha valaki kérdezte a gazdát, hogy hivják a kutyáját: természetesen igy válaszolt: Mint téged.

Egyszer maga az uraság kérdezte.

— Mint uraságodat, — volt a válasz.

5990. — Oly igen fájlalja, hogy a neje megszökött?

— Hogyne, mikor magával vitte a kutyámat.

5991. — Ugyan miért kinozza olyan kegyetlenül azt a fiut, mikor ugy huzza a kocsit, mig azt a lusta kutyát kiméli, holott az csak ugy sétál a kocsi után?

— A kutyát nem bánthatom, mert az állatvédő egyesületnek tagja vagyok.

5992. — Mért ugat a kutya álmában?

— Mert beszélni nem tud.

5993. — A kutya megharapta a feleségedet? Igazán sajnálom . . .

— Még szerencsém volt . . .

— Micsoda szerencse?

— Ha az a kutya valami idegent harap meg, hát fizethetném a fájdalompénzt!

5994. A kutyamosó együtt evett a kutyával.

— Mit csinálsz?

— Nem eszik, ha nem eszem vele.

5995. — Ma nagyon kevés tollat fosztottál, én nem látom sehol a tollszárakat.

— Én nem tudom hova lett, bizonyosan a kutya ette meg.

— Te, hiszen a kutya nincs is idebenn.

— Igen, de majd bejön.

5996. — Ki tud egy négy lábu élettelen tárgyat?

— Döglött kutya.

5997. *Lakást kereső*:

— Aztán mi volna az ára ennek a kutya-ólnak?

— Ha nem harap, csak háromszáz korona.

5998. — Látja, kisasszony, ez a kutya annyit tud, mint én.

— Pedig milyen okos állatnak látszik!

5999. — Mi baj?

— A néni ugy bánt velem, mint a kutyával.

— Mit csinált veled?

— Megmosdatott, megfésült és megcsókolt!

6000. Ebkiállitás lesz Budapesten. Tanácsos volna ilyen szövegü táblákat kifüggeszteni:

„A kiállított tárgyhoz nyulni nem szabad, mert — harap.“

6001. — Az ön kutyája megharapott!

— Csak nem gondolja, hogy az ön kedveért vegetáriánusnak nevelem?

6002. — Miért kented be az iskola falát szalonnával?

— Hogy egye meg a kutya!

6003. *Ur* (a pincérhez): Az étel, mit a kutyámnak hozott, egészen romlott lett, a kutya nem akarja megenni.

Pincér: Kérem egészen friss! Tessék csak megkóstolni!

6004. — A hadnagy ur kérdezteti, kaphat-e kutyája részére kutyakosztot?

— Nálam csak a törzsvendégek kapnak kutyakosztot!

6005. Hova lett már megint az a kutya!

6006. Az én kutyám jól ki van tanitva: Ha azt mondom neki: „Ide jösz, vagy nem?“ akkor azonnal jön, vagy nem jön.

6007. — Hová lett a kutyája?

— Elajándékoztam Budapesten.

— Miért?

— Mert nagyon hű volt.

— Ez nem hiba!

— Hogyne! Sohse ment el a beste mellőlem, és ha a korcsmába mentem, mindig ott ült az ajtóban. Hát muszáj az egész világnak tudni, mennyi időt töltök a kancsó mellett?

KÖNYV-TÁR

6008. — Nagyon szereti kisasszony ezt a kutyát?

— Gyermekkori játszópajtásom!

— Nem is tudtam, hogy a kutyák ilyen magas kort érnek el!

6009. — Ez az a kutya, a melyik tavaly oly kicsi volt?

— Ez, a Bodri.

— Lám, hogy megemberesedett!

6010. — Nem tudja, hogy a kutyát pórázon kell vezetni?

— Nem.

— Mi a neve?

— Tigris.

6011. — Mit busulsz?

— Hogyne busulnék, mikor férjem valóságos kutyának néz!

— Talán megvert?

— Nem, de azt akarja, hogy hű legyek hozzá.

6012. — Tizenegyen leszünk vacsorára: nehogy keveset főzzön.

— Tizenegy személyre fogok főzetni.

— Igaz, a kutyámat is elhozom.

— Kérem! Egy kutyával több, vagy kevesebb, az nem számit!

6013. Valaki egy őt támadó kutyára követ akarván emelni, azt látja, hogy az le van fagyva. Csodálkozva szól magában:

Furcsa ország ez! nem a kutyát láncolják meg, hanem a követ!

6014. — A melyik kutya ugat nem harap — szólt az apa fiához. Mikor azonban hangos üvöltéssel rájuk rohan a komondor, szaladásnak vette magát. Kis fia ily következetlenség miatt kérdést intézett hozzá, mire igy felel:

Mi ketten tudjuk a közmondást, hogy a melyik kutya ugat, nem harap, de a kutya — ugylátszik — nem tudja!

6015. — Elhiszed, hogy van olyan kutya, aki okosabb a gazdájánál?

— Az enyém is olyan!

6016. — Melyik kutya ugatott akkorát, hogy az egész világ meghallotta?

— A melyik a Noé bárkájában volt!

6017. Kutyáját üres kutyarekeszbe helyezték, őt magát pedig zsufolt személykocsiszakaszba, odafordul a kalauzhoz:

Nem cserélhetnék helyet a kutyámmal?

6018. Orvosi tanácskozás folyt. A hires orvos különösen aggályosnak találta a balmellben hallható hörgést, mire a beteg neje igy szól:

— Kérem orvos ur, ez a zaj nem a férjem melléből, hanem az ágy alól hallatszik, hol a kis tacskó alszik.

— Szerencse, hogy ugy van — szólt a hires professzor — mert ha nem kutya, hanem férje melléből fakadt a hörgés, férje menthetetlenül veszve van!

6019. Gyalog jönnek az ebek az udvari vadászatra?

6020. — Ugyancsak tisztességes kutyája van: a nadrágos embert sohasem ugatja meg.

— Városból hoztam, ahol kimivelődött az urak közt.

6021. — Szép kutyád van.

— Nagyon éber. Téged már csak elég rég ismer, mégis ugy morog rád, mint a lótolvajra szokott.

6022. — Mondja csak doktor ur, nincs valami baja ennek a kutyának?

— Hát baromorvos vagyok én, hogy még azt is tudjam?

— Szó sincs róla, de a lelkiismeretes háziorvosnak az egész család iránt illik érdeklődni.

6023. A kuvasz megharapta a fiut; ez felkap egy követ s utána hajitja; a kutya helyett azonban mostohájáť találja.

— Legalább nem veszett kárba a hajitás — dűnnyögi magában.

6024. A személyadó tizenkét, a *kutya*adó husz korona — nem lealacsonyitása ez az embernek?

6025. — Az én *kutyám* csak azt az ételt nyeli le, a melyik meg van rágva.

— És ki rágja meg neki?

— Hát ő maga.

6026. Uri ember elvesztette kutyáját. Valaki megtalálta és e szavakkal vitte vissza:

— Itt a kutya, kérem a megtalálók jutalmát: a tiz koronát.

— Tudja mit, adja ide a tiz koronát és tartsa meg a kutyát.

6027. — Minek neked a kutya, hiszen magad is koplalsz?

— De ha van valamim, mindig megosztom vele.

— És ha nincs semmid?

— Akkor abból is adok neki egy keveset.

6028. — Vezesse zsinóron a *kutyáját.*

— Minek? az ugy is haza talál.

— De maga, barátom, maga?

6029. Valami nem szép külsejü urnak azt mondja valaki a társaságban:

— Ugy látszik az ur már későn érkezett akkor, mikor Isten az arcokat osztogatta.

— Abban igaza van. Volt még ott egynéhány olyan, mint a magáé, de én azt gondoltam, hogy olyan még a kutyámnak sem kell, és inkább a magamét választottam.

6030. — Már a kutyára is kivetették az adót!

— Annak csak örülhet, hogy nem magára vetették ki, hanem a kutyájára!

6031. — Hallgass kutya!

— A kutyát ne tessék megbántani, mert az adófizető polgár.

6032. — Mondja meg nekem uraságod, a kutyaadó egyenes vagy nem egyenes adó-e?

— Nem egyenes, mert nem egyenesen a kutyákon, hanem a gazdáikon hajtják be.

Különbség.

6033. — Mi a különbség a liba és a nő közt?

— A libát koppasztják, a nő pedig maga koppasztja a férjét.

6034. — Mi különbözteti meg a kutyát a többi állatoktól?

— Az adójegy.

6035. — Mi a különbség a francia és más nemzetbeli között?

— A francia azt szereti a mit kell; — azt beszél, a mit muszáj; — azt gondol, a mit akar.

6036. — Mi különbség a vádlott és fonográf közt?

— A fonográf akkor beszéli el a titkát, ha felhuzzák, a vádlott pedig, ha lehuzzák.

6037. — Mi külömbség a rendőr és a szamár között? — kérdé egyik inas a másikat, de ugy, hogy a sarkon álló András is meghallja.

András bácsi azonban ugy tesz, mintha nem hallaná. S mikor a két nebuló oda ér, fülön csipi mind a kettőt s diadalmas fölénynyel vágja oda az inasok elé:

— Nos hát mi külömbség van a rendőr és a szamár között?

Az inasok egyike nagy megszeppenve siet hangsulyozni, hogy:

— Semmi.

6038. — Mi külömbség az elefánt és a bolha közt?

— Az elefántnak lehet bolhája, de a bolhának nem lehet elefántja.

6039. — Mi a külömbség a parasztgulyás meg a szalongulyás közt?

— A szalongulyáshoz asztalkendőt is adnak.

6040. —Mi a külömbség egy siralomházbeli bünös és egy halálra itélt fejedelem között?

— Semmi, mert mindkettő számára csak Istennél a kegyelem.

6041. — Mi a külömbség Kis Péter felesége közt házassága előtt és házassága után?

— Házassága előtt volt kisasszony, most pedig Kis asszony.

6042. — Mi a külömbség ember és állat közt?

— Hogy az állat vizet iszik.

6043. — Mi a különbség a között, ha az ember hóhér kezébe kerül és a között, ha fényképészhez megy?

— A hóhér előbb akasztja fel, aztán veszi le, a fényképész előbb veszi le, aztán akasztja fel.

6044. — Ez a két nő nagyon hasonlit egymásra.

— Pedig százezer korona köztük a különbség.

6045. — Mi a különbség optimista és pesszimista között?

— Az optimista olyan ember, a ki boldog, a mikor szerencsétlen, a pesszimista pedig szerencsétlen, a mikor boldog.

6046. — Mi különbség van a tőzsdeügynök és a folyondár között?

— A tőzsdeügynök alkuszik, a folyondár felkuszik.

6047. — Mi a különbség a kintornás és a teremben gimnasztizáló között?

— Az egyik kintornáz, a másik benn tornáz.

6048. — Mi a különbség a hordár és az eső között?

— A hordár ácsorog, az eső becsorog.

6049. — Mi különbség zsidó és izraelita között.

— Ha pénzt kérnek: izraelita, ha viszakéri: zsidó.

6050. — Mi a különbség a finom szivar és a pénz között?

— A szivar havanna, a másik: ha volna.

6051. — Mi a különbség közted és a holló között?

— Kiváncsi vagyok megtudni.

— A holló nagypénteken mossa a fiát, te pedig még akkor sem a tiedet!

6052. — Mi a különbség a gyerek és hegedü között?

— A gyerek akkor sír, mikor nincs kilátás kenyérre, a hegedü meg akkor, ha van!

6053. — Mi a különbség a hold és az adó közt?

— A hold hol fogy, hol telik, de az adó soha sem fogy, csak emelkedik.

6054. — Mi a különbség a baka, a zongora és az elefánt között?

— A bakának két lába van, a zongorának három, az elefántnak pedig négy.

6055. — Mi a különbség a szegény ember és a krumpli között?

— A krumplinak a szegény ember húzza le a bőrét, a szegény embernek pedig az urak.

6056. — Mi a különbség a zeneszerző és a révész között?

— Az egyik komponál a másik kompon áll.

6057. — Mi a külömbség a két- és a háromkoronás teriték között?
— Egy korona.

6058. — Ügyvéd ur fia bedobta az ablakomat.
— Tehetek én róla?
— Nem ugy akartam mondani, az én fiam dobta be az ügyvéd úr ablakát.
— Meg is fizeti kend az árát!

6059. — Mi a *kültelek*?
— Elmégy a boltba és hozasz szivart: Elmégy, mert *küldtelek*.

6060. *Moverunt terque quaterque caput* = Három-négy *kvaterka* az ember fejébe száll.

Láb.

6061. — Lábán a kékes sávok rosz jelek, mióta tapasztalja őket?
— A mióta kék harisnyát viselek.

6062. *Képviselőjelölt*: — Doktor ur, én nagyon gyönge lábon állok!
— Több vótumot szerezzen magának...

6063. — Miféle lábra nem huznak se harisnyát, se cipőt?
— A kamatlábra.

6064. Dorsey megkért egy leányt.
A leány kijelentette, hogy mivel az egyik lába faláb, nem mehet hozzá.
Dorsey levágatta a lábát, hogy a leányt oltárhoz vezesse.

6065. — Szegény férjének fél lábát le kell vágni!

— Istenem, Istenem, milyen kár, a mult héten vettem neki a vásáron egy pár szép uj csizmát!

6066. — Pálinkát adtam a csúzos lábadra és te megittad!

— Ej, még pálinkát is adjak a lábamnak, a miért ugy megkinoz?!

6067. — Egyik lábával a sirban van.

— S a másikkal a csillagok közt.

6068. — Ki kel fel rendesen bal lábbal?

— A zsidó, mert két ballába van.

6069. — *Káplár*: Ha azt kiáltom: indulj! lépjetek ki a ballábbal. Vigyázz! Indulj! Hát maga miért áll meg?

— Nekem *két* ballábam van és nem ismerem ki magamat!

6070. Lábára hágtak.

— Nem tud vigyázni? — kiáltá mérgesen. — Azt hiszi, hogy loptam a lábamat?

— Akkor bizonyosan jobbat lopott volna, — szólt ez a vékony lábikákra célozva.

6071. — Miért akasztasz kilós sulyt a lábadra?

— Óvatosságból. Barátomnak fájós lábát azért kellett levágni, mert nem helyezett rá elég sulyt. Kilós suly csak elég lesz?

6072. Egy műláb kéz alatt eladó.

6073. — Nézd csak, *egy* lábon tudok állni!

— Sógorom tegnap olyan részeg volt, hogy egyen se tudott állni.

6074. *Tanár* (az orvosnövendéknek bemutatva a pácienst, kinek az egyik lába rövidebb):

— Mit tenne ön hasonló esetben?

— Én is sántitanék!

6075. — Ne tagadjon, pici lába nyoma elárulta önt.

— Ily bókolással nem megyek lépre.

6076. *Katonaállitáson. Orvos:* Mért sántit?

— Mert az apám megparancsolta.

6077. — Mikor állt Krisztus egy lábon?

— Mikor a szamárra felült.

6078. Dante egyik lábával még a középkorban volt, de a másik lábával már az ujkort üdvözölte.

6079. — Miért ácsorog itt? Igy sohasem ér haza; még a földhöz fagy a lába!

— Talán már oda is fagyott, azért nem birom felemelni!

6080. — Szegény béna vagyok, egy kis alamizsnát kérek.

— Hát maga egyik nap jobb lábán béna, más nap meg a ballábán?

— Hja kérem, elég nekem huszonnégy óráig egy lábon állani, tovább nem tartom ki.

6081. — Szegény hibás ember vagyok, elvesztettem egyik lábamszárát . . .

— Menjen . . . én nem találtam meg!

6082. Kiadták a rendeletet, hogy mezitláb nem szabad iskolába jönni, csak csizmával.

Másnap a kis fiu el is jött csizmával — a *kezében* és az álmélkodó tanitónak ily felvilágositást adott:

Nekem nincs csizmám, de elhoztam a bátyám lábbelijét.

6083. — Mi az őserdő?

— Olyan erdő, amibe még emberi kéz nem tette be a lábát.

6084. — Miért lépett a lábamra?

— Hát maga miért teszi a lábam alá a lábát?

6085. Haragszik, amiért igy megszoritom a kezét?

— Nem, nem, — suttogja a lány,—de . . . de . . . a *lábam*-ról leléphetne.

6086. — Mi az: Két láb ül három lábon, odajön a négy láb, elviszi az egy lábat, mire a két láb ugy üti meg a hárommal a négy lábat, hogy ez ott hagyja az egy lábat.

— Nem tudom.

— Majd megmondom: Suszter a háromlábu széken ül, s csirkecombot tesz az asztalkára. A kutya elkapja, mire ő a háromlábu széket ugy vágja hozzá, hogy az otthagyja a csirkecombot.

6087. — Összedől alattad a szék.
— Csak egy lábon állok rajta.

6088. — Az ön közelében mindent feledek.
— Ugy látszik a lábát is a ruhámon feledte.

6089. — Miért tanitják a katonákat féllábon állani?
— Azért, hogy meg tudjanak állani akkor is, ha féllábukat ellővik.

6090. — Emeld fel a lábadat!
— Mind a kettőt?

6091. — Melyik a legszebb évszak?
— A nyár, mert akkor mezitláb lehet járni.

6092. — Mit tipeg egyik lábáról a másikra? Talán részeg, hogy nem bir egy helyben megállni?

— Nem vagyok részeg, de a vörös bor huz jobbra, a fehér meg balra, azért tipegek.

6093. Hogy lehet valaki a saját magának az ellenlábasa.

6094. — Engedje meg, kisasszony, hogy lábaihoz tegyem le forró szivemet . . .

— Jó lesz. Ugy is fázik a lábam.

6095. Erősen becsudálkozva, négykézláb mászik fel a hintajába.

Meglátja az ott ácsorgót és rászól:

— Járt-e nagyapád valaha hintóban?

— Nem biz az, nem is volt rá szüksége, mert az a maga lábán is tudott járni.

6096. — Miért lépett a lábamra, maga részeg? hát nem lát?

— Ne rágalmazzon, mikor duplán is látok.

6097. Nézd csak ezt a kettőt: ezek sem állanak valami jó lábon!

6098. Gőzfürdőt használtak. Mikor a szolga fájós lábát maszirozta, mindig borzasztóan orditott, mig társa hidegvérrel, sőt mosolyogva engedte át lábát a szolga vasmarkának. Végre megkérdezte tőle pajtása, mikép tudja a kinzatást oly nyugodtan türni, mire fölénynyel felelé:

Nem a köszvényes, hanem az egészséges lábamat nyujtom ám a szolgának!

6099. Gyerekek, ne menjetek oly közel az ablakhoz, mert ha valamelyiktek le talál esni, akkor egyiktek sem volt!

6100. Égett a falu. Az ács felkiált:
— Érik a buzám, — ugrik egyet s eltöri a lábát.
— Az enyim már megérett — szólt a borbély.

6101. — Hogy van az, doktor ur, ha fejemre állok, a vér odaszáll, mig ha a lábamon állok, a vér nem száll a lábaimba?
— A lábai nem üresek.

6102. — Volt-e már feleséged?
— Volt már három majdnem egyforma természetü.
— Hogy, hogy?
— Úgy, hogy az egyik a jobb lábára, a másik a ballábára, a harmadik mindakettőre volt — sánta.

6103. — Azt mondják, hogy az apró láb arisztokratikus.
— Jobb nagy lábon élni.
— De azért a mi kis lábunknak köszönheti, hogy nagy lábon élhet!

6104. — Mért nem gyógyittatja csúzos lábát?
— Mert biztos időjós.

6105. Rádült a szegény paraszt emberre a szekér, minek következtében lábát töré. Arra megy egy baka s kérdi:
— Mi baja van?
— Eltört a lábam.
— Olyan lármát csinál, hogy bizony azt gondolná az ember: a foga fáj.

6106. — Hogy eshetett el?
— Bizonyára mind a két lábával egyszerre lépett.

6107. — Miért van a huszárnak olyan vékony lábszára?
— Hogy könnyen felhuzhassa a szük nadrágot.

6108. — Miért jársz mezitláb? hiszen van a gazdádnak elég rosz papucsa, miért nem huzasz fel egyet? Lásd, te még igen fiatal vagy arra, hogy a lábad kibirja a rögöt, követ.
— Én már mezitláb születtem is.

6109. Óh bár törnéd ki a lábadat, hogy bebizonyithatnám, mily odaadással ápolnálak.

6110. — Mindig a saját lábamon álltam.
— De most az egyszer a másén áll.

6111. — A lónak lábai hibásak.
— Hát csuda ha mindig azokat veri a földhöz?

6112. *Lakáj* = szobaur.

Lakás.

6113. *Lakás* = vakand.

6114. — Hát maga mit keres itt ilyenkor az utcán?
— Lakást.
— Hajnalban??
— No igen az enyémet.

6115. Meglátogatta a párisi kiállitást. Alighogy megérkezett, azonnal megirja feleségének szállója cimét, és az utcát s avval neki indult a városnak. Este felé, mikor szállójába akart visszatérni, rémülten vette észre, hogy cimét tökéletesen elfelejtette. Szerencséjére összetalálkozik valamelyik honfitársával, a ki irgalomból éjjeli szállást ad. Reggelre kelve ujra kezdi a keresést. Utja a táviróhivatal mellett vezeti el s ekkor hirtelen pompás eszme villan át agyán. Válaszos táviratot küldött feleségének, válaszát a hivatalban megvárta s csak ugy birt haza vergődni.

6116. Az oberammergaui passziójáték alkalmából tudvalevőleg minden legkisebb zuga a helységnek el van foglalva.

Valami herceg a polgármesternek sürgönyöz:

Holnap estére érkezem, kérek számomra földszintes, száraz, tiszta levegőjü és dohányfüstmentes helyiséget.

A polgármester a megérkezett vendéget egy kocsihoz vezeti mondván:

Itt a földszintes, száraz, tiszta levegőjü és dohányfüstmentes helyiség.

6117. — Ebben a lakásban remélek meghalni.

— Fölöttébb fogok örülni.

6118. — Mi tetszik az én ujonnan butorozott szobámban legjobban?

— Mi ketten!

6119. — Nem valami tetszetős kilátás nyilik a lakásból.

— Nem-e? Nézzen csak ki, éppen most jön be a kapun a pénzeslevélhordó.

6120. *Kiadó*
egy utcai szobából álló pincelakás.

6121. — Hogy ez a lakás?

— Hatszáz korona egy évre.

— Hát istálló van-e?

— Minek?

— Annak a szamárnak, a ki ezt a lakást ennyiért kiveszi!

6122. — Aztán milyen népség lakik a ti házatokban?

— Igen jóravaló, egyik se jön előbb haza éjfélnél.

6123. — Lakóink csendes emberek.

— Haragban vannak egymással.

6124. — Kérnék alásan egy *hőmérőt*, de jó hideget, a házamban akarom tartani, amit nyári lakóknak adok ki. Hadd lássák, milyen hüvösek a szobák.

6125. — És ön ezt a szobát hálószobának akarja kiadni, hisz ebben van már lakó?

— Óh, az éjjelre sohasem jön haza.

6126. *Biró*: A maga kérései mit sem használnak, nem én itélem el magát, hanem a paragrafus.

Vádlott: Egyik a másikra tolja: kérem alázatosan, hol lakik hát az a paragrafus ur?

6127. *Bérlő*: Nem nedves a lakás?

Háziur: Dehogy! tessék csak ezt az urat megnézni, hogy mennyire kiszáradt: ön előtt ő birta ezt a lakást.

6128. Hónapos szobát bérelt a jogász, s mikor már megalkudtak, a háziasszony igy szólt hozzá:

— Arra azonban figyelmeztetem, hogy nálam a ház kapuja már tiz órakor este mindig be van ám zárva.

— Se baj, — csak aztán jó korán legyen is mindig nyitva.

6129. — Apa kérdezteti, hogy van-e kiadó lakása?

— Igen, van, de csak gyermektelen feleknek; van az apádnak gyermeke?

6130. — Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj — szólt a pap az Oltári szentség nyujtásakor a beteghez s felhivta, hogy mondja utána az imát.

— Tisztelendő ur, a hajlék nem az enyém, csak bérlő vagyok — jegyzé meg a beteg.

6131. — Nem tudja, hol lakik a harangozó? — kérdi a részeg.

— Hiszen maga az!

— Azt tudom, de nem tudom, hogy hol lakom?

6132. — Fiam most már havonként kap kétszáz koronát és egy butorozott szobát!

— Havonkint egy butorozott szobát? Ugyan mit csinál annyi butorozott szobával?

6133. *Lakásbérlő* (a falon függő trombitára mutatva):

— Fia tán csak nem trombitál?

— Még csak most tanul!

6134. A Szent György tiszteletére épült templom tetején bőven becsurgott az eső s a patrónus szobra számtalanszor megázott.

A templom bucsúnapján szónokló vendégplébános ezekkel a szavakkal adott kifejezést ezen való megbotránkozásának:

„Te pedig György vitéz, szent voltál és katona; sok kvártélyon megfordultál, de nem hiszem, hogy rozzantabb szállásod lett volna mint ez.“

Bezzeg ki is javitották egyhamar!

6135. — Hol lakik? — kérdi a rendőr a csavargót.

— Sehol.

— És maga? — fordul a másikhoz.

— Éppen szemközt vele!

6136. — Kiveszem a lakást s remélem nincs kifogása, ha hű társamat: a klárinetot magammal hozom.

— Nincs, nincs, csakhogy akkor két ágyra lesz szüksége.

6137. Két előkelő hölgy meglátogatja a börtönt és a felügyelő vezetése alatt sorra járja a helyiségeket. Egy alacsony szobába érnek, a hol három nőszemély tartózkodik.

— Istenem — kiáltja az egyik — micsoda bünös alakok! Kérem, miért vannak ezek itt?

— Mert nincs más lakásuk! — feleli a felügyelő. Ez a mi nappali szobánk és ez a három nő a feleségem és két leányom.

6138. — Nagyszerű lakás volna ez, csak kár, hogy nagyon besüt a nap.

— Persze a nap, a nap . . . az az egyedüli árnyoldal.

6139. — Kérem a számlámat!

— Lássuk csak: szoba két korona. . .

— Engedelmet kérek, nem volt szobám. A billiardasztalon háltam.

— Tehát óránként harminchat fillér.

6140. *Az én lakásom.*

Miről nem zengett már az ének,
Mióta lant és duda szól?
Hallottunk himnust a parajról,
Dalt a félszem bűbáiról.
Én csak téged hallhatatlanitlak
Gyönyörüséges kis lakom.
Óh bár zsindelyt tudnék csinálni
Rozzant tetődre lantomon.

Anno ezer, de hát ki tudná,
E ház mikor épitteték?
Annyi igaz, hogy feltalálva
A padlózat nem vala még.
Hanem meghordták utcasárral
És bevakolták emberül;
Igy támadott s igy marad is, mig
Unalmából egyszer bedül.

Hogy pap vagyok, mindenki tudja.
Alázatosság jelszavam.
És erre a mestergerenda
Emlékeztet derekasan.
Mert a világ, ha néha elkap
S kissé fellebb emelkedem:
Megrendül még az agyvelőm is,
Ugy belévágom a fejem.

Egyébiránt a milyen-olyan,
De költő volnék talán?
Igy szokta ezt most odavetni
Sok siheder nagy pongyolán.
Tehát a költő homlokára

A mint illik, zöld lomb fakad,
Igen zöld liceum tanyázik
Bokrosával az ágy alatt.

Nincs annál szebb, mint mikor szél fú.
Történik sok csodás dolog:
Nemcsak, hogy mozdul asztal és szék,
De a vén kályha is forog.
Mégis talán legszebb az ablak,
Midőn azon a lud benéz,
Bizony ha igy száll, még ma-holnap
E ház egy uj Pompeji lesz.

A zápor hogy tréfál meg néha!
Szó nélkül megjő és szakad.
Olyan bolond természetem van:
Nem oldalt fekszem, de hanyatt.
És mintha csak célozni tudna,
Az orromra egyenesen
Ugy koppan egy fehér, hideg csepp,
Hogy majd nyavalyássá leszek.

Gyertyát gyujtok mérgemben ekkor,
Azaz szeretnék gyujtani!
Mert csak a bél akad kezembe!
Faggyát megette valami.
Mert én zsellérségen vagyok csak,
Itt mások a rendes lakók.
Nagy népesen tenyészve együtt:
Egér, tücsök, kabóca-pók.

S akadna olyan rosz keresztény,
Ki zugolódnék mindezen?

De ördög praktikája levén
A pompa és a kényelem:
Én megnyugszom sorsom mivoltán;
De sőt örülök, mert ugyan
Ha ürgének volnék teremtve
Még szükebb volna a lyukam.

Hajlékom meg vagy énekelve
Hogy ujra épülj fel, ne várd.
Hisz a dal éltet, tart örökre,
De tán egy támasz mégsem árt!
Mert bár igen becsülöm a dalt,
E nélkül mégis ugy lehet,
Hogy megindulsz egyszer felettem
S agyonnyomsz mint egy egeret.

Tompa Mihály.

6141. *Lakat* = bérpalota.

6142. *Lakatlan* = éhező.

6143. *Lakó* = régi ház.

Lakodalom.

6144. Valahányszor vigadozó lakodalmas menetet látok zeneszó mellett, mindig eszembe jut a hadsereg, a mely indul a csatába.

6145. Lakodalomról lekésettnek sürgönye: Az ezüstlakodalomra megjövök.

6146. — Nem üljük meg ezüstlakodalmunkat?

— Mit gondolsz? Dúsgazdag ember létemre csak nem ünnepelek olyasmit, ami ezüst? Majd csak megvárjuk az aranylakodalmat!

6147. — A szomszéd megnősült és nem hivott meg a lakodalmára.

— És ezen mért boszankodol?

— Mert ő evett legtöbbet az én lakodalmamon.

6148. — Kiváncsi vagyok, miért nem hivtak meg minket a leányuk lakodalmára?

— Talán nem akarták, hogy ott legyünk.

6149. István és Pál jóbarátok voltak.

István felkéri Pált, hogy kérje meg számára Mariska kezét.

Pali megkéri Mariskát, de a maga számára s Istvánt felkéri vőfélynek.

A harmadik faluban volt az esküvő, a vőfély viszi a menyasszonyt, de már a második falunál oly futással rohannak a lovak, hogy a mire a násznép a templomba érkezik, István már megesküdött Mariskával.

6150. — Barátom holnap tartja aranylakodalmát.

— Hogy lehet az? Hiszen nem is nős!

— Hát tudod, a menyasszonyának egy millió a hozománya.

— Akkor az már nem is arany, hanem gyémántlakodalom!

6151. — Gratulálok, hallom, hogy a leánya lakodalmán még gróf is volt.

— Igaz, csakhogy ötezer korona kölcsönt kért.

6152. Ugy-e, szegény emberek nem tarthatnak aranylakodalmat? . . .

Lámpa.

6153. — Mit látott azon a Pesten?
— Sok szépet, de azt már soha nem felejtem, hogy ott az utcákon a földből nőnek ki a lámpák, mint nálunk a fűzfa. Csak meggyujtják s petróleum nélkül is égnek.

6154. — Rábizom a lámpatisztogatást is. Remélem nem lesz ártalmára a fiunak.
— Csak a lámpának ne legyen.

6155. — Mit csináltatok a sötétben?
— A holdat nézegettük.
— A hold még nem kelt fel!
— Nem is vettük észre.

6156. Mocskos lámpa rosz világot vet a háziasszonyra.

6157. Minden bérkocsis tartozik az esti homály beálltával lámpásait meggyujtani. A sötétség akkor áll be, a mikor az utcai lámpákat meggyujtják.

6158. — Miért alszol égő lámpa mellett?
— Hogy lássam, mit álmodom.

6159. — Megesznek a szunyogok, most már lámpával keresnek — szólt a röpködő szentjánosbogárra célozva.

6160. *Inas*: Azt parancsolta, hogy a *nagy* lámpával menjek eléje, ha a színházból hazatér, ezért ezt a nehéz lámpát kell cipelnem. Hát nem elég jól világitana asszonyomnak a kis kézilámpa?

6161. — Mit keres ott a lámpánál?

— Rövidlátó vagyok s tudni akartam, hogy ég-e még?

Lánc.

6162. Száz a szeme még se lát.

6163. Ha felveszik is ri, ha leteszik is ri.

6164. — Melyik a legjobb *lánc*?
— A bilánc.

6165. A *lángész* előtt megnyilik minden ajtó, — a melyen át kiröpül.

Lap.

6166. — Hozzon esti lapot!
— Nincs!
— Akkor hozzon reggelit!
— Föllel kérem — vagy habbal?

6167. — Mit kaptál a multkori cikkedért?
— Három havi államfogházat.

6168. Az élclap szerkesztője nem ismer tréfát.

6169. — Hogy tetszik az „Uj Lap?“
— Éppen annyi van benne, mint három más lapban!

6170. Jövő télen élclapot alapitok, legalább lesz mivel befüteni.

6171. *Lapocka* = palacsinta.

6172. *Lapos* = ujságtulajdonos.

Lárma.

6173. — Micsoda helytelen lárma van itt? — Vitatkoztunk, kérem, hogy köztünk melyik a *legjobbik?*

6174. Micsoda lárma! Ez hallatlan!

6175. — Hallja maga: ne lármázzon a porolással, mert majd megmutatom magának mire való az a poroló pálca.

— És én önnek magyarázom meg, hogy mire való.

— Nos?

— Az olyan goromba embernek a hátára, mint ön.

6176. — Ej, hogy lehet ennyire kiabálni . . . Bizony én nem kiabálnék, ha engem fésülnének . . .

— De hiszen! ha én fésülném a mamát!

Látogatás.

6177. — Gazdája itthon van? —

— Nincs.

— Nem hiszem.

— Hát akkor menjen be s kérdezze meg tőle magától, akkor tán elhiszi!

6178. — Nagyon jól érzem magam nálatok olyannyira, hogy nem is gondolok a hazamenetelre.

— Nem jöttél térti jegygyel?

— Nem, hanem avval fogok hazamenni.

6179. *Anyós*: Ezt a lakást a keskeny ajtóval bizonyára azért vettétek bérbe, hogy meg ne látogathassalak benneteket; nagy ügygyel-bajjal befurakodtam a szük ajtón, de már aztán itt is maradok.

6180. — Sokáig marad nálunk?

— Mért kérded?

— A mama azt mondotta, hogy addig nem kapunk uzsonnát, mig maga el nem ment.

6181. Miramárében.

— Uraim itt ebben a szobában fogadta Miksa császár a braziliai küldöttséget (ebben a ruhában), ez volt a hálószobája, ez a dolgozó szobája stb. stb.

— És ez a szekrény? — kérdi az egyik látogató.

— Ebben tartom a ruhakeféket.

6182. — Urambátyám csak meglátogat a jövő nyáron?

— Ha élek igen, de az őszszel minden bizonnyal.

6183. — Itthon van a báró ur?

— Meg fogom nézni.

— Ha nincs itthon mondja meg neki, hogy egy óra mulva meg fogom látogatni, mert okvetlenül kell vele beszélnem.

6184. — Nem vagyok itthon.

— Micsoda bolond beszéd ez?

— Ha én elhittem az inasodnak, hogy nem vagy otthon, csak jobban elhiheted, ha magam mondom.

6185. Nem türöm látogatásait; minden félórában itt van, egy egész örökkévalóságon át itt marad s a másik pillanatban ujra bekopogtat.

6186. — Itthon van-e a gazdád?

— Nincs — felelé az inas.

— Tehát mikor jön ismét haza?

— Az uram azt parancsolta, — mondá az inas, — hogy csak azt mondanám meg, hogy nincs itthon; de azt nem parancsolta megmondani, hogy mikor jön vissza.

6187. — Itthon van papa?

— Itthon van, de megparancsolta, hogy azt mondjam, nincs itthon.

6188. — Idehaza van a nagysága?
— A nagysága azt mondta, hogy senkinek sincs idehaza, csak ha egy bolondos kisasszony jön, azt bocsássam be. Tessék bemenni!

6189. — Szólt valamit a vendég mikor megmondta, hogy nem vagyok itthon?
— Azt mondta: Hála Istennek!

6190. — Mi baja van?
— Fáj a nyakam.
— Meghütötte magát?
— Nem, de az anyósom ül már egy hónap óta a nyakamon.

6191. — Uram nincs itthon.
— Mikor jön meg?
— Ha azt parancsolja, hogy eltagadjam itthonlétét, sohasem tudom pontosan megmondani, hogy mikor jön meg.

6192. — Kinek tetszett csengetni?
— A nagyságos urat keresném, ha nem volna idehaza.

6193. — Ha a tanitó jön, mondd, hogy nem vagyok idehaza.
— De ha nem jön, mit mondjak akkor?

6194. — Ah, igent mondtál? Hiszen tudod, hogy ki nem állhatom!
— Ő is tudja, és éppen arra hivatkozott.
— Hogy értsem ezt?
— Azt reményli, hogy nem igen látogatsz el hozzánk.

6195. — Hány órakor szabad meglátogatnom?
— A mikor nem vagyok otthon.

6196. Husz évi távollét után visszaérkezett szülővárosába, hol az amerikai nábobról sokat beszéltek; össze is jöttek az ismerősök és rokonok s tartott a mulatság jó öreg időre. A szokatlan ivás, beszélgetés után mély álomba szenderült s ismét Amerikában volt, megtámadva egy indián csapat által, kezükbe került s el kezdett orditani s hangosan segélyért kiáltani. A házbeliek rohantak az ajtóhoz, de ez be volt zárva, a döngetésre felébredt nábob csakugyan azt gondolta, hogy a rablók döngetik az ajtót s torka szakadtából kiáltá: „Rablók, gyilkosok!“ A markos háziszolga betörte az ajtót, e pillanatban a nábob kiugrik az ablakon s örült, hogy megmenekült — e közben a cselédség keresi a tolvajt, az éj sötétében megtalálják a nábobot, eldöngetik, dutyiba teszik, reggel nagysokára törvény elé akarják állitani, s csak akkor sül ki, hogy magát a vendéget zárták el.

Ez volt utolsó látogatása.

6197. — Miért kisérik ki a látogatót?

— Hogy meggyőződjünk, csakugyan elment-e?

6198. — Édes mama, itt volt a néni.

— Nem mondta meg, hogy hol fog megvárni?

— Nem mondta, de ráirta az asztalra.

— Az asztalra?

— Igen, a porba!

6199. — Két nap alatt megnéztük Budapest összes nevezetességeit: a muzeumokat, országházat, várpalotát, Ősbudát, az állatkertet, a királyi várat, templomokat és színházakat.

— Hogy volt ez lehetséges.

— Ugy, hogy a hányan voltunk annyifelé jártunk.

6200. — Felépülvén, tisztelettel kérdem, mivel tartozom?

— Az orvosság össze-vissza negyvenkét korona, huszszori látogatás, öt koronájával, az száz korona.

— Tessék az orvosságért a negyvenkét korona, a *látogatásokat* azonban vissza fogom adni.

6201. A nőtlenségre nem kötelezett görög-katolikus kispapokat az udvariasság ilyen fokozatával fogadják a lányos házaknál:

— Hányad éves, kérem?
— Első éves.
— *Csak?*
— Másodéves.
— *Már?*
— Hát kegyed?
— Harmadéves.
— *Igen?*
— Hát kegyed?
— Negyedéves.
— *Tessék — kérem — helyet foglalni.*

6202. — Látogass meg, ha eljöhetsz.

Megérkezik és csönget.

A gazda nézi nevetve az ablakból, de a kaput nem nyitja ki, hanem kiszól:

Gyere be, ha tudsz.

6203. — Engedje meg nagyságos asszonyom, hogy barátomat bemutassam.
— Nagyon örvendek, de szabadna tudnom, kihez van szerencsém?
— Az nem határoz, ugyis rögtön távozom.

6204. — Ő nagysága nincs idehaza.
— Hiszen láttam az ablakban . . .
— Igen ám, de a nagysága is látta.

6205. Valaki ismerőse látogatását várván azt irta az ajtajára:
Hét órakor a sétatéren leszek, ha besötétednék s nem tudnád elolvasni irásomat, fordulj szomszédomhoz, hogy világot hozzon.

6206. Montenebbit mint beteget valaki meglátogatá, de midőn felgyógyult, tőle elmaradott. Ehhez ily lágy érzésü hangon irt:
Te eljártál hozzám, mig én beteg valék, ezért jöjjön az Isten tehozzád. Te elmaradtál, hogy felgyógyultam. Ha szivedre vetted, hogy betegségemben felvidámitsál, lásd, hogy egészséges voltomat meg ne szomoritsd.

Lator.

6207. Szive két felé válhatik:
Ha elsőhöz hajt, mérték;
Másodikhoz foglaltatik?
Temetés után élték.

6208. *Latorca* = kis tolvaj.

6209. *Lázadó* = zöld gyümölcs.

6210. *Lázadó*
6211. *Lázár* = } orvosi dij.

Leány.

6212. — Nézd csak apa, milyen pompás bizonyitványom van:
Angol és francia nyelv — jeles.
Szépművészetek — jó.
Himzés, kötés, varrás — jeles.
Tornászat — jó.
— No kedves leányom, ha a jövendő férjed jól fog tudni főzni, kenyeret sütni, akkor boldogok lehettek.

6213. Nem értem: Apa nagyon, de nagyon szeret és mégis szeretne megszabadulni tőlem.

6214. — A doktor urat szeretném vömül.
— Semmi kifogásom sem volna óhajod ellen, ha véletlenül nem lennék egyetlen leányod.

6215. — A jövendőmondó az mondta, hogy még az év vége előtt férjhez megyek.
— De megmondta-e, hogy melyik év vége előtt?

6216. — No férjhez adtam a hatodik lányomat!
— Gratulálok!
— Ugy ám, de az első öt még a nyakamon van.

6217. — Hogy vélekedel vendégünkről?
— Jó étvágygyal evett. Minden tetszett neki, a mivel megkináltuk — kivéve a leányaink.

6218. — Hát igazán házasodol? És egy falusi lányt veszel feleségül?
— Barátom, jobb szeretek egy faluvégi leányt, mint egy századvégit. . . .

6219. A fiatal kis leányok kerülik, az idősebbek kerülgetik, — végre is mindannyian megkeritik a férfiakat.

6220. — Mi jellemzi a Balatont?
— Az, hogy a partján sirnak a kis lányok.

6221. — Ugyan kérem, a mai leányok! . . .
— De ez nem mai leány. . . . Már harminckilenc éves!

6222. — Kérem, beszéljen a mamával!
— Ah, sokkal szivesebben csevegek magával!

6223. Ugyan urambátyám, mi eladó portékát hozott a vásárra?
— Három eladó leányt.

6224. Csodálatos! A leányok akkor fáradnak bele az életbe, ha ülve maradnak.

6225. — Nem akarsz ujjászületni?
— Nem én, mert hátha leány lennék?!

6226. — Mondd csak leányom, rendes ember az a te udvarlód?
— De mennyire. Minden vasárnap rendesen megkéri a kezemet.

6227. Mivelhogy megmentette az életemet, hálából nem adom önnek a leányomat.

6228. — Ah, uram, ön azt hiszi, hogy valami kacér nővel beszél? Csalódik! Ártatlan, tapasztalatlan leányka vagyok, a ki nagyon jól ismeri a férfiak csalfaságát.

6229. — Ha a leányom önnek olyan nagyon tetszik, vegye nőül.
— Olyan nagyon még sem tetszik.

6230. Valaki háromezer koronát hagyott a főváros három legcsunyább leányzójának; mondják, hogy mind e napig senki sem jelentkezett.

6231. — Mit gondol, vejéül fogadna-e atyja ura?
— Nem hiszem. Tegnap azt mondta, hogy maga félkegyelmünek látszik. De én megvédtem.
— Óh, beh köszönöm! . . .
— Igen, megmondtam papának, hogy nem kell a külsőről itélni.

6232. — A kit én veszek el, az a leány éppen az én ellentétem legyen!
— Kisérelje meg velem . . . Azt mondják, nagyon értelmes és jóravaló vagyok.

6233. — Megengedi kisasszony, hogy kedves mamáját anyóssá tegyem?
— Szivesen; csak találjon részemre megfelelő férjet!

6234. — Az ön leányai valódi istennők!
— Sajnos, mindenki imádja és senki el nem veszi őket.

6235. — Maga tetszik nekem, de erre az állásra nős embert akarok alkalmazni — szólt a bankár a könyvelőhöz.
— Azon könnyü segiteni. Adja nekem feleségül a leányát — volt a válasz.

6236. — Hogy pénztárosom lehessen vagy tizezer korona kauciót kell letennie, vagy a leányomat kell elvennie — szólt a bankár.

6237. — Leányaim közül melyik tetszik önnek legjobban?
— A szobalány.

6238. — Szép leánynak mondják *Annát?*
— Most nem. De később annak fogják mondani.
— Miért?
— Nagy örökség vár reá.

6239. — Nagyon szeretném, ha orvos vőm volna.
— Milyen kár, hogy én nem vagyok orvos!
— Az nem tesz semmit, van nekem több leányom is!

6240. — Szeretnék férfi lenni!
— Miért?
— Akkor megnősülnék.

6241. — Négy nagy leánya van? No elég keserves lehet együtt tartani azt a sok kisasszonyt.
— Sokkal nehezebb lesz megszabadulni tőlük.

6242. *Boltos:* Elmult már dél, már nem adhatok önnek semmit!

— Talán mégis!

— Legfeljebb a leányomat; ebbe nincs az ipartörvénynek beleszólása!

6243. — *Most* menj be atyámhoz és kérd meg a kezemet.

— Miért épen most? Talán jó kedve van?

— Ellenkezőleg, nagyon is dühös, mert most hozta neki a szabónőm a számlát. Most örülni fog, ha túl adhat rajtam!

6244. — Leánykája született?

— Bárha fiu volna.

— Miért?

— A fiu már másfél éves korában jár s a leány néha még harmincéves korában is ülve marad.

6245. — Mit csinál a harminc éves leány?

— A huszonnegyedikbe megy.

6246. — Mivelhogy ön nem strájkolt, megkapja a *leányomat.*

— Akkor inkább beállok a strájkolók közé.

6247. — Te ma itt maradsz, itt fogsz ülni egy óráig.

— Tanitó ur, tessék más büntetést adni!

— Miért?

— Mert a mamám azt mondta, hogy egy leányra legrosszabb, ha ülve marad.

6248. Az udvarlóm nekem igen tetszik, de mégsem annyira, hogy hozzá menjek feleségül.

6249. *Tanító*: Ha te nem lész jobb viseletű, ott hagylak ülni.

Klára: Óh én nem maradok ülve, mert mi gazdagok vagyunk. Mama mindig mondja, hogy csak a szegény leányokat hagyják ülni.

6250. A gráci igy mutatja be a három lányát:

— A három grácia.

— A két pestia, — szólt a pesti magyar az ő két leányát mutatva be.

6251. A leányokkal bajos boldogulni:

Akinek pénze van, az nem néz a legényre; akinek nincs pénze, arra még a legény nem néz!

6252. Zsenge korában festették le, fejét hosszu fürtök diszitik, tagjait bársony szoknya fedi.

— Igy nézett ki a papám, mikor még kis leány volt — szólt kis fiacskája a kép előtt álló pajtásához.

6253. — Leány, leány, mi lesz belőled?

— Asszony.

6254. — Miért nem nősülsz?

— Mert a mai leányok a mezei virágokhoz hasonlitanak.

— Hogy-hogy?

— Nem vetnek, nem aratnak, mégis pompásabban öltözködnek, mint Salamon az ő dicsőségében.

6255. — Leány, keresztény vagy?

— Igen, sajna, már *nagy* keresztény vagyok.

Lecke.

6256. Ha ön nem tudja e leckét, majd a szomszédja folytatja.

6257. — A cél szentesiti az eszközöket. Tudnál-e nekem erre egy példát felhozni?

— Például: ha én felhasználom a tanár ur magyarázását arra, hogy azalatt megtanuljam a leckét.

6258. — Lányom, ne tanulj olyan sokat, megárt!

— Hiszen éppen a bácsi mondta a minap, hogy a gyermek nevelését a nagyanyjánál kellene kezdeni. Pedig én egyszer nagyanya is akarok lenni.

Lefőzés.

6259. II. József nézegeti az Esterházyak cimerét.

— Hát ez micsoda állat? — kérdi a püspöktől.

— Griffmadár, felséges uram.

— És hol teremnek ezek a madarak?

— Ott, hol a kétfejü sasok.

6260. — Midőn gróf Teleki Sándor herceg Lobkowitznál, a királyi személynöknél járt egy országgyülési küldöttséget vezetvén eléje, a herceg megsértődve a gróf követelő hangján, feltette kalapját, de a gróf sem rest s szintén fejére teszi süvegét.

— Mit mivel, gróf, ur? — kérdi a herceg.

— A mit ön.

— De én most a király vagyok.

— Én meg az ország — volt a büszke válasz.

6261. Tekintélyes iparosnak neje udvari estélyre volt hivatalos, ami az arisztokrácia hölgyeit ugyancsak boszantotta. Egyikük meg nem állhatta s azt kérdezte az illetőtől:

— Bocsánat, mivel kereskedett az édes atyja?

A kérdezett nyugodtan válaszolta:

— Szellemmel és észszel.

Mire a porosz király, ki fültanuja volt az egésznek, hozzátette:

Ugy látszik kedves leánya sikerrel folytatja az üzletet.

6262. — Igen, kisasszony, a jó gondolatok ugy jönnek, mint a villám.

— Akkor hát önbe még soha sem csapott be a villám.

6263. Schiller hárfán tanult.

— Ön ugy játszik mint Dávid, csakhogy nem olyan szépen, jegyzé meg valaki.

— Ön ugy beszél mint Salomon, csak hogy nem olyan bölcsen, válaszolt a költő.

6264. — Nem akar az én életem napja lenni?

— Ezer örömmel!

— Tehát nőm lesz?

— Azt nem mondtam.

— Ha a napom akar lenni?!

— Azt igen!

— Nem értem.

— Pedig az nagyon egyszerű, mert akkor legalább is husz millió mértföldnyire leszünk egymástól.

6265. — Staël asszony szellemes volt, de csunya, Recamier asszony pedig szép volt, de nem éppen szellemes. Egyszer a tudós Lalande került közéjük és felkiáltott:

— Igazán boldog vagyok, hogy helyet foglalhatok a szépség és szellem közt!

— Anélkül, hogy bármelyiket is a magáénak mondhatná — felelt Staël asszony gunyosan.

6266. — Már hogy lehet egy inget egész hétig viselni? Látja, én mindennap váltok inget.

— Nem lehet mindenkinek az anyja mosónő.

6267. — Ért a virágnyelvhez?

— Kicsit.

— Mit gondol: mit jelent a bokréta, a melyet tegnap küldtem önnek?

— Hát azt, hogy most két koronával adósa a virágkereskedőnek.

6268. — Ha meghalok, gyors halált kívánok magamnak.

— A kivégzések nem szoktak sokáig tartani.

6269. — Miért türte, hogy szerelmet valljak önnek, ha tudta, hogy úgy is reménytelen? . . .

— Édes Istenem, csak akkor tudtam, hogy reménytelen, amiután *ön* vallott szerelmet!

6270. — Szegény ember, — szól a hölgy, a ki az intézetet megszemléli, a benlakóhoz, — nagyon rosszul érzik magukat itt, ugy-e?

— Óh nem ... Jönnek ide mindenféle őrült alakok vizitbe, és azokon jót mulatunk.

6271. — Kár, hogy ön, kinek oly sok tapasztalata van, semmit sem tanult.

— Még nagyobb kár, hogy önnek, ki oly sokat tanult, semmi tapasztalata sincsen.

6272. Elvitte az árviz a mákot.

— Hova megy a mák? — élcelődik az uraság.

— Zsákért, — felel a bérlő.

6273. *Tanár* (a tanitványhoz): Mikor Nagy Sándor az ön korában volt, már meghóditotta a világot.

Tanitvány: No de annak Aristoteles volt a tanárja!

6274. — Tisztelendő ur, segitsen rajtam, nagy bünt követtem el.

— Legyen nyugodt, a bün elkövetéséhez értelem kell.

6275. Színésznő, akit a szépség nem valami nagyon bántott, kedélyes társaságba került, melyben egy katolikus pap is jelen volt. A színésznő a szendét adva, a paphoz fordul és kérdé tőle:

— Főtisztelendő ur! Vétek-e, ha szivesen hallgatom amikor nékem bókolnak?

A pap mosolyogva válaszolá:

— Minden esetre, mivel vétek, ha az ember másokat hazugságra késztet.

6276. — Magát az orráról is megismerni, hogy szabó.

— Magát meg beszédéről, hogy bolond.

6277. — Igaz-e uram, hogy egy házban, a hol azt állitották, hogy sok eszem van, ön az ellenkezőt állitotta?

— Szó sincs róla; nem is voltam soha olyan házban, a hol azt állitották volna, hogy önnek sok esze van.

6278. — Beszélik, hogy ön megkérte a kezemet és kosarat kapott.

— Hallottam én is harminc év előtt.

6279. — Jó volna, ha minden nőnek a mellén lógna egy táblácska, melyen olvasható lenne a hozománya.

— Jó volna, ha az urak nyakán lógna egy kis tábla, melyen fel volnának jegyezve adósságai.

6280. — Ki sem mondhatom, mennyire szeretem. . .

— Örülök.

— Ah, igazán?

— Persze, hogy — el nem mondja!

6281. — Maga ugy udvarol, mint valami gimnázista.

— Akkor hát mindkettőnkben nagy a hiba.

— Hogyan érti ezt?

— Nekem több gyakorlattal kellene udvarolnom, magának pedig nem volna szabad ennyi szakértelemmel birnia.

6282. — Én önt ostobának tartottam.

— Én pedig önt okosnak . . . látja, mind a ketten nagyot tévedtünk.

6283. — Kromwell igy szólt a dán követhez:

— Az ön királyának sok ily fiatal lángesze van, mint ön, hiszen alig van szakálla?

— Szakállam öregebb mint az önök köztársasága, — szólt a követ.

6284. — Maga ugy beszél, mint a bolond!

— Hogy ön megérthessen!

6285. — Hogy van az, hogy a mikor este ki akarunk sétálni, oly soká tart, a mig a kalapodat felteszed?

— Hát az hogy van, hogy a mikor hajnalban térsz haza, még el is veszted a kalapodat?

6286. — Ugy fogadtunk, hogy *negyven napig nem fog enni és negyven éjjel nem fog aludni.* Megállja?

— Már tegnap meg is kezdtem a fogadást.

— Hát nem éhes, nem álmos?

— Dehogy! Hiszen *nappal alszom és éjjel eszem.*

6287. *Lapszerkesztő* (a belépő urhoz): — Ugy-e engem keres? Igen sajnálom, lapom tele van, még a becses nevének sem jut hely.

— Annak csak örvendek — volt a válasz, — mert ha nevem ott volna, senki sem tartana tisztességes embernek!

6288. A megszökött rab zárkájában husángot és következő tartalmu levelet találtak:

Itt hagyok egy furkós botot, hogy a rendőrségnek legyen, mivel ütni a nyomomat.

6289. — Megjelent-e már magának a boldogságos Szüz? — kérdé két ficsur csufolkodva.

— Az egész Szent Család megjelent, csak a szamár és ökör nem, de most ezek is itt vannak!

6290. — Hogy hivják maguknál a taligát?
— Sehogysem hivják, hanem tolják.

6291. — Igaz, hogy a svábnak csak negyvenéves korában jön meg az esze?
— Lehet, hogy igaz.
— Hátha még akkor sem jött meg?
— Akkor éppen olyan ostoba — mint maga!

6292. — De vékony a maga két lába: csoda, hogy még meg nem unta a fejét hordozni.
— Én inkább azon csodálkozom, hogy olyan vastag két lábszár, mint a magáé, nem restell olyan üres fejet cipelni!

6293. — Kedves férjem, átellenben tőlünk egy fiatal hadnagy kvártélyozta be magát, nem volna jó redőt csináltatni ablakomra?
— Ha meglát, maga csináltat redőt, hogy ne lásson.

6294. — Kegyeskedjék megengedni, hogy a hadnagy elvehesse leányomat.
— Nem tehetem, mert ön szegény.
— Ötezer korona évi jövedelmem vagyon, vőm számára évi ezer koronát biztositok.
— Ezt ön nem teheti, mert ön szegény.
— De a mikor ötezer korona évi jövedelmem van.
— Ön földhöz tapadt szegény, s mint ilyen a fia számára az évi tandij elengedéséért folyamodott.

6295. — Én magamat egész sarumnak fűzőjéig meghajtom az ur előtt.

— Én egész saruja talpához ereszkedem le.

— Én az öné vagyok egész a föld közepéig.

— És én az öné egész a föld átellenben levő pontjáig.

— Én az uré vagyok a pokol mélységében is.

— Tessék ott megmaradni, magának ennél jobb helyet nem is találhat.

6296. *Laudon*: Ha végig nézem tanár urat, nem tudom elképzelni, hogy annyi humorisztikus dolgot irt.

Gellert: Ha önt nézem, nem tudom elgondolni, hogy nyerhette meg a kolini csatát?

6297. — Ugyan mondja csak clown, okvetlenül olyan buta pofával kell-e birnia?

— Hát persze, de ha a maga ábrázatjával dicsekedhetném, a direktorom rögtön felemelné a fizetésemet.

6298. — Megmondtam a bárónénak, hogy azért nem jársz a zsurjaira, mert a termei telve vannak hülyékkel.

— És mit felelt?

— Hát azt, hogy egy azért még elférne.

6299. — Ha nekem annyi pénzem lenne, mint magának, nem bánnék vele olyan fukarul.

— Azért nem is lesz magának sohasem annyi pénze.

6300. — Vőlegényem nagyon tréfás ember.

— Sőt azt hiszem, csakis tréfából jegyzett is el téged!

6301. — Mit rendelt?

— Azt, a mi önnek hiányzik — egy egész adag velőt.

— Ugy? Én tehát most olyat kérek, a mivel ön nagy fölösleggel rendelkezik. Pincér! hozzon egy adag egész közönséges — marha-nyelvet.

6302. — Tanulótársak, az egyik törpe, a másik óriási nagyságu, hosszu idő után, mint jogtudósok találkoznak a törvényszéki teremben.

— Nini, te is jogtudós vagy? — mondja a nagy, — hiszen bátran zsebre dughatnálak!

— Azt megteheted, — viszonzá a másik, — de akkor valószinüleg több tudományod volna a zsebedben, mint a fejedben.

6303. Lord Byron, a legnagyobb költők egyike Southneyvel, egy századrangu füzfapoétával beszélt egyszer a hirnévről.

— A te nevedet emlegetni fogják — vigasztalta Byron az elkeseredett versfaragót — mikor már régen elfelejtették Shakespeare nevét is.

— Ah, ne mondd! komolyan hiszed?

— Igen . . . de előbb nem!

Léghajó.

6304. — Kik a legkiállhatatlanabb emberek?

— A léghajósok, mert ők mindenkit lenéznek és szivesen hintenek port a világ szemébe.

6305. — A nő valóságos léghajóprobléma.

— Hogy-hogy?

— Nem lehet kormányozni!

Légvonat.

6306. A tanár kinyitja könyvszekrényének ajtaját, hogy egy könyvet vegyen ki, midőn benyit hozzá az inasa.

— Zárja be rögtön az ajtót — kiált rá. — Nem látja, hogy légvonatban vagyok . . . két nyitott ajtó között ? Még meg találok hülni !

6307. Burney annyira félt a légvonattól, hogy midőn a rabló a kocsiból mindent elvitt, — felkiáltott :

Tegye be a kocsi ajtaját.

6308. Annyira félt a légvonattól, hogy még a szomszéd szoba ablakát sem engedte kinyitni.

6309. Lelkesen dicséri a házmester a lakástkeresőnek a lakást, melynek csak az volt a baja, hogy a szobákból hiányzottak a kemencék.

— És milyen jó huzatja van a kéményeknek, — mondja nekihevülve a házmester.

— Teljesen hiszem, hogy jó huzatja van a kéményeknek, mikor még a kemencéket is kivitte a szobákból !

6310. *Vasuton.*

— Jó helyed van ?

— Jó.

— Nem fázol ?

— Nem.

— Nem ér a légvonat ?

— Nem.

— No akkor cseréljünk helyet, mert én itt ki nem birom.

Légy.

6311. Isten mondá: Légy, és meg volt teremtve a légy.

6312. Panaszra ment két székely a járási hivatalba.

Elmondták panaszukat a magyarul nagyon keveset értő hivatalnoknak, kinek e közben légy szállott az orrára, mire dühbe jött s a legyet e szavakkal: „Pfui Teufel!“ kergette el.

Meghallotta ezt az egyik, aki még a német nyelvhez sajditott édeskeveset, meglöki társát s feddő hangon oda sug neki:

Látod, mondtam, hozz neki tejfelt, ha boldogulni akarsz; már is kéri.

6313. Jakab angol király orrát a légy egyre meglepte.

— Három királyságom van, — kiáltott fel, — s nem találsz egyéb helyet az orromnál?

6314. — Csönd legyen! . . . Miféle lárma ez?

— Mindig ránk hecceli a legyeket.

6315. — Szép hely ez, csak ne volna annyi légy!

— Városi ez mind. Az uraságokkal jönnek. Télen bizony nincs.

6316. Heine levesében légy volt.

Visszaadta e szavakkal:

Rizszsel rendeltem, nem szárnyassal.

6317. — Látja ott a templomtorony csucsán a legyet?

— Nemcsak látom a legyet, de még azt is látom, hogy ki van nyitva a szája, s hogy lyukas a foga.

6318. A vendéglős avval dicsekszik, hogy bora már tiz éves.

— Akkor ez a légy, mely elevenen mászik ki belőle, szivós életü lehet — szólt a vendég.

6319. Pusztulj légy a boromból *magam* akarom meginni.

6320. — Légy van a borban!

— Nem lehet, kérem.

— No nézzen ide!

— Most eshetett bele, mert az előbb mind kivettem őket.

6321. — Az ön rovarpapirosa semmit sem ér. Mindenüvé tettem, de egy légy sem döglött meg tőle.

— Mutassa, hogyan helyezte el.

— Hát igy!

— Hja, természetes, hogy nem volt hatása. Nem a nyomtatott oldalt kell felül tenni. Ha a legyek a „méreg“ feliratot olvassák, nem jönnek oda.

6322. Komoly tanácskozás folyt.

— Megvan — szólt az elnök.

A jegyző bemártja tollát, hogy irjon, a tanácsosok füleiket hegyezik — pedig csak legyet fogott.

6323. — Mi uszik itt? Micsoda pech!
— Ez nem pech, hanem légy.

6324. Domicián császár kedvenc foglalkozása volt a légyfogás.
— Egyedül van a császár?
— Egy légy sincs nála.

6325. — Bocsássa ki ezt a legyet az ablakon, hadd éljen a szegény.
— Oda künn esik az eső, engedje meg, hogy ide benn maradhasson.

6326. — Feleségem a légynek sem vét.
— Tegnap is összekarmolt.
— Én nem vagyok légy.

6327. — Az ön fia orvosi pályára készül?
— Dehogy kérem, hiszen az még egy legyet sem tud agyonütni!

6328. — Hány lába van a légynek?
— Nem tudom, mert valahányszor meg akartam olvasni: elszállt.

6329. *Káplár*: Miért fintoritotta el az arcát?

Baka: Légy ült az orromra!

Káplár: Máskor meg ne moccanjon, még ha elefántcsorda ülne is az orrára, érti?

Lehel.

6330. Régi vitéz szittyánk neve ez, s fordítva csupán az Élő ezt teheti: nélküle holtra mutat.

Lehetetlen.

6331. Bpesti hordárok országos egyesülete.

6332. A kisérletekből láthatják, hogy ez egy láthatatlan gáz, és mérges voltánál fogva oly mérhetetlen gyorsasággal öl, hogy az illető tiz perc alatt halott.

6333. A kis fiu az iskolában marad bezárva. Egyedül busul a gyerek, mikor a tanitó benyit és igy szól hozzá:

Negyedóra mulva haza mehetsz! De, ha ma is rendetlenkedel és nem mégy párosan, holnap megint bezárlak!

6334. Ha legközelebb el nem hozza magával a bátyját, mindkettőjüket kidobatom.

6335. Ugy ledobtam a lépcsőn, hogy rögtön kitört a nyaka s a gazember azonnal feljelentett.

6336. — Az éjjel megjelent nekem a városbiró szelleme.

— Ostobaság, ön vagy szellemet látott vagy a városbirót magát. A kettő együtt lehetetlen.

6337. A mostani épitkezést össze sem lehet hasonlitani a régivel — hol akad uj épület, mely oly sokáig áll fenn, mint a régi épitkezések?

6338. — Hallom, hogy az ön barátja elvesztett a zsebéből százezer koronát.

— Tisztán vigyázatlanság: én velem ilyesmi nem történhetik.

6339. Lehorgasztott fővel tekintett az égre.

6340. A jó polgár fejét engedi vétetni a hazáért és nyugodt marad.

6341. — Ismertem nagyatyját.

— Hogy lehetséges az, hiszen tiz éves korában halt meg?

6342. Midőn V. László királyunk megszületett, már sem atyja, sem anyja nem volt életben.

6343. II. Lajos király a Csele csatában a mohácsi patakba fult.

6344. Ha a hercegnek nem volt első szülött fia, ugy cime a másodszülöttre szállt.

6345. Hittéritő lakatlan szigeten ezer embert téritett meg.

6346. — Ha nem jön velem szép szerével a kapitányságra, hát gallérjánál fogva viszem oda!

— Hiszen nincsen is gallérom!

6347. *Léhütő* = jégszekrény.

Lélek.

6348. Eget földet megjár,
Mindent megfogható;
Rekesztve tartja zár,
Noha nem halandó.
Él maga, és éltet ád,
Ő szól most is tehozzád.

6349. Az ember nemesebb része a lélek, Istentől ered s hozzá tér vissza.

6350. — Sok testet boncoltam, de lelket nem találtam.

— Mert a test halott volt, de csak boncoljon élő testet, majd megtalálja a lelket benne.

6351. Hamlet gyászruhájával s eget verdeső siralmaival roppant hatást idézett elő; de a legszebb pillanat az volt, midőn a dicső királyfi előtt hű atyjának tetőtől talpig belisztelt alakja a szinpadon megjelent.

De mi történik?

A nemes városi községnek bikája, mely szintén a csűr egyik szögletében várakozott a nyájas tavasz megnyiltára, hallván e szokatlan riadalmat, elszakitja a kötelet, melylyel lekötve volt s bezuzza szarvával a hátsó függönyt, betörve a szinpadra ép azon percben, midőn a kétségbeesett, hajmeresztő hatással kiáltja:

Hah! az apám lelke!

6352. — Hallom, nagyon beteg volt!

— Csak cérnaszálon lógott bennem a lélek.

6353. — A léleknek nincs teste, tehát sem feje, sem lába. Mi tehát a lélek?

— Csupa has!

6354. *Lélekjelenlét* = kisértet.

6355. — Mi az, a mit minden ember pénz nélkül vesz? = *A lélekzet.*

6356. *Lelemény* = abcugolás.

Lelkesülés.

6357. *Lelkesül* = pokol lakosának.

6358. — Maga semmi iránt sem tud lelkesülni!?

— Egyetlen egyszer lelkesültem életemben és akkor feleséghez jutottam.

Lelkész.

6359. Láttam én már olyan papot,
Ki nem olvasta a napot:
De az Ábécét sem tudta,
S hogy az mint áll, azt se tudta.
Lelkész a képeken.

6360. — Én csak az vagyok a falunak, a mi a pásztor a nyájnak. Mit csinál a pásztor nyájával?

— Megnyirja!

6361. Mi atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, miképen — mi-képen — mi-képen — mi-képen valamiképen, azonképen, de mindenféleképen Amen — vágta ki magát.

6362. Pénteki napon látogatást tesz kegyuránál a plébános, a világfi éppen rostélyost fogyaszt s megkínálja a plébánost.

— Nem tehetem, — válaszolt ez — mert először ma böjt van, másodszor meg éppen most laktam jól.

6363. Uj karinget és miseruhát kapott a plébános. Felhuzza a karinget, felmegy a szószékre s elkiáltja magát: „prédikáció“, aztán felhuzza az uj misemondóruhát, az oltárhoz lép s szép, az egész templomot betöltő hangon énekli: „nagy mise“ aztán fogja magát s hazamegy.

A bámuló nép feladja a püspöknél s a falu pennája élénk szavákkal ecseteli, mit csinált a lelkészük.

— Jól értsük meg egymást, — szól a püspök — érthetőn mondotta a plébános a prédikációt?

— Igen is érthetőn.

— Szépen énekelte a nagy misét?

— Nagyon szépen.

— Kedves hiveim, ha a plébános érthetőn mondja a prédikációt és szépen énekeli a nagymisét, akkor megtette kötelességét és nincs okotok a panaszra.

6364. — Ki a községben a három legnagyobb bolond?

— A lelkész, a mester meg a templomszolga. A lelkész kivül hordja az ingét, a mester akkor is énekel, mikor más sir, a templomszolga meg világos nappal gyujtogatja a gyertyákat.

6365. — Tiszteletet érdemel a férfiu, ki mindennap kezeiben látja az Istent s lábainál az uralkodót — mondá a király gyóntatóatyjáról.

6366. Százhatvan korona fizetése volt a segédlelkésznek a községtől, mit negyedévi negyven koronával kapott kézhez, fizetvén minden házaspár nyolc fillért. Az uj segédlelkész már negyedik hónapja volt a községben, de fizetést még nem látott.

— Biró uram, — szólt, — nem lenne oly szives azt a negyven koronát behajtani?

— Soha se kell azt behajtani — válaszolt a biró, — nekem egy pár szavamba kerül s megvan a pénz.

Csakugyan ugy volt.

A legelső vasárnap istentisztelet után megáll a templom ajtajában s hangosan kiáltja:

Atyafiak, a segédlelkész ur már négy hónapja, hogy köztünk vagyon, de eddig egy kutya garast nem látott, hozza meg hát mindenki azt a két garast, mert hát csak nem kivánhatjuk, hogy egész ingyen járja a bolondját.

A pénz még az nap összegyült.

6367. — Ha buta fiam volna, lelkésznek kellene lennie.

— Az ön szülői máskép gondolkoztak.

6368. — Mennyit ér plébániája? — kérdi a püspök egy gyönyörü kilátással biró plébánialakban.

— Hatezer koronát.

— Hogy hogy?

— Négyezer koronát megér a szép kilátás, és kétezer koronát készpénzben kapok.

6369. — Nem ön a lelkész?
— Nem, én a segédlelkész vagyok.
— Mindjárt gondoltam, mert egy cseppet sem hasonlit hozzá.

6370. A tardoskeddi plébános örökös civódásban élt hiveivel. Vérmérgezés következtében — a kénes gyufa főerét égette meg — közeledni érezvén halálát igy szólt hiveihez: Az Isten trónusa előtt fogok megjelenni, magamról hamarosan fogok beszámolni, de ha az Ur kérdőre von, hogy a reám bizott nyáj hogy vagyon — mivel jót rólatok nem mondhatok, rosszat mondani pedig nem akarok, majd ugy teszek, mintha a kérdést nem is hallottam volna; de ha másodszor is kérdőre von az Ur, bizony megmondom: Nem juhok azok Uram, hanem sertések.

6371. Folyamodványát a következő aláírással látta vala el a lelkész:

A szent gyülekezetben az Isten beszédi titkait sáfárló Názáretbeli Jézus szolgája.

6372. — Saját tapasztalatból ismerem a falusi életet, atyám falusi lelkész volt.

— Katolikus vagy protestáns?

6373. Magasra nőtt lelkészt kaptak a hivek. El is dicsekedtek ilyformán:

Ugy kilátszik a nép közül, mint a szamár a juhok közül.

Lelkiismeret.

6374. A lelkiismeret hangja olyan, mit a zsebóra ketyegése: elfojtja a nappali zaj, de hallható lesz az éj csendjében.

6375. Mit használ az embernek, ha minden szavazatot megkap is, ha a saját lelkiismerete ellene szavaz.

6376. Védencem süket s igy nem igen hallja lelkiismeretének a szózatát.

6377. — Szörnyen furdal a *lelkiismeret*.

— Miért?

— Mert nem öntöttem elég vizet a tejbe.

6378. — Valahányszor, rosz fát teszesz a tűzre, *lelkiismereted* meg fog szólalni.

— Azt nem bánom, ha megszólal; csak a mamának ne szóljon.

6379. — Mit sirtok?
— Üres a cukorszelence, de nem én voltam.
— Én sem.
— Nyugodjatok, nem volt abban cukor.

6380. — Ez az ur nagyon sok jót tesz.
— Bizonyára rosz a lelkiismerete.

6381. Én halálra szavazok.
— De hátha ártatlan?
— Annál inkább.
— Borzasztó!
— No igen, legalább nem kér perujitást és nem nyugtalanitja a lelkiismeretemet.

Lemondás.

6382. *Lemondás* = sürgöny.

6383. — Le kell önnek mondania a pipázás- és kerékpározásról.
— Lemondok.
— A társnőiről és egyáltalán minden társaságról.
— Én még többről is lemondok.
— Miről?
— Önről.

6384. *Lenke* = törpe len.

6385. *Leo non capit muscas* = Leó nem fog muszkákat.

6386. *Ex ungue leonem* = a *Leona* zsirjából.

Lépcső.

6387. A magasra feltornyozott
Házakba visz az egész;
Ki Kupidó utján indul,
Mint madár, az elsőn vész.
Másod tagja jó szemednek,
Ha feszited messze földnek.

6388. Három elől jár s kél, s méhek munkája; utólja Csillagokat vizsgál; az egész magasabbra emelget.

6389. *Lepény* = váratlan vendég.

6390. *Leplenc* = detektiv.

Levegő.

6391. — Nem parancsol semmit?
— Nem; azonnal távozom, nagyon rosz itt a levegő.
— Ha gondolja, hogy távoztával jobb lesz, tessék.

6392. — Megbukott a gyógyszerész.
— Ki buktatta meg?
— Az uj orvos, ki mindenkinek levegőváltoztatást ir elő.
— Kár, hogy a gyógyszerész nem élhet meg a levegőből.

6393. A levegőt bár nem lehet látni, hanem azért még sem oly egyszerü, mint amilyennek látszik.

6394. A légnyomás nem más, mint a levegő nyomása.

6395. Ez a hely a csőben légüres, tehát tele van levegővel.

6396. — Egy hét előtt hering üzletben voltál s ma már sajtosnál vagy alkalmazva, miért?

— Az orvos levegő-változtatást rendelt.

Levél.

6397. — Mért nem viszed a levelet a póstára?

— Zivatarunk lesz.

— Mondtam már, hogy ne beszélj többes számban.

6398. — Ezen a levélen nincs cim — szólt a postahivatalnok a paraszthoz.

— Ugyan hát minden csacsinak kell azt tudni, hogy kinek irok?

6399. Értesitsen postafordultával, hogy levelem megérkezett-e vagy hogy eltévedt.

6400. — Mit fog ön holnap tenni?

— Várni fogom levelét.

6401. A gazda tudakozódott a póstán, vajjon fiától nem érkezett-e levele?

— Post restante? — kérdi a postamester.

— Nem, katholikus vagyok — volt a válasz.

6402. A *kisasszony* (olvas): „Galambom . . csicsergő kis fecském . . . kis bogaram. . . édes kis szelid bárányom . . . stb.“ No, ez az én jegyesem, ugy látszik, az állatkertben irta ezt a levelet.

6403. — Ha nem jöhetek estére haza, hordárt fogok küldeni levéllel, melyben megirom elmaradásom okát.

— Sohase fáraszd magadat, kabátodban már megtaláltam küldendő leveledet.

6404. A nők nem tudnak utóirat nélkül levelet irni.

Kész volt a levél mig pedig utóirat nélkül, de e megjegyzéssel:

Mit szól ahhoz, hogy utóirat nélkül irtam?

6405. A diák ir:

Kedves bácsi! Küldj tiz koronát. Szerető öcséd.

U. i. Most jut eszembe, hogy husz korona kellene.

A bácsi felel:

Kedves öcsém! Itt küldök tiz koronát. Több nincs. Szerető bátyád.

U. i. Most jut eszembe, hogy ez a tiz korona is magamnak kell.

6406. — Mért vett szerelmi levelezőt?

— Mert nem szerettük egymást.

6407. Kedves levelét olvasva láttam, hogy vagy egy a gondolatunk, vagy egy a levelezőnk.

6408. Szedje e leveleket betűrendbe s aztán égesse el.

6409. — Mit olvas?

— Szerelmes levelet.

— Hallatlan vakmerőség magától. Maga erkölcstelen teremtés, hogy mer szerelmes leveleket olvasni? s amellett bünét nekem ily szemérmetlenül bevallani?

— Miért ne olvasnám? Nem nekem szól, hanem nagysádnak. Az imént tetszett a levelet a zsebéből kiejteni.

6410. Visszaérkezik az ajánlott levél, evvel a postai megjegyzéssel:

Cimzett meghalt. Jelenlegi tartózkodási helye ismeretlen.

6411. — De siet ma ez a vonat!
— Ma expressz-levelet is viszünk.

6412. — Az a levél olyan nehéz, hogy husz filléres bélyeg kell rá.
— Nem csoda; minden keserüségemet tárom föl benne.

6413. — Nyilvánosságra fogom hozni a leveleit.
— Azt nem restellem, csak a cimezést.

6414. — Csak nem vesztette el azt a levelet, a melyet tegnapelőtt biztam magára, hogy adja fel?
— Dehogy vesztettem el, még most is itt van a zsebemben.

6415. — Nem adhatna nekem egy pár régi levelet?
— Minek?
— Hát az anyám azt mondta, hogy küldjek neki levelet!

6416. — Megkaptad levelemet?
— Meg; a legszebb szerelmes levél, melyet az idén kaptam.

6417. — Kedves öcsém, ha pénzre lesz szükséged, irj nekem.

— Itt a levél.

6418. — Mért küldötted vissza bérmentetlenül feladott levelemet?

— Hogy még egyszer megkaphassam.

6419. Elvesztette tárcáját. Másnap felkérte egyik ujságiró barátját, irja ki az ujságba, hogy a ki a tárcáját megtalálta, annak pénztartalmát jutalmul megtarthatja, csak a benne levő leveleket küldje vissza neki.

Napok mulva a hirdetés eredményre vezetett, pecsétes levél érkezett. A levélben hiánytalanul benne volt a pénze, ellenben a levelek helyett cédulát talált, a melyre ez volt irva: „Leveleit megtartom, mert azokat — nőm irta!“

6420. Ha a kisasszony háromszor is elolvassa egy fiatal ember levelét, nem azért teszi, mert egyszerre meg nem érti. . .

6421. — Ujévkor hosszabb levelet irunk.

— Én megelégszem egy kis utalvánnyal is.

6422. Anyád tudtomon kivül küld öt koronát, jóra forditsd a pénzt, mert különben szamár vagy, én pedig a te atyád.

6423. — Miért égeted el a mi régi szerelmes leveleinket?

— Attól tartok, hogy egyik-másik rokonunk kezébe kapja ezeket a leveleimet, megtámadja majd a végrendeletemet azon a cimen, hogy nem voltam épeszü ember.

6424. A szerkesztő találkozik az emberrel, ki minduntalan felkereste kéziratával.

— A legutóbbi küldeménye mégis csak ért valamit.

— Akkor kérem ne vegye figyelembe tegnapi levelemet, melyben kijelentem, hogy nem irok többé önöknek.

— Hiszen éppen azt a levelet értettem...

6425. — Hallotta már, hogy minden levelet fölbontanak, a mely külföldről jön?

— Miért?

— Mert máskép nem tudnák elolvasni.

6426. — Levelet kaptam, melyben az van irva, hogy én szamár vagyok, a feleségem liba, és a fiam borju.

— Bizonyosan valami jó ismerősöd irta.

6427. *Biró*: Ön azt állitja, hogy Amerikában öt évig folytatott orvosi praksszist, a beszerzett adatok szerint pedig sohasem volt Amerikában. Tessék ezt megmagyarázni!

Vádlott: A dolog egyszerü: öt éven át *levélileg* kezeltem amerikai betegeket.

6428. — *Öreg kisasszony* (levelet adva át „Örök szerelem“ cimmel a póstásnak):

Ha e levélért nyolc napon át nem jön senki, akkor önnek szól.

6429. *A férj* (hosszabb utazásáról hazaérve): — Hogyan, hát nem vártál mára? Hiszen megirtam neked, hogy a reggeli vonattal érkezem. Talán nem kaptad meg a levelemet?

— De igen! De nem bontottam fel, mivel elutazásodkor szigoruan meghagytad, hogy a leveleidet fel ne bontsam!

6430. — Tudja mik azok a vegyes érzelmek?

— Ha hitelezője és a pénzes levélhordó egyszerre toppannak a szobába!

6431. — A vőlegényem leveleit olvasni valóságos élvezet — olvasd!

— Magamnak is van tőle egy egész csomaggal.

6432. *Férj* (sugva): Mi jutott eszedbe, hogy elhoztad a mamádat? Hiszen megirtam, hogy egyedül jöjj haza!

Nő: Eppen erről akar a mama veled csevegni. Elolvasta a leveledet.

6433. — Szerelmi levelezőt kérek!

— Milyen foglalkozás számára?

— Katonának.

— Tessék azt inkább a hentesnél keresni.

6434. B betüvel bővelkedő badar beszédü becses barátom!

Boldogult bátyád betanitotta borivás bénitva butitott budai bércből buzgó bősz bikavér bömbölygeti borát — barna babám bájait borág birja bontani — borba billegetem barna bajuszomat. Bezárja beszédit barátod: Bari Béla, borbecsülő biztos Budán.

6435. — Asszonyom! A lakásomban nincs kályha; ha nem akarja, hogy megfagyjak, engedje meg, hogy önhöz mehessek, nem tudok e hidegben más meleget, mint az ön tüzes két szemét.

— Uram! Levelét átadtam férjemnek, ki megkönyörülve az ön állapotán, azonnal önhöz indul, hogy önnek befütsön.

6436. A szinigazgató leveléből:

Szerencsésen megérkeztünk, a nagy vizesés következtében napunk elveszett, isteneink szétmállottak. A nagy vizesés elégett. Légy szives póstafordultával az igért várat és szivárványt elküldeni.

6437. Nemsokára meghalok, te hűtlen, ha irsz, el ne feledd az uj kalapot. Isten legyen irgalmas a lelkemnek.

6438. Sajnálattal értesültem sulyos betegségéről. Ha soraim nem érik életben, kérem kedves nejét megbizni az értékpapirok elküldésével, különben jó egészséget kivánva maradok tisztelője.

6439. Miután szavát adta, hogy a marhabőröket meghagyja számomra, kérem szíveskedjék velem tudatni, számithatok-e az ön marhabőrére, vagy sem?

6440. — Ha tudnád, mennyire pirulok, mikor ezeket a sorokat irom — irja a pénzzavarban levő deák nagybátyjának. — Égető szükségem van száz koronára. Szivesen halnék meg, csak ezt a levelet ne kellene megirnom. Küldöncöm választ vár. Csókol szerető öcséd. *Utóirat.* Szégyenérzettől áthatva a küldönc után rohantam, hogy a levelet tőle visszavegyem, de nem birtam utólérni. Bár valami baja esnék, hogy ez a levél ne kerülne kezedbe!

A bácsi meghatottan válaszol: Vigasztalódjál s ne szégyenkezzél tovább. Az Ég meghallgatta kérésedet: a küldönc elvesztette a levelet.

6441. *Bucsulevélből*: Elválunk tehát, nyomorult! Fogadd ez utolsó sorokat szerencsétlen Mariskádtól.

Utóirat. Holnap többet!

Levelezőlap.

6442. — Utóirat nélkül írtál.
— Az utóiratot levelezőlapon irtam meg.

6443. — Minden nap küldöttem képes levelezési lapot — megkaptad?
— Bár tovább maradtál volna el, hogy nagyobb volna gyüjteményem.

6444. — Lehet tejet kapni?
— Nem.
— Vajat?
— Azt sem.
— Sajtot?
— Azt sem.
— Hát mit kaphatni?
— Képes *levelezési* lapot.

6445. A papucshős ugy segitett magán, hogy a saját nevére levelező lapokat nyomatott avval a felhivással, ha az ülésen meg nem jelenik, tiz korona büntetést fizet — igy aztán maga az asszony nógatta, hogy már menjen.

6446. — Megtudod-e mutatni Budapestet?
— Ezen a térképen nem, de a levelezőlapon igen.

6447. — Nem adhatna valami olvasmányt, mig a posta megérkezik?
— Talán szolgálhatok a beérkezett levelezőlapokkal?

Levélhordó.

6448. *Levélhordó* — az őszi szél.

6449. — Azt szeretném megérni, hogy egyszer jönne a levélhordó ezer koronával én meg azt kiáltanám oda: Most nem érek rá, jöjjön máskor!

6450. — Ön nagyon kevés testmozgást tesz. Mi a foglalkozása?

— Harminc év óta levélhordó vagyok.

6451. Mikor lesz már uralkodó bolygó a pénzes levélhordó!

6452. — A férje hajlandó a hűtlenségre, jó lesz, ha lépésről-lépésre követi.

— Ez bajos lesz, mert *levél*hordó.

Levéljegy.

6453. — Vajha a levéljegy lehetnék, melyet most ajkaival érintett.

— Akkor csak tiz fillért érne.

6454. — Nem ragasztaná fel nekem ezt a levéljegyet?

— Miért nem tetszik önmagának felragasztani?

— Éppen tegnap olvastam, hogy egy ember levéljegyet ragasztott fel, és nyelvrákot kapott.

6455. Nem tett kend a levélre három bélyeget?

— De bizony tettem; még pedig oly gyönyörüen egymásra ragasztottam mind a hármat, hogy az ember megesküdött volna, hogy csak egy van rajta.

6456. A levéljegy feltalálója Rowland Hill, a ki 1836-ban hozta ajánlatba. Érdekes az ok, a miért a póstabélyeg fel lőn találva. Ugyanis azelőtt a levéljegyért a levél átvevőjének kellett fizetni még pedig meglehetős árakat, a távolság volt a mérvadó. Rowland, midőn egyszer Skóciában utazott, az uton a póstással találkozott, aki levelet adott át egy leányzónak, de ez, mivel sokat kellett volna fizetni, a póstásnak visszaadta. Rowland kiváncsi lett, hogy vajjon még is mi lehet oka ama közönynek, melylyel a leány a levelet, melyet vőlegényétől kapott, ki Londonban gyárimunkás volt, át nem vette, igazabban ki nem váltotta?

A leány végre bevallotta, hogy vőlegényével össze volt beszélve, ki a rövid üzenetet a borritékra irta, belül pedig üres volt a levél. A levelet tehát nem volt szüksége felbontani, mivel az ugyis üres papir volt csupán.

Ez inditotta Hillt arra, hogy valami módot fedezzen fel, amely azután a visszaélést meggátolja. A levélbélyeg mutatkozott legcélszerűbbnek, és ezt használják is mint viteli és átadási dijat. Angliában már 1840-ben voltak bélyegek.

6457. *Levendula* = levesbe esett légy.

Leves.

6458. Sári néni beteges,
Nem jó neki a leves:
Mert a leves paprikás,
Sári néni heptikás.

6459. Uri ember ebédhez ül a vedéglőben és csirkelevest rendel.

A pincér elhozza a levest és a vendég tányérjába önti. A vendég látja, hogy előfordul egy csirke nyak, azután megint egy nyak és még egy nyak. Egyéb semmi.

Bosszankodva hivja a pincért és azt mondja:

Vigye vissza, barátom. Én csirke levest rendeltem, nekem nyakleves nem kell!

6460. — Ezt a levest nem ehetem meg, hiszen egy darab vászon uszkál benne.

— Mintha bizony tizenkét fillérért bársonydarabokat usztathatnék benne.

6461. Nagy Szulejman 1541. augusztus 29-én Budán ebédre hivta meg Török Bálintot; ebéd végén távozni akart a vendég, de a gazda marasztalta „Hátra van még a fekete leves," mire a janicsárok előrohantak, megkötözték, Konstantinápolyba hurcolták, hol a Héttoronyban végezte életét.

6462. Ez a leves ugy látszik soványitó kurán ment át.

6463. A pincér leöntötte levessel az urnő ruháját s igy vigasztalta:

Van még a konyhában elég leves.

6464. A kis fiu nem akarja megenni levesét. Anyja rászól:

— Sok gyermek örülne, ha csak félannyi levest kapna!

— Én is!

6465. Az én házamban mégis rend van, nem vesz el semmi. Már azt hittem, hogy a fésű elveszett s most itt találom a levesben.

6466. *Tiszt* (a vendéglőben): Ez a leves alaposan el van sózva! Talán látott engem a szakácsnő?

6467. — Maga már megint elsózta a levest! No, no!

— Csak nem gondolja a nagysága, hogy manapság a szakácsnők szerelemből mennek férjhez?

6468. — De lassan jön az a tekenös béka leves.

— Hogy is siessen a tekenös béka!

6469. Rovar volt a levesben.

Vendég: Én tejlevest rendeltem s nem huslevest.

6470. Vendégségben tele szokta tömni zsebeit.

— Miért nem csináltat bádog zsebet? jegyzi meg a kis leányka, — akkor levest is vihetne haza.

6471. — Nem tud vigyázni pincér? Ruhámat leöntötte levessel.
— Rögtön hozok másikat.

6472. — Miért nem fujod a levest, hiszen csak ugy gőzölög?
— Attól félek, hogy a kis tányért is el találom fujni!

6473. — Ezt a levest nem lehet megenni — kiált boszusan a vendég.
— Miért nem lehet megenni?
— Mert — nincs hozzá kanál.

6474. Forró levessel kinálták a két deákot. Az egyik nagyon éhes levén, hirtelen szájába vesz egy kanállal és alaposan megégetvén száját, könnyezni kezd.
— Miért sirsz?
— Siratom nagyapámat, a ki ma egy éve halt meg.
A másik is szájába vesz egy kanállal, de ugy járt mint pajtása: megégette a száját.
— Hát te mért könnyezel?
— Akasztófára való gazember, én azért könnyezem, hogy nagyapád halála napján téged is fel nem akasztottak!

6475. *Sit illi terra levis* = legyen a föld *Lévié.*

6476. *Lex universi est, quae jubet nasci et mori* = Lexi universalis, ki parancsol Nácinak és Mórnak.

Lexikon.

6477. *Lexikon* = Kohn Elek.

6478. — Mit keressz te már egész reggel abban a lexikonban? kérdi az apa kis leányától.

— A cipőmet, nem tudom hol van.

— A cipődet? Hát hogy keresheted azt a lexikonban?

— Te mondtad, a lexikonban mindent meg lehet találni.

6479. — Ha önnek nem jut eszébe hirtelen künn a gyakorlótéren valami kommandószó, mi történik akkor?

— Megnézem a lexikont!

6480. *Lézeng* = forr.

Liba.

6481. — Hadnagy ur megfeledkezik az állásáról; hogy vihet libát az utcán?

— Két koronáért adta oda a paraszt mivelhogy az utolsó volt; ha kapitány ur meg nem veti meghivásomat, holnap legyen szerencsénk ebédre.

— Hány órakor?

6482. A rét a jövő héttől kezdve a felsőbb leányiskola növendékeinek fog játszóhelyül szolgálni — nem szabad tehát oda más libát hajtani.

6483. — Hallja maga liba, a pecsenyét feldiszitve hozza be.

— Méltóztatott parancsolni.

6484. Távol a világ zajától a remete egy ifjut nevelt fel.

Egy alkalommal több leánynyal találkoztak.

— Mik ezek? — kérdi, az ifju.

— Libák — volt a válasz.

A fiu buskomor lett és a remete kérdezősködésére igy felelt:

Ilyen libát szeretnék.

6485. Két pörös fél állit be a bíróhoz. A pörös tárgy három liba volt. Mindenik fél azt állitotta a libákról, hogy az övéi. Kinek itélje oda a biró, hogyan tudja meg, kicsoda a jogos gazda? Tanukra támaszkodjék? Hiu kisérlet. Az egyik hoz tizenkilenc tanut maga mellett, a másik egy hiján huszat.

Behivja a kisbirót s e parancsot dörgé fülébe:

A kérdéses három libát lehajtja a tóra s ott őrzi estig, este fölvigyáz, hogy a libákat senki sem hivja, hanem minden hivás nélkül jöjjenek a faluba. A felekhez fordulva pedig imigyen szólt itélete:

Ahová este a libák hivás nélkül mennek, azéi.

A felek belenyugodtak. S a libák törvényes gazdájukhoz kerültek.

6486. Az asszony ludtojást kapott ajándékba, de elfeledte magával vinni, rá két évre elmegy az ajándékozóhoz, meglát husz darab libát és lakására hajtja, ugy okoskodván:

A tojást kikeltették, lud lett belőle, két év lefolyása alatt husz darabra szaporodott a család, melyet mint jogos tulajdont vitt haza.

6487. Minden sült liba jele az emberek iránt nyilvánuló isteni szeretetnek.

6488. Micsoda állatból való ez a libamáj?

6489. Babot ettek, mikor belép a szomszéd. Megkínálják, de az kijelenti, hogy már ebédelt.

— Akkor elmegyek a pincébe jó pohár borért — szólt a gazda, miközben neje behozza a libapecsenyét.

— Én meg salátát készitek a pecsenyéhez, — mond az asszony s mindketten távoztak.

Ezalatt a szomszéd egy darabot a másik után fogyaszt el, és a visszatérők már csak az elfogyasztott liba csontjait látják.

— Mit csinált szomszéd? — kérdé a gazda.

— Egy kissé megizleltem a pecsenyét.

Azóta, ha a vendég szabadkozik s aztán a kelleténél is többet eszik, szokás mondani:

Megizleli, mint a szomszéd a pecsenyét.

6490. — Nagyon sajnálom, hogy nyolc nappal ezelőtt nem ebédeltem itten. . .

— Én is sajnálom. . .

— Mert akkor ez a liba még friss lehetett.

6491. — Hogy izlik a libamáj?

— Kissé keserü.

— Bizonyosan mérges volt a liba.

6492. — Májbajom van.

— Honnan tudja?

— Tegnap megettem egy libamáját s attól vagyok rosszul.

6493. Kedves nagybátyám névünnepe alkalmából jókivánataim kapcsán küldök egy kis libamáját, bár pici de szivből jő.

6494. A halon kivül sült libát is tálaltak?

— Mert egy napon lettek teremtve.

6495. Azt mondotta „libácska“ — most nem tudom engem gondolt, vagy hogy libapecsenyét adassak fel neki.

6496. — Holnap, házaságunk első évfordulója alkalmából libát süss.

— A liba drága étel.

— Lakodalmunkon is volt.

— Akkor olcsón jutottál libához.

6497. Igaz ugyan, hogy a ludak mentették meg a kapitoliumot, de nem a tollukkal. Ezt jó lesz megjegyezni!

6498. — Óh, ha galambszárnyaim volnának!

— Ah, ha egy sült libbacombbal rendelkezhetném!

6499. — Ugy veszem észre, hogy az ezredes szakácsnéja szeret engem. Az előbb egy rózsát kaptam tőle.

— Akkor engem mégis csak jobban szeret, mert nekem egy libacombot adott!

6500. B. Gizella
Idei sült liba.

6501. — A mult hónapban nyulat fogott most meg libát lopott?

— A nyulakra nézve tilalmi idő van s igy be kellett érnem a libával.

6502. — Hogy a *liba?*

— Két korona darabja.

— Ejnye, de drága! Adja ide másfél koronáért darabját.

— Nálunk nincs alkudozás, pláne ilyen fiatal libáknál!

6503. Sok embernek nincs étvágya a ludpecsenyéhez. Több embernek nincsen ludpecsenyéje, ha éhes.

6504. Az uj asszonyka szemrehányást tesz a baromfi-kofának:

— A minap libát vettem magától és a férjem kinevetett, mert csak két combja volt.

— De, nagysága, hiszen a libának csak két combja van.

Zavartan szól a menyecske:

— Igaz, igaz, eltévedtem, a kacsáról akartam szólani!

6505. — A mai szindarabban sült liba is előfordul.

— És ki személyesiti?

6506. — Minek vett olyan szörnyű nagy libát? Hiszen ennek a fele megmarad?

Szakácsnő: — Azt akarom!

6507. — Ön egy korona hatvan fillért számit a libáért, pedig az étlapon csak egy korona husz fillér áll!

— De ez nagyobb volt, mint az étlapon levő!

6508. Csak nem itélnek el most a lopott libáért két héttel többre mint tavaly, mikor az idén sokkal olcsóbb a liba!

6509. *Vendég* (a keményhusu libával vesződvén): Vigyen el a manó minden divatosat! Kiküszöbölték a ludtollakat és helyökbe acéltollakat léptettek életbe. Nemsokára már a libákat is acélból készitik: ugy hiszem, ez már a bemutató.

6510. — Huszonöt év előtt, nászutunkon, itt nagyszerű libapecsenyét ettünk. Szeretnék megint olyant enni.

Pincér: Majd megnézem, van-e még belőle?

6511. — A liba nagyon öreg lehetett.
— Ön se tartozik a fiatalok közé.

6512. Mint vegetáriánus hogy, vehettél el *libát?*

6513. Az urnő a szakácsnét avval a megbizással küldötte a piacra, hogy hozzon libát, a szakácsné récét hozott, mert libát, ugymond, nem lehet kapni.

— Biztositom önt, — szólt az urnő, — hogy ha én mentem volna a piacra, lett volna ott liba.

6514. *Kisasszony*: Nagyon drágák a libái!

Kofa: Persze, azt akarná, hogy én is hozományt adjak a libámmal, mint a maga mamája!

6515. — Ki csipkedte igy meg a szőlőt a lugasban?

— A liba.

— Aligha tollatlan nem volt az a liba!

6516. *Feremus grandia liba Pali* = (Ov. IV. 776). Vegyünk Pálnak kövér *libát.*

6517. *Binaque serta tibi, binaque liba ferunt* = (Ov. II. 644.) Két sertést és libát veszek neked.

Lidérc.

6518. Mit rettegsz tőlem? Csak az ostoba nép agya gondolt
Engemet; éjjenként fénybe repülök alá.
A derekam télnek fia, hó testvére; ha végem
Olvasd, a fősvény istene, hogyha nemes.

Liliom.

6519. Tagra három, betüre hat,
Számra ötszázat kétszer ad, —
S ha nem fele, mi sorra vár,
Még négy ötvent számítanál.
Adj hozzá még kétszer egyet,
A semmiből vonj egy jegyet, —
Állítsd rendbe a számokat
S betükben egy virágot ad!

6520. *Justus Lipsius* = igazságos *Lipcsei.*

Liszt.

6521. A mester nagyon szerette a tőkehalat.

A budai kápucinus atyákhoz különösen abból a célból jött ebédre, hogy tőkehalat ehessen. Tiszteletére számosan voltak meghiva az ebédre. Második tál ételnek rakott burgonyát adtak fel leöntve tejfellel. — Liszt megrepetálta az ételt. Most a halat hozták. A mester megköszöni.

— Maestro, — szól oda Nagy, a budai zeneakadémia igazgatója, — ez a tőkehal, mely miatt megjelentünk.

— Hát előbb nem stokfischt ettünk? szólt zavarodottan Liszt, ki a rakott krumplit ette meg tőkehalnak.

6522. — Ebből a gyerekből aligha második Liszt Ferenc nem válik.

— Igen, oly gyönyörüen zongorázik, hogy majd kiszakad az ember füléből a dobhártya.

6523. Az elemibe jártam.

A tanitójelöltek meghivtak a szinházba, hol az este háromszoros ár mellett is csak a kakasülőre lehetett jutni, mert hangverseny volt. Velük tartottam.

Felhuzzák a függönyt, papi ember jelenik meg s óriási tapsvihar közt ül a zongorához. Várom, várom az előadást, de mivel zenénél egyéb nem volt, én bizony szépen elaludtam.

Mikor felébredtem a nagy lármára, melyet a zongora elnémulásakor csaptak, vittek magukkal haza.

Megsirattam a kidobott pénzt.

Évek multak el, a társaságban szóba került Liszt s én kijelentettem abbeli óhajomat, hogy szeretném hallani.

A társaságban volt egyike azoknak, kikkel a zeneestélyre mentem, s csak abbeli megjegyzésére.

— Meg akarja ujra siratni a pénzét — tudtam meg, hogy a Liszt játékáért fizetett pénzt sirtattam meg.

Midőn személyesen ismerkedtem meg a mesterrel s gyönyörködtem a játékában, sokszor eszembe jutott, hogy kár a gyermeket hangversenyre vinni.

6524. — Nem is tudtam, hogy Liszt Ferenc családja is predikátumos, nemes familia volt.

— Honnan tetszik gondolni?

— Hát mennyi cégtáblán olvassuk, hogy „Hengermalmi liszt.“

6525. A mestert egy cipész hivta meg ebédre.

Ebéd után felkérte a mestert, hogy zongorázzék.

Liszt is meghivta a susztert ebédre.

Ebéd után felkéri, hogy mértéket vegyen neki egy pár csizmára.

Igy adta vissza neki a kölcsönt.

6526. Mező-Kövesden a nagyheti passzió-játékban egy molnár ábrázolta a Krisztust, és békességgel türte, hogy gyalázzák, köpdössék és sárral hajigálják. De mikor valaki ugy csufolta, hogy „*te lisztlopó*“, oly igen megharagudott, hogy az illetőnek betörte a fejét.

Innen a közmondás: Mondj igazat, betörik a fejed.

6527. A malom alsó részében dolgozik a molnár, mikor a kis ablakon valaki lekiált:

— No még ilyen tömlöcöt se láttam!

— Hisz ez nem tömlöc hanem malom.

— Csak azért gondoltam, mivelhogy lisztlopót látok benne.

6528. *Tistibus ex listis bonas gyuravi galuscas* = tiszta *lisztből* jó galuskát gyurtam.

6529. *Missis ad vitellium litteris* = Misi is átvitt egy literrel.

Ló.

6530. A ló olyan állat, melynek négy lába van és pedig minden szegleten egy.

6531. Hogy tanitja a huszár a lovát.

6532. A buta emberek kormányozható léghajóról gondolkoznak; én meg volnék elégedve, ha csak egy kormányozható *lóra* akadnék!

6533. — Gyere a lóversenyre, csak egy korona a belépési dij.

— Mit látni?

— Hogy hogyan szaladnak a lovak.

— Ezért adjak egy koronát? Ennyiért magam is szaladok.

6534. A tekintetes ur figyelmezteti a kocsist:

— Aztán vigyázz, hogy el ne aludjál, mert itt a mezei utakon, ebben a kutya setétben könnyen eltévedünk. Inkább mindig gondolkozzál valamin.

— Értem.

Arra a tekintetes ur maga, csaknem nyomban, elalszik, csak jó sokára egy nagy zökkenésre ébred fel . . .

— No min gondolkozol?

— Azon gondolkozom, hogy ha nekem száz koronám volna, ugyan mit is csinálnék én azzal?

— Jól van!

Aztán megint egy jó sort alszik a tekintetes ur s ujra felébred.

— Hát most min gondolkozol?

— Azon, hogy ugyan hogy találnak tavaszkor haza a gólyák idegen világból.

— Jól van!

A harmadik felébredésnél az urnak ugy rémlik, hogy nem mennek, hanem helyben állnak.

— Hát most min gondolkozol?

— Most azon gondolkozom, hogy hogyan jutunk haza, mert a mig én is egyet találtam szunditani, a lókötők ellopták lovainkat.

6535. — Megvettem a lovát, mert azt mondta, nincs hibája s most kisül, hogy vak az istenadta.

— Hja kérem a vakság nem hiba, az szerencsétlenség.

6536. Volt az ügyvédnek egy vak lova melyet százhusz koronára tartott.

A paraszt nem vette észre azt, hogy a ló vak, kétszázhusz koronára értette az árt.

— Kétszáz koronát adok érte — szólt.

— Tudja mit — szólt az ügyvéd, ki észrevette a paraszt tévedését, — ne legyen egyikünknek sem igaza: fizessen kétszáztiz koronát s öné a ló.

A paraszt foglalóba ötven koronát adott, de amint a lovat kocsijához vezeti, menten észre veszi, hogy a ló vak.

— Ügyvéd ur, — mondá, ne szóljon meg, de én együgyü paraszt vagyok, ki apáim szokása szerint, a Szentháromság nevében háromszor viszem az állat feje körül a vétel dijat, mielőtt kifizetném, — s kivesz százhatvan koronát — mihez az ügyvéd a már felvett ötven koronát csatolja.

— A Szentháromság nevében, — kiált fel a paraszt és zsebre rakva a pénzt odaszól az ügyvédnek:

A vak lovát viheti hova akarja.

6537. — Csak eljösz ma a lóversenyre?

— Nem mehetek.

— Ugyan ne bolondozz; az összes lovak ott lesznek.

6538. — Láttam magát kilovagolni s most gyalog jön haza?

— Az a rosz ló tovább akart rohanni, én haza akartam jönni, a ló elment, de én mégis hazajöttem.

6539. — Gondol maga néha rám?

— Valahányszor lovat látok, mindig eszembe jut.

6540. A trombitás lóra vetvén magát, elmegy a patakig, melynek szélén füzfák voltak s innét már az ellenséges előörsöket is könnyen megláthatta.

Leszáll a lóról, a füzfák egyikéhez köti a lovat, maga pedig visszamegy a maga tábora felé, s a kukorica széléről leselkedve nézte a lovát.

Az ellenség később észrevette a lovat s az egyik óvatosan odakullogván, hosszu leskelődés után leoldja a lovat, ráül, de ekkor a trombitás is előveszi a trombitát, s a mint kifért tüdejéből, retirádot fuj, mire a ló a kétségbeesett foglyot sebes nyargalást hozta a tábor felé, s a trombitás trombitaszóval szépen a táborba kisérte.

6541. — Lássa uram, egy ilyen huszártiszti uniformis összesen kétszáznyolcvan koronába kerül mindenestül.

— Ebben persze már benne van a ló is?

— Miben? Az uniformisban? Dehogy a ló. Én vagyok benne.

6542. *Hadnagy* (a lovagló hölgyhöz): Nagysád oly szépen üli meg a lovat, mint egy vén huszárőrmester.

6543. — Ne busulj pajtás — vigasztalá társa, a fuhrvézerré degradált huszárt, hiszen a huszárnak csak egy lova van, nekünk pedig két paripánk.

6544. — Ugy-e szeretnél huszár lenni?
— Még inkább a lova.
— Miért?
— Hogy a huszár tisztitson.

6545. Leesett a tiszt a lóról.
— Ez nem történhetett volna meg velem.
— Jobb lovasnak tartja magát nálamnál?
— Egyáltalában nem ülök lóra.

6546. A hadnagy lovat akart venni. Ki is választott már egyet. S mikor jobban megnézi, felismeri, hogy a ló az ezredesé volt. A zsidó sem tagadta s a hadnagy megjegyzé:

— De hát mért adhatta el ezt a lovat az ezredes ur?

— Bizonyosan azért, mert megbolondult.

A hadnagy teljesen meg lévén elégedve a megfejtéssel, megvette a lovat, melynek jeles tulajdonságait a zsidó nem győzte eléggé dicsérni.

Hanem keservesen csalódott. A ló rugott, kapált, megbokrosodott, mihelyt megrántotta a gyeplőt, semmi áron nem akart indulni: végre le is csapta a hadnagyot.

Persze, hogy vissza vitte a lovat.

— Itt van, vegye vissza, hisz ez a ló megbolondult!

— Hát nem mondtam?

— Én az ezredesre értettem.

6547. Kiterité a huszárkapitány Európa térképét a közhuszár előtt.

— Itt van a sok mindenféle ország, jöjj ide, választhatsz egyet, melyik kell?

— Ez a zöld, ez jó szénatermő föld lehet.

Elég az hozzá, hogy a huszárnak mindene a lova.

6548. A szolnoki csata alkalmából a huszár megöli a vasas őrnagyot s lovát magával vezeti.

Egy magyar törzstiszt meg akarja drága pénzen venni a lovat.

— Nem adom el — szól a huszár, egy vitéz bajtársam ma neveztetett ki közlegényből tisztté, ugy sincs neki sok pénze se lova, neki szántam.

Az esetnek az lett az eredménye, hogy a huszárt tisztté léptették elő s szép lovat kapott.

6549. Felkötötték a lókötőt.

— Van-e arány ló és ember között? — kérdé a védő.

— Nincs, — válaszolt a biró, — nem is a ló miatt kötik fel, hanem hogy kevesebb lókötő legyen az emberek között.

6550. Kocalovas felkapaszkodik a paripa jobboldalán, a balon meg lebukik. Combját dörzsölve dadogja:

Most már tudom, miért van a lónak két oldala.

6551. — Jámbor lovat szeretnék. Jót áll arról, hogy ez csakugyan jámbor?

— Már hogyne volna, hiszen a multkor még a templomba is beszaladt.

6552. — Csak egy sarkantyud van?

— Minek volna kettő, ha a lovat az egyik oldalon megsarkantyuzom, megy vele a másik oldala is.

6553. — Képzeld csak mit találtam a lóvásárban?

— Talán pénzt??

— Azt találtam, hogy a lovak szörnyü drágák.

6554. — Fenn volnék a lovon, de hogy jövök le?

— Arról majd gondoskodik a ló.

6555. — Hogy tetszik uj lovam?

— Nemes állat, de ugy látszik, lehorgasztja a fejét. Magasabbra kellene tartania.

— Majd ez is meglesz, ha kifizetem a vétel árát.

6556. — Ugyan mit csinálnál, ha király volnál?

— Lóhátról őrizném a csordát.

6557. Többen kilovagoltak, az egyik mindig messze volt a többitől. Rákiált az egyik, hogy lassabban menjen.

— Eléggé sarkantyuzom az éhetetlent, de nem akar lasabban menni, szólt ez.

6558. — Minek kötöttél csimbókot a szürke farkára?

— Otthon felejtettem a zsebkendőmet, nem volt mire csimbókot kötni, pedig nem akarnám elfelejteni, a mit otthon rám biztak.

6559. — A maga lova aljas udvaronc.

— Miért?

— Minden pillanatban térdre akar rogyni.

6560. A lócsiszár az, a kinek élete lócsiszolásban telt el.

6561. — Alaposan becsaptál ezzel a gebével. Azt mondottad, ugy megy, mint az ördög: pedig sántit!

— Hát az ördög nem sántit?

6562. — Igérj nekem ezért a lóért ezer koronát!

— Hogyne! Száz koronát sem ér s különben sincs szándékom megvenni!

— Jól tudom, csak azt akarom, hogy holnap a feleségem és gyermekeim életére esküdhessek, hogy tegnap ezért a lóért ezer koronát igértek!

6563. A földbirtokos kinézvén ablakán, látja, hogy vásárt csinál egy rosz gebére egy cigány és egy zsidó. Felhivatja a cigányt s kérdi tőle, — kiváncsi levén megtudni, melyik a nagyobb huncut:

— Hogy adta a lovat a zsidó neked?

— Uram, — viszonzá a cigány, — a ló az enyém.

— Hát, hogy adtad akkor te? — kérdé az ur.

— Husz koronáért — lőn a válasz.

— Boldogtalan, hisz annyit bőre is megér.

— Uram, a ló sánta, s örültem, hogy rajta tul adhattam.

Az ur hivatja a zsidót.

— Tudod-e, hogy a ló sánta?

— Uram a ló nem sánta, csak rosszul van patkolva.

A zsidó távozik és ismét hivatja a cigányt az ur.

— A ló nem sántit, csak rosszul van megpatkolva.

— Uram, készakarva patkoltattam rosszul, nehogy a hibát észrevehessék.

A cigány távozik s az ur ujolag hivatja a zsidót.

— Nincs a világon hamisabb ember a cigánynál, készakarva vasaltatta meg lovát rosszul, hogy eltakarja a ló sántaságát. Biz a te lovad sánta, s az is marad örökké.

A zsidó egy kissé gondolkozott, majd megvakarta füle tövét s hamis mosolygás kiséretében szólt:

Nem tesz az semmit nagyságos ur, az én husz koronásom is hamis.

6564. — Nem fél ez a ló?

— Dehogy, hisz már három éjszaka egymaga áll az istállóban!

6565. — Szeretnék szolid lóra ülni.
— Tessék hintalóra ülni.

6566. Szántás közben az egyik ló kidől a hámból s megdöglik.
— Ez ugyan szép dolog! egész télen pihenünk, kiteleltetjük magunkat, még zabot is eszünk, s mikor tavaszszal dolgozni kellene, akkor kapjuk magunkat és megdöglünk. Igy könnyü lónak lenni — szólt a paraszt.

6567. Alkudozik a cigány a falusi emberrel, de nem birnak megegyezni. Eközben meglát egy másik cigányt s oda kiáltja neki:
— Dicsérd már ezt a paripát!
— Dicsérje a manó, tegnap is nyulat fogtál rajta és nem adtál belőle.
A gazda nagy sietve megkötötte a vásárt, nehogy más megelőzze.

6568. — Hogy lehet két lovat négy felé hajtani?
— Arra felé kell hajtani a két lovat, merre a négy ló van.

6569. — Ön öt koronára van itélve gyors hajtás miatt.
— Ez nagy reklám a lovamra nézve.

6570. A rosz gebe mellett szaladva haladt el az inas.
— Ne félj, nem rug ki.
— Nem is attól félek, de attól, hogy rám dől.

6571. — Most, hogy már megvettem a lovat, bátran elmondhatja a hibáit.

— Mit akar evvel mondani?

— A tengerre akarom magammal vinni.

— Arra jó lesz, a száraz földön ugy sem használható.

6572. Mi baja a lónak?

Nincs annak más baja, mint, hogy fára nem mászik (hidra nem lép) és vasat nem iszik (nem türi a zablyát a szájában).

6573. — Édes zsoké bácsi, nekem csak megmondja, melyik ló fog nyerni?

— Nem lehet; először is még nem is beszéltem a lovakkal, másodszor becsületes ember vagyok, aztán meg, ha szólok, elcsapnak azonnal.

6574. A ló arcképe előtt:

Olyan jól van eltalálva, mintha csak beszélne.

6575. Taubmann a választó hercegtől egy rétet nyert ajándékba, melyhez az volt kötve, hogy a hercegnek egy lovát tartozott kitartani. Taubmann negköszönte ugyan az ajándékot, hanem azt kéré: hogy, mivel többen vannak a rét birtokosok közül, kik csak fél lovat tartanak, (azaz ketten egyet) őtet is ezek közé számlálná, és maga állana hozzá. A herceg erre is reá állott. Akkor Taubmann igy szólt:

Igen jól vagyon kegyelmes Uram, tartsa tehát ki az elejét, én kitartom a hátulját.

6576. — Ez a ló megállás nélkül négy óráig szalad.

— Akkor nem használhatom, mert innen csak két órányira lakom.

6577. Valamely béres legényt ugy felrúgott a gazdája lova, hogy félholtan vették fel a segitségére oda futók. Midőn az orra alá dörgölt erős szerek által magához jött, körülnézi magát, s igy szólal meg:

Meggondolhattam volna biz ezt előre; mert mindég hunyorgatott reám azóta az átkozott pára, mióta azt javasoltam a gazdámnak, hogy adja zsidókézre.

6578. — Miért sirsz, talán nem vagy megelégedve a Jézuska ajándékaival?

— Hogy legyek megelégedve lóval, mikor már minden ember automobilon vagy biciklin jár?!

6579. — Mért rejtőzött el Saul, mikor királylyá választották?

— Az gondolta, hogy lóvá akarják tenni.

6580. Két lovat árul a parasztember a vásáron. Az egyiket kétszáz, a másikat négyszáz koronára tartja.

Oda megy a zsidó s kéri a négyszáz koronás lovat kétszáz koronáért, de a paraszt nem adta. Megveszi ekkor a kétszáz koronás lovat és elvezeti. Kis idő mulva jön vissza a lóval s igy szól a paraszthoz:

Én adtam magának már kétszáz koronát most visszaadom a lovat s igy adok magának összessen négyszáz koronát, adja ide a másik lovat.

A paraszt ráállott e furcsa vásárra.

6581. — Bizonyára először lovagol?
— Nem . . . Hanem utolszor.

6582. — Apa, végy nekem lovat!
— Ha jól tanulsz, veszek.
— Ugy látszik neked is azért nincs lovad, mert nem jól tanultál.

6583. — Hát hiába igértem, hogy paripát veszek, ha jól leteszed a vizsgálatot, mégis megbuktál. Mit csináltál az egész szünidőn át?
— Lovagolni tanultam.

6584. — Adja ide a podgyászát, majd magam mellé veszem.
— A szegény lónak ugyis van mit cepelnie, majd csak a térdemen tartom.

6585. — Micsoda ló lát hátul is olyan jól, mint elől?
— A fa-ló.

6586. Tartsunk közösen paripát, ha én ülök a lovon, te gyalogolsz, ha te gyalogolsz, én ülök a lovon.

6587. — Dög essék ebbe a lóba! Éppen most itattam meg otthon és mert kutat lát, megint megáll.
— Bizonyosan millimáritól vette.

6588. — Ráró kanca már három napja nem eszik zabot.
— Beteg?
— A lovász egy hét előtt minden abrakpénzt elvert.

6589. — Hadd szaladjanak azok a lovak.
— Nem lehet uram, fáradtak a lovak.
— Akkor hát hajtson jobban!

6590. — Használt a gyógyszer a csikónak?
— Már sokkal jobb kedvű és tréfálkozik: Az előbb is hasba rugta a gyereket.

6591. A himesházi polgár a szegzárdi vásáron két lovat vett, át akarták iratni a lópasszusokat, de az irodában nagy volt az embertömeg, órákig kellett volna várniok, mig rájuk kerül a sor; abban egyeztek meg, hogy haza mennek s otthon irattatják át az állatokat.

De biz a passzusok nem érkeztek meg, pedig a lovaknak oly hibájuk volt, hogy három héten belül vissza kellett azokat venni az eladónak.

A vevő elfeledte az eladó nevét s a helységnevet is, hova valók a vett állatok.

Se éjjele se nappala nem volt a becsapott embernek.

A jegyző, hogy az őrüléstől megmentse a szegényt, utazni küldötte és pedig Budára, az országos magyar statisztikai hivatalba, ott — ugymond — van egy pap, a ki azt is meg tudja magának mondani, hogy hova valók a lovak, sőt még azt is, hogy hivják az eladót, persze, hogy ezt az első kérésre nem teszi, de nem kell tágitani.

Bekopog a statisztikai hivatalhoz, hol megtalálja a keresett papot.

— Tisztelendő ur, — szól — én a szegzárdi vásáron két lovat vettem, ezt a két lovat az eladónak vissza kellene venni s ez az oka, hogy nem küldi meg a ló passzusait, megmondotta ugyan, hogy hol lakik, de a község neve nem jut eszembe, ha mindjárt

agyonütnének is, hát a jegyző ide küldött önhöz s azt mondotta, hogy ön meg fogja mondani, hogy hova valók ezek a lovak.

Nagyot néztem az emberre: eltorzult arca a félőrültet állitá szemem elé s végtelenül sajnáltam, hogy hozzám fárasztották s kijelentettem neki, hogy nem segithetek rajta.

Csakhogy emberem nem tágitott, leült s kijelenti, hogy nem távozik, mig meg nem mondom neki, hogy hova valók azok a lovak.

Én folytattam munkámat.

A megyék járások szerint rendezve küldötték volt be a statisztikai adatokat.

Egy gondolat villant meg agyamban.

Ha én felolvasnám emberem előtt a tolnamegyei községek neveit, emberem talán ráakadna annak a községnek a nevére, a hova valók a lovak.

A központi járásnál kezdettem, a mint ehhez a helységnévhez érek: *Kalaznó*, emberem felugrik, — megvan, megvan — kiáltja, siet haza, befogja lovait s hajt Kalaznóra, ott az első, vele szemközt jövő embertől megkérdezi, hogy kié az a pár ló, megtalálja az eladót, visszaadja a lovakat s visszakapja a pénzét.

6592. — Nagyon sajnálom, hogy önt a lovaglásra késztettem és ezáltal ebbe a kellemetlen helyzetbe sodortam — mondá valaki a lóról leesett urhoz.

— Sokkal kellemetlenebbül éreztem magamat, mig a lovon ültem.

6593. — Akarsz tőlem valamit?

— Végy föl magadhoz a lovadra.

— De hiszen nekem nincs lovam.

— Apa pedig tegnap is azt mondta, hogy mindig lóhátról beszélsz az emberekkel.

6594. — A színésznőnek kifogták a lovait.

— Mikor a szinházba indult?

6595. — Lova nem tiszta telivér!

— De pár liter tiszta vér biztosan van benne.

6596. — Hol áll a ló?

— A körmén.

6597. — Hallottam, hogy vasárnap lovagoltál. Fogadni mernék, hogy a ló előbb volt otthon, mint te.

— Ellenkezőleg: én értem hamarább haza.

6598. — Hová nyargal a bankár azon a szép lovon?

— A csődbe!

6599. — Lovagold ezt a lovat az ur előtt!

— Hogy lovagoljam? Eladásra vagy vételre?

6600. *Lókölcsönző:* Sétalovaglásra ezt a lovat legmelegebben ajánlhatom. Kitünően belovagolt, bárányszelid és egyedül is hazatalál.

6601. — Uj szolgád, ugy látszik, nem nagy lángész.

— Óriási ló! A trójai valóságos ponny volt hozzá képest.

6602. Vánkost visz hónalja alatt az önkéntes. Megkérdi a kapitány, hogy minek az neki?

— Hogy ki ne törjem a lábamat, ha levet a paripa — volt a válasz.

6603. *Kocsis*: Uram, az uj nyeregre a neve egészen ki van himezve, még a lakása is.

Lovas: Ez arra való, hogy ha majd lovam egyedül csatangol, az emberek tudhassák, hogy kié.

6604. — Maga olyan kövér, lovai meg olyan soványak. Hogy van az?

— Magamat *én* etettem, lovaimat a kocsis!

6605. — Te olyan részeg vagy, hogy háttal ülsz a lovon!

— Dehogy, hanem az erdőben rám támadtak, lerántottak a lóról, kiraboltak s mikor megint lóra ültettek, levágták szegény párának a fejét.

6606. — Jól huz ez a ló?

— Örülni fog, ha huzni látja.

A vevő elviszi a lovat, a mely azonban sehogy sem huzott.

Visszaviszi és dühösen szól a kupecnek:

— Maga becsapott. Azt mondta, örülni fogok, ha a lovat huzni látom.

— Hát nem örülne?

6607. Házsártos felesége minden áron lovat akart és a férj — szokása szerint — engedett és megvette a lovat, mely azonban mindjárt első alkalommal levetette a nőt, aki szörnyet halt. Barátjának szintén ilyen természetü neje levén, meg akarta tőle venni a lovat, az özvegy azonban e szavakkal utasitotta vissza ajánlatát:

Hát ha még egyszer megnősülök.

6608. — Mit tesz az, hogy ezt a figurát lóugrás szerint kell megfejteni?

— Én nem tudom, de maga mint katonaviselt huszárember ismerheti a lovak ugrálási módját.

6609. Ma is haza huzzuk a művésznő kocsiját. Te is eljösz, ugye?

— Eljövök, de nyerges nem leszek. Rudas az leszek!

6610. Mit akarsz inkább, kis öcsét, vagy kis hugot?

— Nekem mindegy.

— De nekem is mindegy ám.

— Hát ha a mamának is mindegy, legjobb szeretnék egy hintalovat.

6611. Beh sok falut, beh sok várost bejártam,
Beh sok rongyos istállóra találtam!
Nem találtam magam alá paripát,
Elloptam a komiszárus pej lovát.

Arra kérem komiszárus uramat:
Ne lőjje ki alólam a lovamat!
Ejnye, ejnye! Azt a betyár mindenét,
Lovát félti, nem a saját életét!

6612. Lófuttatásnál:
Megrakom a maga lovát, de ha nem jön be, akkor magát rakom meg.

Lóhere.

6613. Lepke virágu vagyok, levelem hármas tagom éppen
Olyan; az elsőnek, mely kedvelt állat, egészen
Tetszem: más kettős tagom oly henye lusta teremtés,
Mely, bár nyája szeret, nem szokta kiszivni virágom.

Lopás.

6614. Ha a fővárosi naplopókat elfognák, mindjárt világosabb volna.

6615. A fővárosi tolvajok oly ügyesek, hogy lelopták a lábamról a harizsnyát, anélkül, hogy a cipőmet lehuzták volna.

6616. — Miért nem adtad ki Móricnak az üres szobát?
— Mert az ő neve is M-mel kezdődik. Hátha ellopja fehérnemümet?

6617. — Nem szégyenled magad, egy rongyos koronáért majd agyon verted azt az embert?
— Hát tehetek én róla, hogy annál a nyomorultnál nem volt több...

6618. — Ha kiszabadulok, meglátogatom ügyvéd urat.
— Helyes, de csak mint magánember jőjjön, ne mint üzletember.

6619. A párisi hóhér működésének negyedszázados évfordulóját ünnepelte vendégei körében az első emeleten, nyitott ablakok mellett.

Egyszerre több alak lép be az ablakon s bocsánatot kérve a háborgatásért kijelentik, hogy ők a párisi tolvajok küldöttségét képezik, átnyujtanak neki egy aranyból készült bitófát hálájuk jeléül, hogy a hurokra került társaikat negyed századon át a lehető leghumánusabb módon végezte ki ez árnyékvilágból.

Az első rémületből felocsult vendégek követik a házi gazdát, ki megköszönve a kitüntetést, vörös borral kinálja meg a nem várt vendégeket.

Vigan folyt a társalgás, mig a vendégek abbeli óhajuknak adtak kifejezést, hogy a mint jöttek, ugy távozhassanak is — s a nyitott ablakon át távoztak.

Megkönnyebbülve lélekzettek, de az összes ajtókat zárva találták.

Segélykiáltásukra feljöttek a csendőrök, kik a cselédséget a kamrába zárva s az összes szobákat kirabolva találták.

Az arany bitó — értéknélküli réz volt.

6620. Hat jó madár összebeszélt, hogy kirabolják magát a rendőrtanyát; három közülök lármát csapott, ugy hogy a rendőrök elkisérték őket a kerületi börtönbe, mire a másik három nyugodtan rabolhatta ki a rendőrtanyát.

6621. — Volt egy javithatlan százados, kinek századából távol volt a rend, s fegyelem: Az ezredes meglát egy cigány közlegényt s meghagya neki, hogy a legszebb lovat hajtsa el a százados istállójából s aztán hallgasson a dologról. A cigány elhajtotta, de el is adta a lovat s az árát elmulatta.

A szegény százados sápadtan jelenti, hogy hiányzik az istállóból a paripa.

— Hova lett? — kérdi az ezredes.

— Ellopták.

— Magyar huszártól még soha senki lovat nem lopott, ez csak önnél történhetett meg, de az egyszer megbocsátok, a lovat én lopottam el, csak be akartam bizonyitani, hogy elzüllött a százada — szólt az ezredes, s felszólitja cigányt: hozza vissza a lovat. A cigány ámul bámul:

— Ezredes ur parancsára loptam el.

— De ugy ám, hogy visszahozd.

— Ezredes ur azt nem tetszett mondani — az apám se hozta vissza a mit ellopot, én bizony eladtam.

Az ezredes tényleg elfeledte neki megmondani, hogy visszahozza.

6622. — Kend nem aludt itthon az éjjel.
— De bizony!
— Kend is a zsidóboltjában volt betörni.
— Ném én.
— Hiszen az aranyóra is kendnél van!
— El sem hoztuk.

6623. Herceg Eszterházi miklósvári vadász kastélyban a kulcsárné és leánya, a szakácsné, haragban voltak egymással.

Látogatóba jött meg az ifiur és anyjához szállt, ki finom almásrétest készitett a számára, a fia kedvenc ételét.

A házi ur meghivta ebédre.

Nem sikerült az előirt tészta.

— Én elmegyek a nénihez, szólt a kézileány, s megkérem, hogy adja oda a rétest, ugy is a fiának szánta.

— Nem hiszem, hogy odaadja, mert örül, ha bajban vagyok.

A leány átment az öreghez, belép a konyhába, körül néz, sehol senki, a rétes meg éppen, hogy meg volt sülve, edényestül teszi a köténybe és hozza.

— Nem hittem, hogy megkapod — szólt a szakácsné.

— Szó nélkül hoztam el, mondja a leány.

Az öreg pedig esküdött égre-földre, hogy egy tapottat sem volt ki a konyhából s igy fel nem foghatta, hogy hova lett a rétes s csak az vigasztalta, hogy az uraságnál is *alma*rétes volt.

6624. — Már megint rajta kaptam a lopáson. Ne gondolja ám, hogy ettől meggazdagszik!

— Azt én is tudom, de valamit mégis segit!

6625. Beszól a vándorlegény:

— Kérek egy kis kenyeret.

— Nem érek rá, — szól a gazda, kinek sürgős dolga volt a méhek körül — hanem menjen be a szobába, ott a kenyér az asztalon, vágjon magának.

A fiu jó nagy darabot vág, kiviszi a gazda elé s kérdezi:

— Elég lesz ez, kérem?

— Ugy gondolom, hogy csak elég lesz — feleli a gazda.

A vándorlegény visszamegy a szobába, leteszi a levágott kenyeret az asztalra, az egész kenyeret pedig a tarisznyába csusztatja, ugy okoskodván, hogy a gazda elégnek mondotta a neki bemutatott darabot, ugy hát akkor bátran viheti a többit.

6626. — Önt éjfél után nagyon gyanus körülmények között fogták el. Mit akart csinálni?

— Kéregetni.

— Mióta kéregetnek éjfél után?

— Nappal szégyenlem.

— Hát az álkulcsok és revolver minek voltak magánál?

— Tekintettel voltam a rosz közbiztonsági állapotokra.

6627. Már senkiben sem lehet megbizni. A minap betörök egy lakásba, nincs otthon egy lélek, a ruhanemüt kidobom az udvarra, honnan könnyen elvihetem s mire leérek, valaki ellopta.

6628. — Meg van a tárcád?

— Meg a *tied.*

— Aztán gondolod, hogy nálam meg nincs a tied?

6629. Megtámadta a jól ruházott idegent s felszólitotta, hogy jöjjön vele a rendőrségre, szándéka pedig az volt, hogy a lakására viszi s kifosztja. Azt idegen szivesen beleegyezett, csak azt kivánta, hogy előbb a tárcájáért a lakására mehessen, beszálltak a fiakkerbe s hajtottak — egyenesen a rendőrségre, levén az idegen — titkos rendőr.

6630. Addig nyujtózkodjál, meddig a takaród ér, szólt a tolvaj, mikor a lópokrócot elvitte a bakról.

6631. A püspök kérdezi egy kis fiutól. Melyik a hetedik parancsolat?

— Ne méltoztassék lopni!

6632. — Mit sirsz olyan keservesen?

— Hogy ne sirnék, mikor a legény azt fogja rám, hogy egy koronát loptam ki a zsebéből, pedig csak egy hatos volt benne.

6633. — Ellopta a libámat.

— Nem igaz.

— Négy tanut hozhatok, a kik látták.

— Én meg tizet a kik nem látták.

6634. Azzal volt vádolva, hogy kabátot lopott.

— Beismeri a lopást?

— Igen, de nem vagyok megrögzött tolvaj. Csak azt loptam, a mire szükségem van.

— Igen ám, ha először lopott volna kabátot; de maga egy hónap lefolyása alatt kétszer került ide kabátlopás miatt.

— Elnök ur, nem az én hibám . . . egy hónap óta nagyon meghiztam.

6635. — Hát csakugyan lopási szándékból mászott be az ablakon?

— Nem is látogatóba mentem!

6636. Pénzt! . . . pénzt! . . . már megint pénzt! . . . hol vegyem? . . . csak nem mehetek lopni!

— Hiszen évekig voltál bankigazgató:

6637. — Nem hagyhatja abba a lopást? — Még nincs együtt annyim, hogy nyugalomba vonulhatnék.

6638. Az idők oly rosszak, hogy lopni kell, ha tisztességesen meg akarunk élni.

6639. A katonát fosztogatáson rajta kaptak s halálra ítélték. Minthogy vétke négy tallér lopásából állott, az ezredes az ítélet végrehajtása idején bestergedve azt mondá neki: „Te semmirekellő! hát négy tallérért kockára kellett vetned életedet?—Hogy nem, felelé a bünös. Négy tallérért, midőn ezt mindennap négy garas napi-pénzért már régtől fogva kellett cselekednem.

Jól sikerült feleletével kegyelmet nyert.

6640. — Miből élsz?

— Kezem munkájából.

6641. — Ön követte el a betörést, a csizmái beillenek a lábnyomba.

— Ezeket csak ma reggel loptam.

6642. Az esti órákban törtek be a tolvajok.

— Uraim, mi az oka, hogy ma oly korán kezdik? — kérdi a háziur.

6643. Valaki husz fillérért adott egy kosarat.

A másik tiz fillérért kinálta.

— Hogy adhatod? — szólt az első — én lopom a vesszőt s mégsem adhatom ez áron.

— Én a kész kosarakat lopom.

6644. Valaki elfelejtette éjjel magára zárni a szobája ajtaját. — Reggel észreveszi.

— Szerencse, hogy el nem loptak!

— Szerencse arra, aki ellophatott volna, de nem tette.

6645. — Honnan, honnan?

— A városból.

— Avval az uj pár csizmával, honnan valók?

— Ugy vettem őket.

— És mibe kerültek?

— Azt elfeledtem megkérdezni.

6646. — Ön már hetekkel ezelőtt betörési kisérletet tett. Miért hagyta abba?

— Nagyon szük volt az ablak.

— Hát most?

— Most igen, mert azóta soványitó kurát használtam.

6647. — Hogyan tudtad saját testvéredet meglopni?

— Mindenhez csak erős akarat kell.

6648. Az órát csak azért loptam, hogy pontosan jelenhessek meg a jegyesemnél.

6649. — Hallottam, hogy a szomszéd faluban libát loptak.

— Semmi közöm hozzá.

— De azt hallottam, hogy te loptad.

— Semmi közöd hozzá.

6650. — Engem megloptak.

— Mindent elvittek?

— Nem.

— Akkor nem az én embereim voltak.

6651. — Én már csak azt tartom, hogy az is bolond, a ki a gyermekeire hagy valamit; szerezzen magának ő is.

— Szerzek is, mert már én is tudok lopni.

6652. — Társa segitett magának a lopásban?

— Volt oly szives.

6653. — Irja meg, hogy a pénztár rejtett fiókjában tizennyolcezer korona volt.

— Nem fél, hogy majd megint eljönnek a betörők?

— Nem bánom: de azt sehogy sem akarom, hogy hire menjen, hogy a betörők csak tizenkilenc koronát találtak a kasszámban.

6654. — Orgazdasággal vagy vádolva. Tudtad-e, hogy azok lopott jószágok?

— Dehogy tudtam, hisz husz koronát adtam érte.

6655. — Segitség! Rablók!
— Ugyan mit csinál olyan reklámot? . . Hiszen nincs is innen mit elvinni!

6656. — Hogy volt ez a remek kabát?
— Nem tudom; Nem volt senki a boltban, mikor vettem.

6657. — Nehéz az élet, a huncut rendőrség összefogdossa a tolvajokat.
— Annál kevesebb a konkurrens.

6658. Itt van egy darab kenyér; eredj a szomszéd kertjébe, lopj hozzá magadnak két almát, — de ha kettőnél többet lopsz, kitekerem a zsivány nyakadat.

6659. *Biró:* Ön valóságos művész, oly ügyesen vitte véghez a lopást.
— Csak kontár vagyok! A lehető legrosszabban sikerült.

6660. — Hát loptunk, loptunk?
— Engedelmet kérek, biró ur, én nem.

6661. A hol nincs vad, ott nincs vadorzó.

6662. — Nekem elloptak a pénztárból négyszáz koronát.
— *Önnek* lopták el?
— Igen, nekem.
— Akkor ne panaszkodjék, hanem örüljön. Bárcsak nekem is lopna valaki vagy százezer koronát.

6663. Ma megint loptál! Attól tartok, hogy még a börtönben fogunk találkozni.

6664. — Mit vegyek le : tejfelt vagy cukrot ?
— Persze, hogy tejfelt, hiszen a macska nem szokott cukrot enni.

6665. — Mért lopta el azt az ötvenest ?
— Mert nem volt több.

6666. — A delejesség egy átható erő, mely magához vonzza az idegen testeket.
— Akkor szobalányunk is delejes, mert mindig magára szedi a nővérem kabátját.

6667. — Répát loptak a süket, a vak, a néma és a kopasz.
— Hallok valami neszt, szólt a süket.
— Látok valakit jönni, szólal meg a vak.
— Szaladjunk, kiált a néma.
— Hogy még a hajunk is lobogjon, fejezi be a beszédet a kopasz.

6668. — Milyen kasztrendszer divik most Magyarországon?

— Sikkasztrendszer.

6669. — Mért lopta el az önmozdonyt.

— Szükségem volt benzinre, a kesztyüim tisztitására.

6670. Miért loptad el ennek az asszonynak a libáit?

— Csupa véletlenségből! Felkért lopjak neki libát, felviszi Pestre. Tehetek róla, hogy éppen az *övéit* loptam el?

6671. — Ön sorsjegyet lopott és jóvá akarja tenni a kárt, mit okozott?

— Szivesen, ha a főnyereményt kapom meg.

6672. *Hölgy* (kit az üzlettulajdonos az ajtóig kisért):

— Menjen vissza, mert meghül. Magam is kitaláltam volna. Köszönöm a kiséretet.

Kereskedő: Nincs miért. Ez nálunk üzleti szokás, mert utóbbi időben nagyon sokat lopnak nálunk.

6673. Ez már mégis gyalázat — husz koronát *loptam* el s most a lapokban panaszkodik, hogy kétszáz koronáját lopták el — ily nagyzás! csakugyan nincs több becsületes ember e világon.

6674. — Ugy látszik, hogy maga szakszerüen üzi a lopást!

— Csak passzióból szoktam lopni!

6675. — Régen nem volt hozzád szerencsém! — szólt a biró a notorius zsebtolvajhoz, aki hosszabb szünet után került ismét eléje.

— Hat hónapig a kórházban voltam, azért nem jöhettem!

6676. Az első ház kapualjában ezt a feliratot olvasta:

Koldulni és házalni tilos.

Megcsóválja a fejét:

— Hm! se házalni, se koldulni? Akkor nem marad egyéb hátra: itt lopni muszáj!

6677. — Ugyan rendőr ur, fütik még a börtönöket?

— Fütik.

— Akkor tessék egy kicsit várni. Mindjárt lopok.

6678. Lopott a gézenguz és rajtavesztett. Sir az anyja:

— Látod mindig mondtam neked, hagyj fel a lopással, nincs neked abban szerencséd!

6679. — Magát rajta kapták, hogy a perzselyt fel akarta törni.

— Ők a hibásak!

— Miért?

— Miért nincs valamire való perzselyük? Öt koronást akartam bele tenni Szent Antal kenyerére, és nem fért be máskép!

6680. Betörnek egy helyre, de látják, hogy előttük már járt ott valaki. Elkeseredve mondogatják :

Hogy a manó vigye el a konkurrenciát! Nem ártana, ha a rendőrség szemesebb volna!

6681. Nadrágot vett a vásáron és vállára vetette.

Mögéje kerül a tolvaj, odavarrja az egyik nadrágszárat a mellényéhez s mikor elkészül vele, hirtelen átdobja a nadrágot a saját vállára.

A kárvallott persze kikiáltja, hogy ellopták a nadrágját.

— Meghiszem azt; ennyi ember között sok a gazember, én óvatosságból ide varrtam az enyémet a mellényemhez — szólt a kárvallotthoz a tolvaj.

6682. *Védőügyvéd* (a vádlottnál a börtönben): Egészen bizonyosan kihoznám önt, ha a károsult annyi bizonyitékkal nem rendelkeznék.

— Ha ezt sejtem, akkor a bizonyitékokat is ellopom.

6683. A maga ültette almafáiról soha gyümölcsöt nem ehetett, mert a vincellérek közreműködésével a parasztok mindig lelopták. Egyszer aztán parasztnak öltözik barátjával együtt, a ki busás borravalót ád a vincellérnek, őrködjék, nehogy meglepjék. Nagy kosárral szedtek is s másnap meghivott barátjai előtt dicsekedett, mikép jutott lopás utján a saját gyümölcséhez!

6684. Két lurkó nagyon megkívánta a barackot, de pénzük nem levén, máskép akartak rá szert tenni. Az egyik oda lép a kofához és tiz fillér árát kér kalapjába méretni, majd pedig azt a térdei közé szoritván, pénzét keresi. Cinkostársa eközben háta mögé kerül, kirántja a kalapot és elfut.

A gyerek keserves sirásra fakad s a kofa csak nagysokára birta avval vigasztalni, hogy szaladjon utána, majd eléri, a mi meg is történvén, jóizüen ettek a lopott barackból.

6685. — Mit tud védelmére még felhozni? — kérdi a biró a lopással vádolt cigánytól.

— Egy pár csirkét!

6686. Lopott lovon ügetett a cigány.

— Loptad ezt a lovat, itt a bélyeg — kiáltották mikor megcsipték.

— Micsoda? Ez lopott ló volna? No csak hadd szálljak le, tüstént hajánál fogva ide hozom azt a gazembert.

El is ment, de vissza nem jött többé.

6687. — Miért nincsenek itt az utcák aszfaltirozva?

— Mert a nappal elhelyezett aszfaltot minden éjjel ellopták a csizmadiák.

6688. — Mért nem vitte maga a rendőrségre azt az erszényt, amit talált?

— Mert már késő este volt.

— Mért nem vitte másnap?

— Mert másnap már üres volt.

6689. Korán reggel keresik az apátot. Inasa, aki az ajtó előtt keféli a ruhát — hivatkozással arra, hogy gazdája még alszik — nem akarja a vendéget bejelenteni.

— Akkor legalább ezt a levelet vigye be az apát urnak, régi jó barátja küldi — szólt a jövevény.

Az inas bemegy, felkelti gazdáját s átadja a levelet, melyben csak ezek a szavak foglaltattak:

Ha sikerül, sikerül; ha nem sikerül, nem sikerül.

— Küldd be azt az urat — szólt az apát.

Az inas kimenvén hült helyét találta nemcsak a vendégnek, hanem az apát ruhájának is, melyben pedig pénztárcája is volt.

Jelentést tesz az apátnak, aki boszankodva csak ennyit mond:

Csakugyan *sikerült!*

6690. *Biró:* Nős ön?

Vádlott: Dehogy. Sohasem is leszek.

Biró: Ha olyan okos ember, miért lopott?

6691. — Mutassa meg kérem betörés elleni biztositó berendezését.

— Sajnálom éppen tegnap *lopták el.*

6692. A vádlottnak nagyon kényes a helyzete — szólt a védőügyvéd. — Ha nappal lop, szemére lobbantják vakmerőségét, ha éjjel lop, azt is sulyositó körülménynek tudják be. Mikor lopjon tulajdonképen?

6693. A császári palota előtermében udvari ünnepély alkalmával ott álltak a szolgák hosszu sorban uraik prémes bundáit karjaikon tartva.

Az ünnep végeztével a vendégek lassan széledezni kezdettek. A herceg is odamegy szolgájához és az odanyujtott prémes bundába bujik, de bosszusan látja, hogy a bunda egyik ujjának a hajtókája le van vágva.

Ezt csak tolvaj tehette, s ámbár csekélységnek látszik, a kár mégis nagy volt, mert a bunda fekete cobolyprémből készült s maga a hajtóka vagy ötszáz rubel értékü volt.

Hogy a bajt helyrehozzák, másnap elküldtek a herceg szabójához, ki azonnal szétküldte embereit, hogy a bundához szükséges fekete cobolyprémet keressék.

Még a szabó emberei vissza sem jöttek a keresésből, midőn egy, a herceg liberiájába öltözött szolga jön és hozza a levágott hajtókát és mondja, hogy a rendőrségnek sikerült a tolvajt elfogni és most hozza a hajtókát és kéri, hogy varrja rögtön rá, mert őneki azt azonnal el kell vinni, mivel a hercegnek még délelőtt el kell hazulról mennie.

A szabó rávarrta s a szolga el is vitte a köpenyt.

Délben jön a herceg komornyikja és el akarja vinni a bundát és akkor sült ki aztán, hogy az az álszolga, maga a tolvaj volt.

6694. — Pénzt, vagy életet!
— Szegény zeneszerző vagyok.
— Adja elő szerzeményeit.
— De itt nincs zongora.
— Fütyülje el!

Mikor a fütyülés megvolt, a rablófőnök örömmel kezet fog a fogolylyal és igy szól:

— Szervusz kollega! Egy uton haladunk: csupa lopott jószág!

6695. — Ujévi ajándékul neked ajándékozom, amit egész éven át loptál tőlem.
— Nagyon is sok az!

6696. — Mult héten adtam neked nagy darab szalonnát és most hálából sonkát lopsz?
— Csak meg akartam próbálni, hogy ha megajándékozna vele, elférne-e a kabátom alatt?

6697. — Mért viseltetnek a rabok a fogoly iránt oly nagy hódolattal.
— Mert a többi csak kis tolvaj, de ez egy milliót lopott el.

6698. — A ki idegen jószágot tulajdonit el az vétkezik. Mit csinálsz, ha a szomszéd fájáról leloptad az almákat?
— Elszaladok.

6799. — Piáno huzd.
— Mi az, hogy piáno?
— Olyan lassan, mintha lopni mennél.
— Most már tudom.

6700. Röviddel azután, hogy egy angol tisztet kineveztek Angol-Indiába, Bengália benszülöttei 14. ezredének parancsnokává, lopást követtek el a kaszárnyában. A tolvajnak teljesen nyomaveszett. Az esetet követő napon az ezredes elhaladt a csapat előtt, a 14. ezred minden enberének egy bambus nádat adott a kezébe és ünnepélyes hangon igy szólt:

Fiuk, köztetek van egy tolvaj és Brahma föltárta előttem, mint fedezhetem föl azt. Jöjjön hozzám egyik a másik után és adja át nekem a bambusznádat s a bünösnek, tehet bár a mit akar, a nádja hosszabb lesz a többiekénél.

A katonák megijedtek e misztikus fenyegetés miatt, szótlanul engedelmeskedtek, de alig haladt el vagy egy tucat ember, az ezredes rávetette magát az egyik katonára és torkon ragadva azt, igy kiáltott:

— Te vagy a gazfickó!

A hindu térdre vetette magát és remegve tett vallomást, mig társai leborultak a „sahib“ előtt, kit Brahma oly rettenetes hatalommal ruházott föl. A mikor elmentek, az őrnagy, ki csodálkozva, szótlanul nézte ezt a jelenetet, megkérdezte az ezredestől, hogy mily cselfogást használt.

— Nagyon egyszerü dolog, kedves őrnagy, — felelt az ezredes mosolyogva. — Látja, e bambusznádak mind egyformán hosszuak, de a tolvaj, attól való félelmében,

hogy az övé lesz a leghosszabb, letört belőle egy darabot. Én ezt előre láttam és igy csakugyan megfogtam a tolvajt.

6701. Báró Kemény Zsigmond mindig több szivart hagyott az asztalon, hogy inasa ne legyen zsenirozva a lopásban.

6702. A báró az inasának havi nyolcvan korona bért adott s a hó végén igy számolt le vele. Ön elszitt hetvenkét szivart, darabja egy korona tiz fillér — hetvenkilenc korona, kap még egy koronát és mehet.

6703. — Ha a vasat a szabadban hagyjuk, mi történik vele?

— Megrozsdásodik.

— Hát az aranynyal mi lesz?

— Azt ellopják!

6704. — Ön már több izben volt itt lopás miatt.

— Igen, mindjárt rá ismertem az elnök urra bár kissé meghizott. Mit csinál a kedves neje?

6705. — Mért jösz ma olyan elkésve az iskolába?

— Egy tyuktolvajt fogtak a községben, én is megnéztem.

6706. — Rárivall a fa tetején ülő gyermekre.

— Nem takarodol le? Mindjárt ide hozom a csőszt.

— Csak tessék, de én be nem várom — volt a válasz.

6707. Megzörgették a tanitónak ablakát a rablók és pénzt követeltek tőle. A tanitó, a ki részegeskedés hirében állott igy szólt a betörökre:

Pénzt kerestek? Ha pénzem volna a korcsmában ülnék és nem itthon.

A rablók elvonultak.

6708. Az ember csak ugy tud becsülettel megélni, ha lop.

6709. — Tehát beismeri, hogy a pénzszekrényt feltörte? Mi vitte erre?

— A tulajdonos leányát akartam megkérni; szerettem volna tehát tudni, van-e az öregnek pénze?

6710. Az uralkodó neszt hall a szomszéd szobában, benyit s látja az órást létrával a kezében.

— Felség! — szólt, meg kell tisztitanom az órát, de a létra nem akar a sikos padlón megállani, kegyeskedjék intézkedni, hogy valaki segélyemre jöjjön.

— Majd tartom magam a létrát, szólt az uralkodó.

Az órás igy a felség segélyével vette ki tartójából az órát s távozott.

Rövid idő mulva jelenti a várkapitány, hogy valaki ellopta az órát.

— Az én közremüködésemmel, szólt a meglepett uralkodó.

6711. A gazda buzáját kicsépelték s mire kilátogat a szérüre csak szalmát talál.

6712. — Miért lopta el barátja kabátját?
— Hogy tisztességes kabátban jöhessek a tárgyalásra.

6713. Budapest Rottenbiller utcájában megjelenik egy uri ember, felszólitja a rendőrt, vigyázzon a járókelőkre mert fel fogja szedni a fél utca burkolatát, hogy ujat csináljon, felszedeti a fél utca burkalatát, fölrakatja szekerekre s elvitteti.
Sohase tudták meg hova lett a burkolat.

6714. A háztulajdonos nyaralni ment, mire megjő: házának hült helyét találja, távollétében lebontották s az egész anyagot elvitték.

6715. *Lóránt* = indit.
6716. *Lóri* = nyeritő paripa.
6717. *Lótlan* = motorkocsi.

Lovag.

6718. — Remélem, lovagom lesz!
— Bocsánat, nem tudok lovagolni!
6719. — A férjem lovaggá tett.
— És most persze lovagolnia kell.
6720. *Lovár* = zsoké.
6721. *Lődörgés* = puskadurranás.
6722. *Lődörög* = ágyuz.
6723. *Lökde* = billiárdterem.
6724. *Lökönc* = billiárdozó.

Lövés.

6725. Jellencsik Vince katonái rosszul lőttek.

— Majd megmutatom én, hogy kell lőni, szólt a generális, kezébe fogta a puskát és lőtt, de nem talált.

— Igy lőttök ti — szólt, aztán ismét lőtt, és talált.

— Igy lövök én! — kiáltá.

6726. — Hallom, hogy apád oly jól lő.

— Bizony, az még a toronyról is lelövi a nyulat.

6727. — A tüzéreknél óhajtom tölteni szolgálati évemet.

— Én nem — nem hallhatom a lövöldözést.

— Oly hangosan lőnek, hogy meghallhatja.

6728. Védencemnek hibául róják föl, hogy a vendéglőben revolverrel lövöldözött. Higyje meg tekintetes törvényszék, hogy védencem egy szörnyü tévedés áldozata. Ugyanis azt képzelte, hogy a vendéglő nevezet onnan ered, mert ott a vendég lő. Kérem ezen alapon őt felmenteni és kifizetett számláját vissza utalni.

6729. — Nagyon jobbra lőttem.

— Nem a, hanem a céltábla áll nagyon balra.

6730. Kérek egy támlásszéket a Julius Cézárba, de az urnőm kérdezteti: nem lőnek-e a darabban?

6731. *Lukács* = furó.

Lustaság.

6732. Patkót látott a Mester, oda szólt Péternek, hogy vegye fel — ez lusta volt lehajolni érte. A Mester felvette, eladta, az árán cseresnyét vett s menetközben egy-egy cseresnyét elejtett — az éhes Péternek hányszor kellett lehajolnia, mert ezt egyszer megtenni lusta volt!

6733. Annyira lusta, hogy még légvárait is mások építik.

6734. — Sok bajom van leányommal; szörnyen *lusta*.

— Nagysád tuloz; a kisasszony csak szeret pihenni, mielőtt munkához lát, ez az egész.

6735. „A restség következménye," volt a kidolgozandó iskolai feladat cime.

A lurko üres lapot adott be.

6736. — Hogy lehetsz oly *lusta*? Kelj föl gyorsan és szégyeld magad!

— Engedj még egy kicsit feküdni! Hisz itt is szégyelhetem magamat!

Ludtoll.

6737. Fehér a tögye, fekete a magja, lud szárnya, ember hajtja.

6738. Fekete fenékből iszik egy holt madár, nyoma is fekete, fehér mezőn ha jár.

6739. — Mi a ludnak a főhaszna?
— A tolla?
— Mire használják?
— A rétest evvel kenik be tojás sárgájával.

Luther.

6740. „Ki nem szeret bort, asszonyt, éneket,
Mint őrült éli át az életet.“
Szólt Luther.
Ha ismeri a szomszédom nejét,
És meghallgatja annak énekét,
És megizleli az én boromat,
Mint okos ember olyat nem mondhat.

6741. Luther Márton először a szószéken kelt ki.

Lyuk.

6742. Inkább elismerem, hogy igazad van, semhogy lyukat beszélj a gyomromba.

6743. — Egy folt kellene a topánkámra, mert becsurog a viz.
— Sohase kölcsön rá, nem érdemes. . . hanem a másik felén is vágjon egy lyukat, hogy ott meg kicsuroghassék.

6744. Kehidán laktában Deák volt a környék bölcse, patriárchája, tanácsadója, noha még akkor nem volt „öreg ur“.

Ha Budapestre jött, soha sem hiányzott a sok megbizás. Egyszer egy barátja kérte :

— Kérlek vidd föl ezt a négyezer koronát Pestre s fizesd ki helyettem, legalább megkimélsz egy utat.

— Add ide.

Deák estefelé érkezett a fővárosba s a szinházba ment (ahova később nem járt). A négyezer korona egy tárcában volt s a kabátja oldalzsebébe tette s mellé dugott egy aznapi hirlapot. Szinház után haza menve, nyul az oldalzsebébe s a keze kiszalad egy széles lyukon. Se pénz, se ujság. Valami gazember a tolongásban kimetszette a zsebét.

Képzelhetni, hogy nyugtalan éje volt. Négyezer korona nem csekélység s még rosszabb, hogy barátja megbizását (egy kötelezettség lerovását) nem teljesitheti. De beletörődött végre is a veszteségbe s bevarratta a kabát lyukát. Reggel aztán veszi föl a kabátot s érzi, hogy abban valami megüti a lábszárát. Odanyul, hát érzi a tárcát. Vizsgálja a zsebét. Hát alól is lyukas volt. Elnevette magát :

— No az a gazember megjárta! A tárca lecsuszván a lyukon, prédául csak egy ujságot csiphetett.

Sokszor elmondta barátainak e történetkét, mint a sors különös játékát, hozzá téve, hogy :

— Néha jó a lyukas zseb is.

6745. — Miért forditod ki a harisnyáidat?
— Mert a másik oldalán nagyon lyukasok.

6746. A gazda részegen botorkál haza. A mint fel akarja nyitni a kaput, hasztalan babrálgatott a kulcscsal. Végre kétségbeesetten kiált fel: — Tessék megint betörés! . . . Ellopták a kulcslyukat!

6747. Szüntelenül a tenyerébe fuj.
— Mit fujsz?
— A tenyeremet! Nagyon hideg van!
Másnap ismét csak fuj, de ez alkalommal kását.
— Hát azt minek fujod?
— Nagyon meleg!
— Hát te *egy* lyukból ereszted a hideget is, a meleget is?

6748. Taliánországban akkora az ürge, mint nálunk egy bivaly.
— Hát aztán az ürgelyuk mekkora?
— Az csak akkora, mint nálunk.
— Akkor, hogy fér az a nagy ürge a lyukjába?
— Azt nem láttam, mert akkor már elmasiroztunk. Az különben is már az ő dolga.

6749. — Kinek van az osztályokban a legnagyobb tekintélye?
— Palinak.
— Tehát az tanul legszorgalmasabban?
— Nem, — hanem ő tud egy lyukat a cirkuszban, amelyen keresztül az egész előadást pompásan láthatni.

6750. De ily vigyázatlanság! A negyvenhetedik lapon is lyuk s a negyvennyolcadik lapon már ismét lyuk.

6751. — Hogy lyukasztják ki a makaronit?

— Keresztül sütik tüzes dróttal.

6752. — Ha husz diót adok s abból nyolcat megeszel, mennyi marad a zsebedben?

— Egy sem, mert a zsebem — lyukas!

6753. — Már megint lyukas hátul a nadrágod!

— Csak nem ügyelhetek mindig arra, hogy mi történik a hátam mögött?!

6754. — Mért jársz a legnagyobb sárban?

— Hogy az emberek ne lássák csizmáimon a lyukakat.

6755. — A föld gömbölyü, akár csak egy golyó. Itt, a hol mi vagyunk, van Európa. Ha innen leásnánk egyenes iranyban át a golyó másik oldalára, hol jönnénk ki?

— A lyukon.

6756. Hogy van az, hogy a viz a lyukas csizmába *be*folyik, a lyukas fazékból pedig *ki*folyik?

6757. Midőn IV. Fülöp több tartományt elvesztett a „Nagy"-melléknévvel tiszteltette meg magát. A medinai herceg erre megjegyzé: A mi urunk olyan mint a lyuk, minél többet vesznek el tőle, annál nagyobb lesz.

6758. — Mit nevezünk átlátszónak?

— A min át lehet látni.

— Jó. Mondj nekem egy átlátszó tárgyat.

— Kulcslyuk.

6759. *Tanitó*: Mi marad ha tizet elveszünk a tizből?

Tanuló: (Hallgat.)

Tanitó: Ha van tiz filléred a zsebedben s abból elvesz mint a tiz, mi marad ott?

Tanuló: Egy lyuk.

6760. Ha nem látom, fölveszem,
Ha látom, föl nem veszem.

Lyukas mogyoró.

Macska.

6761. — Ki tud példát a macska csalfaságára?

— A vendéglőben néha ugy tetteti magát, mintha nyul lenne.

6762. — Hiszen maga holdkóros nyulat hozott nekem!

— Mit akar ezzel mondani?

— Nos, ez a nyul bizonyára sokat sétálgatott a háztetőkön.

6763. Nálamnál jobban senki sem szereti a dalos madárkát.

6764. Óntányéron tette félre férje számára a pecsenyét az asszony.

Az ón elolvadt.

— Mily furcsa a mi macskánk, szólt az asszony, megette a tányért és itt hagyta a pecsenyét.

6765. — A meleg a testeket kiterjeszti. Ha egy hólyagot gyöngén fölfujunk és meleg helyre p. o. télen a kályha fölé tesszük, mit tapasztalunk.

— Azt, hogy a macska a hólyagot összerágja.

6766. — A tejes dézsába belepottyant az egér.

— De csak kivetted onnan s oda dobtad a macskának?

— Nem én mama, a macskát dobtam a tejbe.

6767. — Miből lesz a macska?
— Ruhakeféből.
— Abból hát, az is csupa szőr.

6768. — Jól tartotta háziállatainkat?
— Csak egyszer feledkeztem meg a macskáról.
— No de jó karban van azért?
— Igen ám, csakhogy a kanárimadarat edte meg a bestia.

6769. — Van-e készen libasült, borjuszegy?
— Nincs kérem egyikből sem.
— Hát mi a macska van készen?
— Az igen is már készen van. Ha tetszik hozhatom is.

6770. — Van nyulpecsenyéjük?
— Nem tudom, előbb macskaugrást teszek a konyhába, hogy megtudjam: van-e nincs-e?

6771. — Pincér, mi lesz ma az ebéd?
— Nyulpecsenye.
— Mutassa csak azt a nyulat: nem veszek zsákban macskát!

6772. — Őszintén mondja korcsmárosné: tényleg nyulat ettünk?
— Hogyne! Láttam, mikor a férjem lelőtte!

6773. A *macskát* a nyul mellé tette, hogy nyulszaga legyen, most meg a vendégek a nyulról mondják, hogy macska.

6774. Goethe, Károly Ágost herceggel vadászat közben elmaradt a kisérettől. Sokáig barangoltak az erdőben, s erősen megszomjaztak: Ezenközben egy kunyhóhoz értek, s be is tértek. Egy öreg asszony éppen vajat köpült, attól friss tejet kértek. Az anyóka készséggel sietett ki, vendégeinek a kérését teljesiteni. Alig tette be maga után az ajtót, a hercegnek pokoli ötlete támadt. A kemence padkájáról elkapta a nyugalmasan doromboló macskát és hirtelen bedugta a köpülőbe. Az öreg asszony aztán jött vissza, hozta a tejet, s mig a vadász urak itták a hüsitő italt, mindenképpen elfoglalták beszélgetéssel az öreget. Végre távoztak. Kint a herceg kacagva örült a heccnek.

— Csak azt az egyet sajnálom — mondta Goethenek, hogy nem láthatom, micsoda arcot vág majd, amikor kihuzza macskáját a köpülőből.

Persze annyi becsület volt a hercegben, hogy megfogadta, hogy mihelyt legközelebb a kunyhó felé vetődnek, megtéríti az öreg asszony kárát és kárpótolja a nagy ijedelemért is, a mit bizonyosan elszenvedett. Ez az alkalom csakhamar kinálkozott is. Az öreg asszony különben már mesziről megismerte őket:

— No né, hisz ezek az én vendégeim!

— Igen, — mondotta a herceg — mi vagyunk, a kik neked a multkoriban azt a kárt csináltuk. No itt van az a pénz a vajért, a mit ki kellett dobnod.

Az öreg hamisan mosolygott, aztán, hogy a pénzt eltette, ravasz hunyorgatással nyugtatta meg az urakat:

— Nem dobtam én azt ki lelkem, nagyságos urak, a weimari udvarba küldtem el, megesznek ott mindent.

Az urak elképedve hallották ezt a beszédet, a herceg megrázkódott. Goethe szólalt meg legelébb. Jelentős arckifejezéssel és páthoszszal mondotta:

— A nemezis!

6775. A szakácsné négy kiló hús helyett kettőt hozott. Észreveszi az asszony és kérdőre vonja. A szakácsné azt feleli, hogy a macska ette meg. Az asszony megfogja a macskát s a mérlegre teszi: két kilót nyom. A szakácsnéhoz fordul tehát:

A hiányzó két kiló hus itt van, de hol van a macska?

6776. — Minek mondta, hogy a biró ur annyit sem tud mint a macska?

— Kérem ez igaz is. Tud a biró ur egerészni?

6777. — Mik tartoznak az ágyba?

— A dunna, a matrac, a vánkos meg a macska.

6778. *Maczedonia* = zsidó husvét.

Madár.

6779. Melyik madár fütyül a legkedvesebben?

A melyik nekünk fütyül.

6780. — Melyik madár leghasznosabb az emberiségre nézve?

— A *sült madár.*

6781. — Ha valaki fog egy madarat, édes apád azt megveszi aztán szabadon hagyja repülni, mit követett el atyád?

— *Szamárságot.*

6782. — Az éneklő madarakat a törvény védi. . .

— Be, jó hogy a kappan nem éneklő madár!

6783. Madárijesztőt látott az urfi s vig kedvében követ dobott rá — megmozdul a tárgy s egy öreg asszony állott a dobálódzó előtt.

— Bocsánat, nagysád, szólt mentegetődzve, hanem madárijesztőnek néztem.

6784. Mivelhogy az uraság szeretett volna sast lőni, de célját sohasem érte el, jóbarátai egy meglőtt sast ugy helyeztek el, mint ha az ő lövésére hult volna el. Nézi nézi, végre felkiált:

— De ez nem is sas, hiszen nincs neki két feje.

6785. — Az előbb is beszélgettek a mamáék a néniről.
— Jót beszéltek?
— Bizony, még azt is mondták, hogy finom madár.

6786. Bécsben kérdezték a velenceiektől:
— Hol laknak a szárnyas oroszlánok?
— Ott, hol a kétfejű sasok.

6787. A bagoly az a madár, mely csak *éjjel* jön *napfényre*.

6788. — Mit tudsz a madárról?
— Tudom, hogy hol fészkel, de nem árulom el.

6789. — Ön azt mondta, hogy a papagály, a melyet vettem, nem káromkodik nők előtt, pedig hát tegnap káromkodott a néném jelenlétében.
— De talán az az asszonyság káromkodott előbb és a papagály nem előtte, hanem utána káromkodott. . . .

6790. — A madárnak az erdőben nincs ám olyan szép aranyos kalitkája, mint a mienknek, és nem hozzák ám neki mindennap a kendermagot. . .
— Szegény!

6791. — Ha madár volnék.
— Hiszen te madár vagy.
— Hogy-hogy?
— Apa azt mondta, hogy te ugy látszik nálunk akarod magadat befészkelni.

6792. — Ugyan megkövetem szépen a rendőr urat: micsoda madár ez azon a templomon?

— Mi lenne más, mint Mátyás-madár: azért hivják ezt a templomot a Mátyás templomának.

6793. Vén leány mikor reggelijére a madarak leszállanak:

— Madárijesztőnek hivnak, pedig nem is félnek tőlem a madarak.

6794. — Ki az az ur?
— Sólyom.
— Hát amaz?
— Szarka.
— Hát az ott a sarokban?
— Bagoly.
— No lám, milyen remek madárkiállitás!

6795. Volt a péknek szajkója, mely a többi közt jól ejtette ki a szókat: „A kamarába“ és „Szoltál te is valamit.“ A városi tanácsnak tudomására jutott, hogy a pék kis és rosz süteményt árusit, vizsgálatot inditott tehát ellene, csakhogy volt a péknek egy jó embere, ki hirül adta, hogy jön a kommissió — a mértéket meg nem ütő és rosz sütetet hamarosan a kamarába vitte ugy, hogy a kiküldöttek mindent rendben találtak s már éppen menni készültek, midőn megszólal a madár.

„A kamarába, a kamarába!“

Hiába szabadkozott a pék, a kamarát és benne a sok rosz sütetet csakhamar megtalálták s a péket száz korona büntetésre itélték. A felbőszült pék fogta a seprünyelet s a madárra rohant, ez gyorsan menekült a divány alá, hova a pék erőset suhintott, csakhogy a madár helyett az ott heverő kutyát találta; mikor ez kinjában felsivitott, oda kiált a madár:

„Szoltál te is valamit!“

6796. — Nem sütné meg a kanáriját? — kérdi a vendég.

A fukarságáról hires vendéglős jó üzlet reményében megsüti és a vendég elé teszi, a ki igy szól:

— Adjon belőle husz fillérért!

6797. Barátja ön a madaraknak?

— Különösen a rántott csirkének!

6798. Megy a paraszt a váci uton s még soha sem látott szajkót bámul — egyszerre csak megszólal a madár: Buta paraszt.

Körültekint a megszólított, és a közelben nem lát senkit, ki hozzá szólna, de a madár közelebb jön s erőteljesebb hangon szól:

— Buta panaszt.

Látja, hogy a csöre mozgott, de még nem hisz a szemének, hanem farkasszemet néz a megszólítóval, de mikor harmadszor és félreérthetetlenül hangzik a

— Buta paraszt.

Leveszi kalapját s megalázódva szól:

— Bocsánat uram, de azt gondoltam, hogy madár.

6799. — Milyen madár a rigó?

— Ragadozó.

— Miért?

— Mert ráragad a lépre.

6800. Vikinek hivták a kutyát s a mikor a gazdája szólt:

— Viki cukrot! — a kutya a szomszéd szatócstól két fillér ára cukrot hozott, a küldeményt odaadta a szajkónak, mely szájával felcsipte a csomagot s abból egy-egy darab cukrot juttatot Vikinek magának is.

Az első hónapban negyven fillér volt a kontó, de már a második hónapban két koronára rugott; a szajkó ugyanis megtanulta a parancsszót; „Viki cukrot!“ a kutya meg szivesen engedelmeskedett.

6801. — Nagyanya, mért tömetted ki a madarad?

— Mert nagyon szerettem.

— Majd téged is ki fogunk tömetni.

6802. Rigót fogni mentek az erdőbe.

A fa, ahol a fészket lenni tudták, felette magas volt: hogy tehát felérjenek, a legmarkosabb legény legalul állt, vállára felkapaszkodott a többi négy.

Mikor a legfelső a rigó fészekbe nyul, elkiáltja magát:

No, csakhogy megvagy!

A legalul álló megfeledkezvén *terhes* helyzetéről, egyet ugrik és igy szól:

Hadd lássam én is.

Mire valamennyien földre estek és a rigó is elrepült.

6803. Birói rangot kapott a főnök.

Betanitották a szajkót e mondatra:

Jó napot báró ur!

Hogy a vasut zakatolása ki ne verje fejéből jókivánatot, megkérték a kapitányt, vinné magával a madarat.

A kapitány elhelyezte szobácskájában az állatot.

Valahányszor belépett, ez üdvözlés hangzott el.

— Jó napot báró ur!

Megsokalta a sok üdvözlést a kapitány s oda szól:

— Menj pokolba, te semmiházi.

A madár elnémult s többé nem köszöntött.

Megérkezik a mester madarával a báróhoz, elmondja neki, hogy mit tanult be a szajkó, lehull a lepel a kalitról, de a madár néma marad.

— Jó napot báró ur! — szólt a tanitó.

— Menj pokolba, te semmiházi — volt a szajkó felelete.

6804. *Madárkereskedésben.*

Vevő: Szép ez a papagály, de nem beszél.

Kereskedő: Mert nagyon okos.

Vevő: Hogy értsem?

Kereskedő: Szem előtt tartja a közmondást: Hallgatni arany.

6805. — A ki valamikor tudtul adja nekem, hogy ez a madár kimult, agyonlövöm — szólt az uraság.

Elpusztult a madár.

A cigányra bizták, hogy értesitse erről az uraságot.

— Mit csinál a madár? — kérdi az uraság.

— Repül, de nem magasan, énekel, de nem hangosan.

— Talán bizony megdöglött?

— Lőjje magát agyon, mert maga mondta.

6806. — Kijön megint hozzánk nyaralni.

— Igen s ennek te örülsz?

— Apa is örül, mert akkor nem kell madárijesztő.

6807. *Maganc* = szalmaözvény.

6808. *Magány* = granarium.

6809. *Magasztal* = a magkereskedő asztala.

6810. *Magdus* = mákfej.

Magyar.

6811. A fürdő vendéglő asztalánál villásreggelizik egy idegen és étkezés után magához hivatja a fizető pincért, a ki német utazónak nézte a vendéget s ekként kérdezte meg őt:

— Was kann ich dienen? (Mivel szolgálhatok?)

— Velem csak magyarul lehet beszélni! — vágta vissza haragosan a vendég.

— Kérem alásan! Mit tetszik parancsolni?

— Fizetni akarok. Egy spriccer, egy kifli, egy salzstangli és egy peisli, meg egy pár virsli.

A fizető pincér elámult az önérzetes magyar szép magyar beszédén.

Magyarázat.

6812. *Magyarázat* = honositás.

6813. *Tanár*: Uraim, ez a phisikai készülék, melyet most bemutatni akarok, annyira komplikált, hogy azt önöknek meg sem magyarázhatom.

6814. A szegedi szappan a bécsi kiállításon is nagy figyelmet gerjesztett.

— Mennyi szódát vesz, a készitéskor a zsiradékhoz? Kérdezték is.

— A mennyi kivántatik.

— S mennyi ideig szokta főzni az anyagot?

— Mikor, hogyan, különféleképen.

— És miről tudja meg, hogy készen van?

— Az maga magát meg mútatja, volt a magyarázat.

Majom.

6815. Az oráng-utáng csak amolyan emberjelölt.

6816. — Beszélj valamit az ember eredetéről.

— *Az ember a majomtól származik. . .*

— Kitől tanultad ezt?

— Apámtól.

— No, ha a te apád a *majomtól származik*, *az kivétel*; arról nem tehetek, mi Ádám Évától származunk, a kiket Isten teremtett.

6817. A gorilla jelenlétében vak töltést sütök el ellenem s távozom, ott hagyva golyóra töltött pisztolyomat, a majom oda megy, s agyonlövi magát.

6818. — Igaz-e, papa, hogy az emberek a majomtól származnak?

— Legfeljebb te, ha ilyeneket beszélsz!

6819. — A majom nem nő oly magasra mint az ember.

— Tehát a majom soha sem lesz akkora, mint a tanitó ur.

6820. — Ha a majom beszélni tudna, első szava vajjon az emberhez mi volna?

— Bizonynyal: Te majom!

6821. — Miért haragszik olyan nagyon?

— Megcsaltak. Tegnap vettem egy majmot és ma megdöglött.

— Hja, ahhoz érteni muszáj. Ha máskor szüksége lesz majomra, küldjön értem.

6822. — Mi a külömbség a majom és a kokuszszappan között?

— Hogyha egy majmot és egy darab kokuszszappant a fa alá teszünk, a majom felszalad, a szappan ott marad.

6823. Oda nézz, feleség, ott a fias-tyuk, amott van a göncöl szekér, nem messze tőle pedig az a fényes ragyogó csillag: a nagy medve. Mily dicső látvány!

— Eredj a pokolba a te fényes medvéddel, én csak egy részeg majmot látok.

6824. — Elmegy ön ma este a cirkusba megnézni a majmokat?

— Elmegyek, de csak később, a *majmok* csak később jönnek.

6825. — Ma megint szép majommal jöttél haza.

— Hála Isten! csakhogy neked tetszik.

6826. A bibornokot torokdaganat fullasztgatta és halállal fenyegette. Szolgái minden ingóságát elvitték, őt magát pedig kedvenc majmával magára hagyták. A majom, mint gazdájától többször látta — fejére tette annak bibornoki kalapját, szájába vette a pipát s beleült a bibornok karszékébe. Ezt látván a beteg, nevetési görcsöt kapott, a daganat kifakadt és élete meg volt mentve.

6827. — Beretvált már majmot?

— Még nem! Tessék helyet foglalni, majd megpróbálom!

6828. — Mi volt az ön atyja? — kérdék Dumas-tól.

— Mulat.

— Hát a nagyatyja?

— Néger.

— És az ukatyja?

— Majom; az én családfám ott végződik, ahol az öné kezdődik.

6829. Meséli a gazda a pajtásának, hogy a szomszéd városban majmot mutogató komédiást látott, aki másnap hozzájuk is eljön. A két gazda is elmegy megnézni s az egyik mutogatja, milyen szép állat, mikor a majom kezét nyujtja feléje.

— De hamar megismerte — szólt pajtásához a gazda.

6830. Ha igaz, hogy mindnyájan a majomtól származunk, akkor ön ugy látszik nem régi ivadék.

6831. — Majmot akartam önnek ajándékba hozni, de elfelejtettem.

— Kár, mert valahányszor rá néztem volna, mindig ön jutott volna eszembe!

6832. Nézz rám bátran s beszélj a gorilláról!

6833. *Május* = zsemlyés hurka.

Malac.

6834. Hogyha piros, ropogós,
Füle, farka kopogós,
S hason fekszik előttünk,
Csak ugy nevet rá szemünk.

Malom.

6835. Ha magyar egésznek a fejét elveszed,
Vissza mondva deák értelemre teszed;
Első tagja csupán jelen időt teszen,
Második harmatban ruhádon megleszen.

6836. Mindig rág és mindig eszik,
De attól ő meg nem hizik.
Amit rontott, más használja:
Noha ő meg nem kinálja,
Mulat vizen szárazon,
Kár, ne hadd, hogy nyugodjon.

6837. Sétált a nevelőnő növendékével.

— Oh milyen szép malom az ott a völgyben! kiáltja a leányka.

— Az nem *malom*, magyarázta a nevelőnő, az fürész*malom*.

6838. *Mamagáj* = nöstény papagáj.

6839. *Maradó* = ebadó.

Marha.

6840. Már őseink büszkék voltak a szép paripáikra, de oly nagy marhákat mint nálunk, máshol hiába keresünk.

6841. — Sajnálom e szegény állatokat.
— Miért?
— Mert marha az apjuk.

6842. — Bocsánat, hogy a lábára léptem.
— Kérem szépen (megismerve barátját). Te *marha* nem tudsz vigyázni.

6843. A zsidó plaiddal sétál a vállán. A paraszt megszólítja:
— Eladó az a pokróc?
— Nem parasztnak való az!
— Nem is magamnak venném, hanem a marhámnak.

6844. — Ez a marhahajtó ut?
— Igen, csak tessék bátran arra menni.

6845. Sétálnak a városi nyaraló hölgyek a falu végében, majd megállanak és azon tanakodnak, átmenjenek-e a szomszéd községbe?
— Ne menjenek át — szól közbe valaki — mert odaát marhavész van, Isten ments, még megkaphatják.

6846. — Ti nem birjátok ezt a kocsit eltolni!
— Igaza van. Marha kellene ide: jöjjön, segitsen!

6847. — Micsoda marha hagyta megint nyitva az ajtót?
— Mióta tanár ur távozott, nem volt künn senki.

6848. — *Marhavelőt* kérek.
— Nincs önöknek velőjük?
— A marhavelőt mindig öntől vesszük.

6849. — Ugy bánsz velem, mintha marha lennék!
— Dehogy! Nem itélek én a *külső* után!

6850. — Miben hullanak el a marhák?
— A bőrükben!

6851. — Roppant nagy marhavásár volt.
— Különös, nekünk még sem volt vendégünk — jegyzé meg a vendéglős.
— Én *négy* lábu marhákat értettem.

6852. — Jó napot, polgártárs — szólt a polgármesterhez a mészáros, mire amaz sértődve feleli.

— Jó napot marhatárs!

6853. Marhakiállitáson: Mondel Ede és Társai.

6854. — Merre van itt a baromvásár?

— Csak tessék egyenesen menni aztán jobbra térni, látni fogja az ur, hogy minden marha arra megy.

6855. Gyalogszerrel megy a deák s jót akarván mondani, kérdi a pásztortól:

— Nem unja-e itt ülni napról-napra ugyanazon marhák közt?

— Nem én, mert néha-néha idegen marha is vetődik ide.

6856. Bátorkodom bemutatni a gróf urat, aki a tavali marhakiállitáson az első dijat nyerte.

6857. — Rosz idők járnak a marhákra, már a harmadrésze elhult.

— Csak uraságodat tartsa meg az Isten, akkor sebaj.

6858. Vén szamár, azt gondolod, hogy marha vagyok?

6859. Ma már megint ugy iszom, mint egy marha.

— Kiki ugy iszik, a hogy tud.

6860. — Oláhországból jön a legkülömb marha. Már azt én legjobban tudom, magam is onnét való vagyok.

6861. — Kérek marhaport.

— Tessék. Szolgálhatunk még valami marhának valóval?

6862. A hitetlen, jámbor ismerősével tréfát akarván üzni kérdé:

— Hányszor szokott évenkint a szent áldozáshoz járulni?

— Körülbelül minden hónapban egyszer járulok az Ur asztalához.

— Jaj, hisz ha ön oly sokszor eszik az Ur testéből, ugy önnek már Istenné kellett válnia.

— Ha ez igy lenne, úgy önnek is, aki mindennap marhahust szokott enni, már rég marhává kellett válnia.

6863. — No hála Istennek, hogy már elkotródtak ezek a finnyás pesti nyaralók!

— Jobb is. Legalább szegény marháink megint elfoglalhatják régi helyüket.

6864. — De csepp kis jószág ez a maga fia!

— Pedig az édes apja szakasztott oly nagy marha ám, akár csak a tekintetes ur.

6865. — A szomszéd falut elfoglalták a felkelők és minden marhát elhajtottak.

— Hát te hogy szabadultál meg?

6866. — Tudom, hogy a maga gazdája holtan vásárolja a halakat. Hozzon csak rostélyost.

— Hát azt tetszik hinni, hogy a marhákat elevenen vesszük?

6867. — Mi a szarvasmarha?

— A szarvas . . . marha? Hát szarvas, meg marha.

6868. Egy marha-járlat hátlapján a következő feljegyzés olvasható:

Alulirott marha a técsői vásárra hajtatik.

Kelt, stb. *Bánk János,*
kis biró.

6869. — Az ökröknek is van tilalom idejük?

— Hogy jutsz e kérdéshez?

— Mert hát már két hete nem ettünk marhahust.

6870. A legujabb népszámlálás szerint husz millió szarvasmarhát ejtettek meg a statisztikusok.

6871. Roppantul szereti a marhahust ez a bestia. Uraim, vigyázzon mindenki magára, hogy bele ne kapjon.

6872. A falusi ember tudakolja Tinó ügyvéd lakását.

— Tinó ügyvéd? olyan barátom, nincsen a városban, talán a Tulokot keresi? — felel a megkérdezett.

— Az, az, Tulok! hisz tudtam, hogy valami marhaféle.

6873. — Marha, nem tudsz vigyázni?

— Ily nagy csődületben nagyon is könnyen megtörténik, hogy egyik a másikba ütközik.

6874. Marhakereskedő jár a faluban, siet is a gazda fia bekiáltani:

— Jöjjön ki apám: marhát keresnek.

6875. *Mária Stuart* = Stutgárdi Mária.

Mária-Terézia.

6876. Mária Terézia korában egy gárdistával elesett a ló, s a lovag lábát törte combban.

A kegyes királynő megtudva a balesetet, kérdezősködik a sérült vitéz hogyléte iránt a szolgálattevő testőröktől. Az egyik magyar testőr volt, a másik német.

— Hat sich den Schinkenbein gebrochen, felel a magyar.

A királynő félrefordul mosolyogva, észreveszi ezt a német gárdista (ez meg cseh volt) siet helyreigazitani a botlást:

— Nicht Schinkenbein, — sondern Schunkenbein!

6877. Midőn Mária Terézia 1751. augusztus havában meglátogatta Grassalkovichot, Pesttől Gödöllőig sóval volt behintve az országut, hogy a királyné nyár közepén szánkával mehetett a kirándulásra.

6878. *Maros* = lugkő.

6879. — Hol találjuk a *márványt?*
— Az éjjeli szekrényen.

6880. *Mascagni* = hegymászó.

Masina.

6881. — Ne zörögjél azzal a varrómasinával; látod, hogy nem tudok aludni.
— De mit csináljak? Mikor alszol, se zörögjek a masinával, mikor nem alszol, se zörögjek, — hát mikor zörögjek?

6882. — Micsoda ön, anarchista, szocialista, individualista, pozitivista?
— Masinista.

6883. *Mattoni* = sakmüvész.

Mátyás.

6884. Három főur hivatalt kért Mátyástól, ez elvezeti őket kiszolgált katonájához, ki négy ökörrel szántogatott.

— Hát jó öreg, messze van-e még a messze? kérdi a király.

— Csak az ökröm szarváig, volt a válasz.

— Hány még a harminckettő?

— Bizony már csak tizenkettő.

— De azért megtudnál még fejni három bakkecskét?

— Meg biz én.

Mátyás megigérte a kért hivatalt, ha megfejtik a pór válaszának értelmét.

Ezek persze siettek a pórhoz, hogy megtudják mit értett a feleletével.

Az első felelet megmagyarázásáért száz aranyat kért, megadták.

— Fiatal koromban az volt a messze a meddig láttam, most csak az ökreim szarváig látok, tehát csak addig terjed a messze.

A második kérdés megfejtéseért már kétszáz aranyat kért, lefizették.

— Hajdan harminckét fogam volt, most csak tizenkettő.

A harmadik kérdés megfejtéseért már háromszáz aranyat kért.

A főurak bár kelletlenül ezt is megfizették.

— Hát uraim, mondja az öreg — igy fejem meg a három bakkecskét.

6885. A róka szereti a rákot, mit ugy fog meg, hogy a farkát a vizbe dugja, mikor a rák belekapaszkodik, kirántja és megeszi.

Egyszer csuka került a horgára. A róka hirtelen elkapta a csuka szájának a felső részét, a csuka viszont belekapaszkodott a róka alsó állkapcájába s aztán igy maradtak egymásba harapva, mert egyik sem akarta elereszteni a másikat.

Arra ment a varga s meglátván a természeti furcsaságot eltökélte magában, hogy elviszi a királynak.

Az egyik ajtónálló csak az esetben igérte beereszteni, ha a kapandó ajándék felét neki adja, a másik őr is az ajándék felét kérte. Ilyen formán a vargának semmi sem maradt volna.

Mátyás mosolyogva fogadta az ajándékot s intett az udvarmesternek, hogy adjon valami jutalmat a vargának.

A varga száz pálcát kért.

A király száz mogyorófa pálcát akart neki adatni.

De a varga olyan százat kért, minőt a deresen szoktak kifizetni.

Igy kapott egy-egy őr ötven pálcát.

6886. Mátyás a kolduló barátokat lencsével tartotta jól.

Vere valet (bizony jó) mondogatták, innen a közmondás: Vérré válik, mint barátban a lencse.

6887. A tétényi parasztnak két rosz ökre volt, Mátyás azt javasolta neki, adja el ökreit, az árukon vegyen kutyákat s hozza fel őket Budára — a pór engedelmeskedett, a legelső vevő maga Mátyás volt, a király példáját követő urak csakhamar megvették drága pénzen a kutyákat s az árukon négy szép ökröt vehetett a paraszt. Látva ezt a hatökrös, eladja mind a hat ökrét, összevesz egy sereg kutyát, fel is hozza őket Budára, de biz azok a nyakán maradtak, mert Budán csak egyszer volt kutyavásár.

6888. Helyes mondás: rest csak e földnek a terhe, —
Szép példát ád erről egy hajdani rege.
Mátyás király, mint tréfán kapdosó,
Mulatságból hizlalt egy házban három restet.
Egykor a ház történetből kigyul.
„Jaj ég a ház!“ síkolt az egyik rest.
Felel a másik; kihordat a király, —
„Ha kellünk nékie;“ — A harmadik szól haraggal;
„Hogy nem restelt a szátok szólni“
Mi lett a vége? A három rest ott ége.

6889. A ráckevei szegény ember kertjében óriási tök nőtt, felhozza Budára, Mátyás udvarába. A király szivesen fogadja az ajándékot s kétszáz koronával ajándékozta meg a szegényt.

Ezt hallván a gazdag, felhajtja legszebb tinaját, várva ő is nagy ajándékot; a király szivesen fogadja a tinót s viszonzásul oda adja neki a tököt.

6890. A cinkotai pap a cinkotai apátság visszaállitasa érdekében járt Mátyás királynál. Mátyás megigérte kérésének teljesitését, ha megfelel e három kérdésre.

— Hol kel fel a nap?

— Mit ér a király?

— Mit gondol a király?

A papot mestere mentette ki a hinárból, papi ruhában megjelenve, válaszolt.

— Felségednek Budán nekem Cinkotán kel fel a nap.

— Ha az Isten fia megért harminc ezüstpénzt, Felséged ugy gondolom huszonkilencet megér.

— Felséged azt gondolja, hogy a cinkotai pap vagyok, pedig én csak a mester vagyok.

Mátyás kérdésére, hogy mivel szerezhet neki örömöt válaszolt:

— Hogy Cinkotán nagyobb legyen az itce.

6891. Mátyás király Bécsben járt s hogy emléke maradjon ottlétének, ráirta a tányér aljára: Hic fuit Mathias rex, comedit ova sex. (Itt volt Mátyás király, megevett hat tojást.) Csakhamar hire járt, hogy Mátyás Bécsben van s hogy el kell fogni. Mátyás szekeres tót öltözetét magára öltvén, el kezdett egy kocsi kereket hajtani maga előtt a kapun kifelé.

A kapus vert is egyet a hátára avval a megjegyzéssel: „Akkora orrod van, mint Mátyás királynak“ — de Mátyás megmenekült.

6892. Mátyás udvarában a bűvész megállván az ajtó megett, a kulcsnyiláson átdob száz és száz borsószemet — a király jutalmul egy véka borsót adatott neki.

6893. A velenceiek kristályedényeket hoztak Mátyásnak, kinek parancsára a felszolgáló inas ugy meglökte az asztalt, hogy a drága jószág összetörött s azonnal arany tálakat s bilikomot rakatott az asztalra — a velenceiek megértették a célzást s legott aranyedényeket hoztak.

6894. Mátyás király sirverse:

Én nyugszom, Mátyás, a király, ez kőnek alatta
A rabigába került Ausztria vallja erőm.
Megdöbbent a világ s két császár rettege tőlem
És nem győzött meg más, csak a szörnyü halál.

6895. *Maximus* = Maxinak muszáj.

6896. *A mediis* = a médi is.

Megelégedés.

6897. — Hogy van megelégedve a sorsával?

— Meg vagyok én teljesen elégedve mindennel, csak — meg ne házasodtam volna.

6898. — Azt igértem, hogy kevéssel leszek megelégedve s most még kevesebbel is megelégszem.

— Óh igen — semmivel.

Meghivó.

6899. Hegedüm nem iszik teát — felelé egy hirneves müvész a meghivásra, amelyben különösen hangsulyozva volt, hogy hegedüjét is hozza magával.

6900. — A bárót többé nem hivom meg ebédre.

— És miért nem ?

— Mindig kárörvendő mosoly ül az arcán.

6901. Tanácsülés volt.

Csak a polgárm ester jelent meg.

A hivatalszolga sorba járta a hivatalnokok házait s e szókkal hivta meg őket:

Jöjjenek kérem, a polgármester mint egy őrült jár kell a tanácsteremben magában egyedül.

6902. Tanitó: Fiam, itt nincs személyválogatás, mert nem tudtad a leckét, ma itt maradsz ebédre !

— Az attól függ, mamám is megengedi-e, mert szigoruan megtiltotta, hogy tudta nélkül meghivást elfogadjak !

6903. — Gyere el holnap hozzám ebédre !

— Az attól függ, szemper lessz-e ebédre, vagy nunkvám ?

— Persze, hogy nunkvám !

— (Deáknyelven a *szemper* paszulyt, a *nunkvám* pedig töltött káposztát jelent.)

Meglepetés

6904. Ezt a bugyrot felvágom és a holmit szépen elemelem.

Ebadta kutyája!

6905. Két testvér egyszerre sebesült meg, még pedig halálosan.

— Ne szóljatok az öcsémnek az én esetemről, szólt az öregebb, hadd legyen meglepve a mikor a másvilágra érve, velem ott találkozik.

6906. — Gyermekeim! igy szólt a falusi tanitó, ha ezen a héten jók és szorgalmasak lesztek, olyant fogok nektek mutatni, a mit még ember nem látott és nem is fog többé látni soha.

Bezzeg igyekeztek a fiuk, tanultak szorgalmasan s magaviseletük ellen az angyalok sem tehettek volna kifogást.

Ilyen mintaiskola nem volt azon a héten az egész vidéken.

Megjövén a hét vége szombat délután, már izgatottan lesték várták a fiuk a soha nem látott csodadolgot.

Egyszerre csak bejön a tanitó, fölmutat egy mogyorót, mondván:

— Ide vigyázzatok! Nézzétek, ebben van egy mag (és itt feltörte a mogyorót), amelyet még ember soha nem látott és (most lenyelte a mogyorót) nem is fogja látni többé soha senki.

6907. — Mivel lepjük meg a gyerekeket karácsonykor?

— Legnagyobb és legolcsóbb meglepetés az lesz, ha éppen semmivel sem fogjuk meglepni őket.

6908. — Meglepem a vőmet.
— Ugyan?
— Sürgönyöztem, hogy meglátogatom.
— No, ez valami nagy öröm lesz.
— Igen ám, de nem megyek el!
— Ez már igazán meglepetés lesz.

6909. — Az esküvő előtt szeretném a vőlegényemet valamivel meglepni.
— Mutasd meg neki a copfodat.

Megnyugvás.

6910. Tengeri fürdőben kéri a vendég: mutatnák meg neki a helyet, hol nem kell félnie a krokodilusoktól. Fürdő után kérdi:
— Mért nem kelle félni a krokodilusoktól?
— Mert sok benne a cápa — volt a felelet.

Megtérés.

6911. — Ön leiszsza magát és veri a nejét, kell hogy megtérjen a javulás utjára.
— Már öreg vagyok ahhoz, hogy megtérjek.
— A megtérés soha sem késő.
— Akkor hát még várhatok.

6912. *Megyenruha* = turista jelmez.

6913. *Megyfa* = sétapálca.

Méh.

6914. *Hölgy*: Képzelje, tegnap az erdőben méhraj lepett meg.
Ur: Bizonyára királynőt kerestek.

6915. — Az én fejemet nem szállják ugy a méhek, mint a tiedet . . .

— Kivülről ismerik az üres kasokat . . . most azt keresnek.

6916. — Mondja csak, ezeknek a méheknek is vannak mézes heteik?

— Meghiszem én azt! Sőt mindig!

— Mindig! No ez már unalmassá lehet végre is. Hanem minden évben elölről kezdeni legalább pár hétig a boldogságot, akár magam sem igen bánnám.

Meleg.

6917. *Tanitó*: Hogyan lehet legkönnyebben előállitani a hideget?

— (Nem tudva a leckét komizál): Ajtónyitás által.

— S a meleget?!

— Becsukás által!

— Bene! Ez utóbbit önnél ma én is meg fogom próbálni!

6918. — Az éjjel tizennyolc fok meleg volt.

— Az árnyékban?

6919. Csak azért szeretem a nyarat, mert akkor a meleg nem kerül pénzbe.

6920. — Keljen fel szomszéd, ég a háza. Még elolthatja a tüzet.

— Oltja a gyász! Egyszer legalább meleg lesz a szobám.

6921. — Buda és Pest ezelőtt külön városok voltak: csak 1872-ben olvadtak egybe.

— De nagy meleg lehetett akkor!

6922. — Milyen törülgetés ez? Hisz ez a tányér még egészen vizes!

— Nem csoda, olyan forró meleg idő van, hogy törülés után bizonyosan megizzadott.

6923. — Ne ülj a kályha mellé, az orvos csak tegnap mondta, hogy a kályhameleg egészségtelen.

— Nem tesz az semmit, csak én legyek egészséges.

6924. Most jött Délafrikából, még egészen meleg.

6925. — Ugy-e szörnyü hőség van a szobában?

— Ennek csak örülhet, mert van tárgy, miről beszélhet.

6926. — Mit akarsz: enni vagy melegedni? — kérdé valaki az elgémberedett cigányt.

— Szalonnát szeretnék piritani!

6927. — Mit tettek Dániel barátai, mikor őket a király az izzó kemencébe dobatta?

— Izzadtak!

6928. — Milyen melegem van!

— Nekem is van olyan melegem.

— Honnan tudod, hogy milyen melegem van *nekem*?

6929. Borzasztó hőség van! Vagyonom teljesen összeolvadt.

6930. *Mellékes* = Begyes nő.

Méltatlankodás.

6931. — Ön ugy beszél, a hogy érti.
— Hogy meri nekem ezt mondani?
— Hát ugy beszél, a hogy nem érti!

6932. — Ezzel a pecsétviaszszal elégeti az ember a kezét, olyan kicsiny.
— Már vagy huszan használták és mindegyiknek jó volt, csak az urnak van ellene kifogása?

6933. *Menedék* = kocsi.

6934. *Mende* = utca.

Mennykő.

6935. Első tagom képzelete
Az örök boldogságnak;
A másikból áll kezdete
Minden várnak városnak;
Az egész már rettenetes,
Mert tűzzel s erővel vegyes.

Mennyország.

6936. Micsoda ország az, melyben sem nem voltak, sem nincsenek rosz emberek?

6937. — Miért nincsenek a mennyek országában házasságok?
— Mert a házasságban sem találni fel a mennyországot.

6938. — Aztán az égben mitsem kell dolgoznunk?
— Ott semmi dolgod sem lesz.
— Azt gondoltam, hogy mennydörögni kell.

6939. Kihuzták a számát — gazdag ember lett s megőrült — miért?

A gondolat ölte meg, hogy elkárhozik, mivelhogy: „A gazdagok, nem mennek be a mennyországba.“

6940. A mennyországban nincsenek asszonyok.

— Miből következteted?

— Szent János megjelenések könyvéből hol irva vagyon, hogy az égben egy fél órán át csend uralkodott.

6941. A mennyországban két szék áll, mely két ritkaság számára van fenntartva, mint diszhely. Az egyik egy anyós diszhelye, ki menyét kifogástalannak találja, a másik pedig azon szinészé, a ki bevallja, hogy rosszul játszik.

6942. — A hittéritőt megette a kannibál?

— Úgy irja az ujság.

— A hittéritő a mennyországba jut, ugy-e mama?

— Minden esetre.

— A kannibál is?

— *Oh nem!*

— De akkor hogy juthat a hittéritő a mennyországba, ha a kannibál gyomrában van?

6943. — Maga már megint részeg. Ilyen emberek nem jutnak a mennyországba.

— Oh, odáig majd csak kijózanodom.

6944. A mint hallom, már a mennyországban sem megy minden ugy, a mint ment régen.

6945. *Manet alta mente repostum.* (Virg. Aen. 1. 26.) = Magasan maradt a *mente* felfügesztve, vagy: A régi mente a postán maradt.

Mentség.

6946. — Tud-e enyhitő körülményt felhozni.

— Igen is, az ajtó oly rozoga volt, hogy nem volt nehéz betörni.

6947. — A fiatal ember megcsókolt?! Hogy szenvedhedted ezt?

— De hiszen nem szenvedtem. . .

6948. — Ön több nyaralóba betört s lopott, mit hozhat fel mentségül?

— A villatulajdonosok biztositva voltak a betörés-ellen s igy a káruk meg lesz téritve.

6949. — Ön tehát beismeri, hogy betört és elvitt onnan ezer koronát?

— Beismerem.

— Mily enyhitő körülményeket hozhat fel?

— Tessék figyelembe venni, hogy nem gyujtottam fel a házat.

6950. — Mit hozhat fel mentségére, hogy hitvestársát meggyilkolta.

— Kérem, harminc évig volt a feleségem.

6951. — Mi tud mentségül felhozni arra nézve, hogy szomszédját egy doronggal elverte?

— Kérem a dorong *puha* fából volt!

6952. — Mit tud a mentségére fölhozni?

— Majd ha kiszabadulok, hát hozok föl két kövér birkát.

6953. — Ön egy cserépfazekat vágott a panaszos fejéhez. Van-e valami mentsége?

— Van. Egy olyan hitvány emberhez csak nem vágok porcellán edényt!

6954. A koldus benyit a konyhába. A fukar háziasszony kiutasitja:

Nincs aprópénzem ... Otthon felejtettem a tárcámat.

6955. — Önt megcsipték, mikor a földszinti lakás ablakát kinyitotta.

— Orvosi rendeletből tettem, az orvos meghagyta, hogy éjjel nyissam ki az ablakokat.

6956. — Miért keresgélt panaszosnak zsebében, bizonyosan lopni akart?

— Kérem láttam, hogy annak az urnak pénztárcája kilátszik, azt akartam megigazitani.

6957. *Biró*: Ön azzal vádoltatik, hogy ezt az urat egy dézsa vizzel leöntötte.

Vádlott nő: Igen is biró ur, de nem őt akartam; a sötétben azt hittem, hogy férjem.

6958. Éppen bucsujáró menet vonult el az ablak alatt a szokásos hordozható Mária-képekkel, midőn a házi kisasszony udvarlója ugyancsak bizonykodott, hogy ő ugyan le nem venné a kalapját semmiféle Mária előtt sem.

Ekkor azonban észreveszi, hogy a házi kisasszonyt Máriának hivják; azért hirtelenében igy mentegetődzött:

— Ezer bocsánat, kedves kisasszony! én szűz Máriát értettem.

6959. — Mi bajod volt tegnap, hogy nem jöttél iskolába?

— Vizibetegségben feküdtem.

Menyasszony.

6960. Lehet szüzből, vagy özvegyből:
De férfiból nem lehet:
Noha mégis emez nélkül
Soha végbe nem mehet.

6961. Cserény mellett, kertek alatt
Egy legény s egy leány halad.

Szól a legény: „Mondd csak, drága,
Mi egy csókodnak az ára?

Felel a lány: „Olcsó világ,
Az ára egy csokor virág!“

„Áll az alku“ mond a legény,
„Mily virágból kössem meg én?“

„Nevet a lány: Mindegy nekem,
Csak menyasszony csokor legyen.

Árkosi Ödön.

6962. — Tudod-e még a katekizmust?
— Már hogyne tudnám.
— Hány Isten van?
— Egy.
— És hány személy?
— Bizonyosan nem tudom, de a muzsikusokkal együtt vagy harmincan lesznek.

6963. — Mikor lesz az esküvő?
— Még nem állapitották meg.
— Remélem, nem szereti a hosszú menyasszonyságot.
— Nem! eddig mindig csak két-három hétig voltam eljegyezve.

6964. — Tudja-e, kisasszony, hogy Mariska menyasszony?
— Hogyan? Az az otromba, ostoba, kancsal teremtés? És ki a vőlegény?
— Én vagyok.

6965. Az ellentétek vonzanak; azért kiván meg annyi szegény ifjú gazdag menyasszonyt.

6966. — Mért hagytad cserben menyasszonyodat?

— A multja miatt.

— Tán valamit megtudtál róla.

— Megtudtam, hogy hosszu multja vagyon.

6967. — Milyen ruhád lesz, ha nagy leszesz?

— *Meny*asszonyi ruhám!

6968. Az egyik a volt, a másik jelenlegi jövendőbelim.

6969. Vőlegényemnek nem tetszik a birtokom; most nem tudom: a birtokomon adjak-e tul vagy a vőlegényemen?!

6970. Nyafogott a *menyasszony*.

A vőlegény: Ha nem hagyod abba ugy megverlek, hogy mindjárt menyecskének gondolod magadat.

6971. *Menyasszony*: Az anyám is velünk jön a nászutra.

Vőlegény: Ezt nem engedem meg.

Menyasszony: Örülj, hogy egyáltalában velünk jöhetsz.

6972. A vőlegény az anyakönyvi hivatalba lépvén, menyasszonyát akarja előre bocsátani, de ez gyanusan szól.

— Csak menj te elő.

6973. — A jegyesét akarta meglátogatni s kérdi a katonáktól, nem ismerik-e Nagy Mihályt.

— Micsoda ő? kérdik.

— A jegyesem, volt a válasz.

6974. — Szöke vagy barna a jövendőbelid.

— Szöke volt.

6975. — Hát szakitottál a báróval? És visszaadtad neki a gyürüjét.

— Szakitottam vele, de a gyürüt nem adtam vissza.

— Nem?!

— Kedves, szép kis gyürü, és nagyon megszerettem. Hát megmondtam neki, hogy a gróf, akinek odaigértem a kezemet, meg fogja neki fizetni a gyürü árát.

6976. — Mikor nősülsz?

— Menyasszonyom már dolgozik a papucson.

6977. — Szereztem menyasszonyt, a dusgazdag szomszéd leányát.

— Hiszen csupa ránc az arca és még sánta is.

— Mit törödsz vele, hiszen nem az alak határoz, hanem az érték.

6978. — Drága menyasszonyom, egyetlen édes szót ejtsenek ki biborajkai s én boldog leszek.

— Méz — volt a leány válasza.

6979. — Önnek éppen annyi az adóssága mint a menyasszonyának a hozománya.

— Akkor a legközelebbi menyasszonyom számlájára kell adósságot csinálnom.

6980. Te kapod az első csókot, melyet férfinek valaha adtam, mert ugy-e azok, melyeket csak ugy raboltak tőlem, nem számitanak?

Méreg.

6981. Az inas mindenben torkoskodott s főkép a befőtt gyümölcsnek volt nagy tisztelője. Az asszony, hogy befőttjeit megmentse, cimkéket ragasztott az üvegekre s messziről látható betükkel rairta a „Méreg“ szót. Egyideig be is vált a csel. Történt azonban, hogy az ipse, nem bizván ellentállni a kisértésnek egy sült libacombot eltulajdonitott. Felébredvén benne a bánat és a büntetéstől való félelem érzete, neki rontott a mérges tartalmu üvegeknek s egytől-egyig bekebelezte. Persze elmaradt a várt hatás.

6982. — Anyósát megmérgezték — szólt az orvos.

— Kikérem magamnak a gyanusitást. Bizonyitékot kérek: tessék őt felboncolni!

— Csak nem boncolok fel élő testet?

— Ahhoz semmi közöm. Bizonyitékot akarok. Mutassa meg, hol a méreg?

6983. — Meguntam az életem. Adjon nekem valami erős mérget.

— Szivesen. Mit adjak, arzént vagy strychnynt?

— Melyik olcsóbb?

6984. *Mérenc* = boltos.

6985. *Mérges* = gyógyszerész.

6986. *Merkantilista* = haszonüzér.

6987. *Mernye* = bátor ember.

6988. *Mérő* = mérnök.

6989. *Mérönc* = technikus.

Mérték.

6990. *Mérték* = szalag.

6991. — Minek nevezik azt a mértéket, mellyel a lovakat, barmokat vasúti szállitás alkalmával mérik?

— *Barométernek.*

6992. Bemegy a szatócsüzletbe és kér egy font savanyu káposztát.

— Most már kilónak mondják ám.

— Igazán!! hát mért nem hijják már többé savanyu káposztának?

6993. A jegyzőnek sürgősen irnak a megyéről, hogy küldje be az évi mérleget azonnal. Be is küldött minden található és szállitható mázsát és fontot a községből.

6994. — A maga rőfe rövidebb mint a miénk.

— E helyett jóval vastagabb.

6995. — Hol az ördögben van az a tizenöt fontos mértéksulyunk? Most nem tudom megmérni ezt a sonkát.

— Itt van a mi Matyink, ültesd a mérlegbe. Tegnap mérettem, tizenöt fontot nyom éppen.

6996. A szénkereskedőt meglátogatja vidéki rokona. Egy napon a kereskedő eltávozván hazulról, mikor hazatér, könybelábbadva találja rokonát.

— Ah! én nagyon beteg lehetek; bizonyosan vizkórom van, százötven kilót nyomok!

— Lehetetlen! honnan tudod?

— Megmérettem magamat a boltodban.

— Ah! légy nyugodt: akkor csak hetvenöt kilót nyomsz!

6997. — Szomszédunk grammafonja gyönyörüen játszik.

— Tudod mit, mi meg vegyünk kilofont.

6998. A pék mindig egy és ugyanazon boltban vette a lisztet. Egy idő óta tapasztalnia kellett, hogy a két kilogrammnak mindig hija van. Jelentést tett a rendőrségnél, a hol kisült, hogy a molnár súly gyanánt a péknek egy két kilós kenyerét használta.

6999. Vajdaválasztás volt. Az egyik jelölt megigérte, hogy megválasztatása esetén egy véka arany és ezüstpénzt oszt szét a nép között. A választás után azonban azt látták, hogy neki magának is csak néhány darabja van gyufaskatulyába rakva. Midőn pedig a rászedetés fölött haragjuknak hangos kifejezést adnának, az uj vajda ekkép csitította őket:

Azt hiszitek, az aranyat is olyan közönséges nagy vékával mérik?

7000. Egy méter sifonért küldték a fiut, aki utközben elfelejtvén az idegenhangzásu szót a boltba lépve igy szól:

Tessék adni egy méter kasztnit.

7001. Vigye el a *mértéket* a napról, nem tudja, hogy a meleg kitágitja a testeket?!

Mértékletesség.

7002. A *mértékletesség* minden bün kezdete.

7003. — A mértékletesség szép erény. De tudjátok miben áll az?

— Nem.

— Nohát figyeljetek. Ha engem a plébános ur megkinál egy pohár borral, elfogadom. Ha megkinál egy másodikkal, harmadikkal, elfogadom azt is. De a negyediket már nem fogadom el. Milyen vagyok én akkor? . .

Az egész iskola mélyen hallgat. A tanitó segiteni akar . . . mé . . . mér . . .

— Mérges, hangzik minden oldalról.

7004. — Ez már szemtelenség! Megissza a cognacomat s még azt állitja, hogy tagja a mértékletességi egyletnek?

— Igenis, én csak a nagyságos ur javát akarom, mert ugy gondolkozom, hogy inkább én legyek beteg tőle, mint a nagyságos ur!

7005. *Mértföld* = vályog.

7006. *Messinai menyasszony* = Die Braut von Messing.

7007. *Messner* = mérnök.

Mesterség.

7008. — Mi az anyja a mesterségeknek? — A szükség.

7009. Már a mi falunkban csak megélhet kegyelmed, mondá az öreg biró az ujonnan fogadott kovácsnak; mert ha itt meg nem él, másutt ha fölakasztja magát, sem él meg.

7010. Vargainas és pékinas azon civódnak, hogy melyiknek előbbrevaló a mestersége? Mondja a pék:

Tiszta dolog. A mi munkánk az asztalon van, a tiétek meg az asztal *alatt*.

7011. — Huzd rá — kiáltja a táncoló fiatalság, midőn a zenészek pihenőt akartak tartani. A cigány fülét sem billentette.

— Hát talán *én* huzzam? — kiált rá egy fiatal ember.

— Nem bánom — feleli a cigány, mire a legény cibálni kezdi a cigány fülét hajastól.

— Jaj, jaj! — kiált fel a cigány — minek avatkozik bele, mikor nem a mestersége.

7012. — Mióta az uj ipartörvényt meghozták, a mesterség nem ér egy fabatkát.

— Igazad van. Azelőtt mást sem csináltunk, csak vándoroltunk, mégis megvolt a teljes ellátásunk és napi négy korona jövedelmünk; most ha munkába állunk, sem keresünk annyit.

7013. — Milyen mesterségre adta a fiát?
— Szabóságot tanul a komámnál. Hát maga?
— Az én fiamat a báró ur vette magához inasnak.
— Akkor az csakugyan jól jár. Amig az én fiam kitanulja a szabómesterséget, addig a maga fia elsajátitja a báróságot.

Mész.

7014. Tűz edzi meg keménységem,
Viz fejti ki fejérségem:
Anyám lakik hegyekben
Én városi helyekben.

7015. Négy tag köt falakat; három köti versbe beszédet.

Mészáros.

7016. *Mészáros* = meszes tót.

7017. — Fiu! Miből van a te cipőd készitve?
— Bőrből.
— Milyen bőrből?
— Marhabőrből.
— Nevezd meg nekem névleg azt az állatot, a kitől te a cipőt is, a hust is kapod.
Fiu, kinek atyja mészáros: Édes apámtól.

7018. — Mi van eladó?
— Borju fej.
— Jó mehet az üzlete, hogy már csak egygyel rendelkezik.

Mészkő.

7019. Teremtő keménynek alkota engemet.
Viz meg nem ronthatná tüz nélkül testemet.
De, ez általjárván hideg tetemimet,
Utat készit viznek, hogy rontsa létemet.

Méz.

7020. Mák fejéből van a fejem,
Tél közepén lakik belem;
Ház végén csügg a farkam,
Ezen fordul meg sarkam.

7021. — Ki nem állhatom a mézet.
— Ugy hát rosszul érezhette magát a mézes hetekben.

7022. *Mézenc* = mézesbábos.

7023. *Mezőtur* = eke.

7024. *Miazma* = Was ist das heute.

7025. *Migrain* = fejköszvény.

7026. *Minister* = országlár.

Mise.

7027. Mint infulista segédkezett a préposti misén. Egyszer a prépost odasúgja neki:
— Tedd fel, öcsém!
Csak néz szegény, hogy miként lehet tőle ilyesmit kivánni; végre midőn a prépost ugyanazon szavakkal biztatta, fülig pirúlva föltette a maga fejére az infulát.

7028. Főuri háznál többen összegyültek valamely ünnepnapon. Egy virgonc urfi mintegy hánykódva azt mondá:

— Én ma igen rövid misét hallgattam.

A házi kisasszony erre kérdé:

— Hogy-hogy lehetne az, hiszen mindnyájan egy templomban voltunk.

— Ugy ám, felele az ifjú, — de én csak akkor mentem be, midőn a pap azt mondá: Uram nem vagyok méltó.

A kisasszony hevenyében:

— No már ez igen apropó volt önre.

7029. — Ne igyék bort; a viz sokkal jobb.

— Hiszen a szent misében plébános ur is a borból önt legtöbbet s hogy az a csepp viz se ártson meg, előbb keresztet vet reá.

7030. Üti veri a kocsis a lovat.

— Ne üsse, szólt a káplán, hiszen ugyis iparkodik.

— De kérem alássan, lekésünk a szent miséről, — szól az aggályos kocsis.

7031. *Nihil ad rem* = mitsem ad rám.

Molnár.

7032. Ha vize van bort iszik.
Ha nincs vize vizet iszik = *a molnár.*

7033. Közbe fogták a molnárt.

— A molnár — szólt az egyik, vagy tolvaj, vagy szamár — tolvaj, ha lop, szamár, ha nem lop, molnár uram mely kategoriába tartozik ön?

— Én a kettő között vagyok, felelt a kérdezett.

7034. Templomba ment a falusi molnár, ki a vizimalomban tizedéből őrölgette a terményeket. A nagy mise alatt elszunnyadt a sokat álmatlankodó ember s boldog elégültséggel horkolt a végéig. Mise végeztével prédikációra csengettek. A csengetésre felébredt a molnár is, s mintha a malomban volna, képéből kikelve felordit:

— Tölts fel, a ki áldója van! Nem hallod, hogy üres a garat.

Mondat.

7035. *A mondat alkatrészei:*
Harisnyakötő, ez *köt*szó.
Szamár, ez *mellék*név.
Rendőr, ez *utó*rag.
Pénz, ez *gyök*szó.
Tolvaj, ez *sajátító*rag.
Árverés, ez *vég*szó.
Szökevény, ez *multidejü* igenév.

7036. — Mondj egy állitmányt.
— Szekrény.
— Miért állitmány ez?
— Mert a falhoz állitják.

7037. A kutya elnyelt egy tűt s ennek következtében megdöglött. — Milyen mondat ez?
— Ez szomorú mondat.

7038. — Mondjon egy mondatot!
— Lappang.
— Mi itt az alany?
— Itt az alany lappang. . . .
Már készen volt a tudós tanártestület az egyhangu itélettel, hogy az illető elbukott; de diákunk sem vesztette el a fejét s ugyancsak kimagyarázta, hogy igen is, az alany lappang, az az alattomban értetődik, mig az állitmány ki van téve.

7039. *Morgonc* = mysantrop.

7040. *Memento morieris* = Mór pénze jusson eszedbe.

Mosás.

7041. — Tud ön mosni?

— Nem tudok, de megmondhatom az intézetet, hol a ruhámat mosatom.

7042. — Megállj, haszontalan gyerek, majd megtanitlak, hogy máskor jobban vigyázz. Eltörni azt a szép mosdótálat!

— Ne verj meg mama, inkább soha sem mosdom többé.

7043. *Mosdós* = macska.

7044. *Mosoly* = tisztitó intézet.

7045. *Mosolygonc* = filantrop.

7046. *Mosoné* = mosó férfi neje.

7047. *Motorius* = ember kinek önmozdonya van.

7048. *Mozaik* = zsidó.

Mozart.

7049. Bach Sebestyén fogadott a fiatal Mozárttal, hogy oly zenedarabot ir neki, a mit nem tud eljátszani.

Mozart prima vista eljátszotta, aztán ő irt egy zenedarabot, de a melyet, mivel benne öt *c* fordult elő, Bach nem tudott eljátszani.

Mozart eljátszotta — az ötödik — közép *c*-t az orrával ütötte meg.

7050. Mozart erősen dolgozott a requiemjén.

— Nagyon megerölteted magadat, szólt neje.

— A magam számára csinálom.

7051. *Mulató* = ecsédi láp.

Mulatság.

7051. — Meddig mulattatok tegnap?

— Éjfélig.

— Ne hazudj, hisz én éjfélután egy órakor még ott hagytalak.

— Jaj barátom az már ma volt. Ma persze öt óráig voltunk ott.

7053. — No, ülj le és végezd el a feladatodat. Hiszen az egész csupa mulatság.

— Csakhogy az ember nincsen mindig mulatságra hangolva.

7054. — Ha akasztanak; elmegyek utolsó tisztességtétel végett.

— De már oda ne gyere.

— Hiszen mindig is ilyen voltál te énhozzám: a hol valami mulatságom akadt volna, oda soha sem eresztettél.

7055. — Valahányszor eljövök hozzátok, mindig verekedtek!

— Hát ezt a kis mulatságot is sajnálod tőlünk?

7056. — Még csak hármat ütött az óra s te már haza akarsz menni?

— A holnapi napnak is lesz éjszakája.

7057. — Micsoda szörnyü lárma volt tegnap nálatok?

— Feleségem kérdezte, hogy mulattam?

7058. „Az arany medvéhez“ cimzett vendéglőben Nagy Baromban kutyaidőben tartották meg házassági murijukat Szarvas Ivó Őz Leonával. Tanuk voltak Kecskés és Eökeör, az ebédet farkas étvágygyal költötték el macskazene mellett.

7059. Jaj de jól mulattunk tegnap hazajövet a bucsuról! A kis fiunk rekedtre ordította magát, én csaknem meghaltam a nevetéstől, a feleségem pedig meggörbült a haragtól.

7060. — Az estélyen minden a legpompásabb volt s igy nem értem, hogy nem érezted magad jól?

— Éppen ez a körülmény, hogy minden jó volt oka annak, hogy nem éreztem magamat jól, mert nem volt mit kifogásolni.

Munka.

7061. Nem fillért, ne szelet kenyeret vess annak elejbe, A ki szorult; munkát adj neki, sorsa javul.

7062. Az utókor semmit sem tett értem s igy tőlem sem várhatja, hogy érette valamit tegyek.

7063. — Munka után kellene néznie: ugy látszik maga egész esztendőben nem dolgozik!

— Ugyan kérem már, annyi a dolgos ember, hogy igazán nem határoz, dolgozom-e én vagy nem?!

7064. — Ejnye pajtás, megint itt ülsz tétlenül. Lásd, Julius Cézár öt embernek is diktált, s igy öt munkát végzett egyszerre.

— No már kérlek, én többet is végezek. Először is ülök, aztán vacsorát várok, bal kezemmel a fülemet vakarom, jobbal az asztalon dobolok, szivarozom, a lábammal kopogok, kinézek az ablakon és még szomjas is vagyok.

7065. A teve nyolc napig dolgozik ivás nélkül s van ember ki nyolc napig iszik dolog nélkül.

7066. Azt hiszed, hogy a másvilágon nem kell dolgozni? Ott is, ha eső kell: vizet hordasz; aztán dörgeni segitesz; a csillagokat este kirakod, reggel beszeded, nappal kipucolod.

7067. „A munka az élet füszere.“ — Aki ezt mondta, annak furcsa fogalmai lehettek a füszerekről!

7068. A biró kérdi: Miből él?

— Elcsukatom magamat.

7069. Mások néha félbeszakitják a munkát, hogy egyenek, ön az étkezést szakitja félbe, hogy dolgozzék.

7070. Végzett orvosnövendék: Leráztam az utolsó szigorlatot; mily boldogság! Rengeteg sok volt a munkám.

— Vigasztalódjál; most jó ideig semmi munkád sem lesz.

7071. — Pénzt, azt nem adhatok, de munkát kaphat. Mi a foglalkozása?

— Koporsócsináló.

7072. Kérek munkát a gyomrom számára.

7073. Nagynehezen munkát kapott a csavargó. Amint a gazda kinéz a mezőre, ott hever a legény a kazal árnyában és kényelmesen nyujtózkodik.

— Micsoda dolog ez! kiált fel a gazda. Hiszen azt mondta, hogy sohasem fárad bele a munkába?!

— Na igen, felelt a legény, mert mindig idején pihenek.

7074. — Tönkre mentünk, már senki sem hitelez, becsületes munkához kell fognunk.

— Sohasem hittem, hogy ennyire süllyedjünk.

7075. Mit vágsz oly szomoru pofát?

— A munkanélküliek közé elegyedtem jó falat reményében s munkára fogtak.

7076. — Van-e dolgotok?

— Annyi, hogy már éhezni sem érünk rá.

7077. Azt mondtad, hogy engem a tenyereden fogsz hordozni s most már egy pár csomagot vinni sem akarsz?

7078. — Családom minden egyes tagja tevékeny.

— Igazán?

— Úgy van. A legkisebb sört hoz, a középső szivart s a legidősebb felváltja a legfiatalabbat.

7079. — Majd igyekszem magának valami *munkát* találni.

— Kérem, nem annyira munkát keresek, mint inkább hivatalt.

7080. — Mégis csak neked van a legjobb dolgod?

— Miért?

— Mert semmi dolgod sincs!

7081. — Hallom, hogy a főnöke roppant sokat dolgozik?

— Rosszul leszek, ha nézem.

7082. — Úgy eszel, akár a medve.

— De dolgoztam is, akár a marha!

7083. — Mindenkinek van joga a munkához, önnek is.

— Én lemondok e jogról.

7084. — Miért nem keressz munkát?

— Hogy ne kelljen kereseti adót fizetnem.

7085. — Kérem alásan, semmi munkám...

— Várjon, szegény ember, majd keresek én magának valami munkát . . .

— Mosnivalót tessék keresni, majd hazaviszem a feleségemnek.

7086. — Mi akarsz lenni?
— Munkás.
— Milyen?
— Sztrájkoló!

7087. — Kell-e a mennyországban dolgozni?
— Nem!
— Akkor jó, mert az uraság azt mondta, hogy a paraszt a mennyországban is csak paraszt, az ur meg a pokolban is ur!

7088. — Maga erős, egészséges ember; tud dolgozni. Alamizsnát tehát nem adok, hanem jó munkát.
— Köszönöm; ha az utcán találok valakit, aki munkát keres, majd ide küldöm.

7089. *Börtönör*: Micsoda maga?
Fogoly (gyakori vendég): Az ön munkaadója.

7090. Az orvos visszaadta a szabónak a megrendelt ruhát, mert hibásan volt szabva. Egy hét mulva találkoznak az orvos egy betegének a temetésén.
— Milyen szerencsés ön, orvos ur!
— Miért?
— Mert önnek sohasem hozzák vissza az elrontott munkát.

7091. — Gyere dolgozni! — szólitgaták az aratók az ut mellett sütkérező cigányt.
— Nem megyek biz én! Ha elszórtátok, szedjétek is fel magatok.

7092. Ebből a házból kiköltözködöm, mert három éjjen át *munkáról* álmodtam.

7093. *Die drei Muskethiere* = A három muszka állat.

7094. *Műhely* = könyvtár.

7095. *Műsor* = költemény.

Műveltség.

7096. — Hogy hivják franciául a házat? Hallgatás.

— Szégyelje magát, ezt Franciaországban minden gyermek tudja.

7097. — Mit emlegeti folyton azt a műveltséget . . . Egyszerü kereskedő vagyok... Nem keresek én nőmnél műveltséget!

— Kérem, kérem, a kisasszony — ha tetszik — lehet műveletlen is.

7098. Az angol a legműveltebb s a ki ezt tagadni merné, azt ugy fejbe ütöm, hogy azonnal felfordul.

Művészet.

7099. Ha a müvészt dicsőitik, nem mindig dicsőitik magát a müvészetet.

7100. *Ars longa vita brevis.* = Nagy *művészet* az életet megröviditeni.

7101. *Mythos* = Was bringen sie?

Nád.

7102. Sudár s nyúlánk a termete,
Viz táplálja, ez élete.
Sem nem erdő, sem nem fűszál:
De a paraszt benne kaszál.
Csudálatos az ő dolga,
Enged és nem törik csontja.

Nadrág.

7103. Kettő magán hangzó, négy hangzik ezekkel.
Mind együtt kérkedünk a magyar testekkel;
Másodikát húzd meg, födi paraszt házat,
Vég hárman étkekkel bánik, nem ruházat.

7104. Egybe megy az ember bele kettőből jön ki s a mikor künn van egészen, csak akkor van benn egészen = *nadrág.*

7105. — A nadrág rövid, a fiam négy hét alatt kinövi.

— Lehetetlen, hiszen nem is tart addig az a nadrág.

7106. Rövidlátó városi jegyző agglegény volt s hivatal után rendesen sétálni szokott. Őszi időben haza megy s a szekrénybe nyul a sálja után, mert hüvösödni kezd s a többi ruha közül a karjára hajitja s kimegy az utcára. Az utcán haladva sehogy se érti, miért néznek rá mosolyogva az emberek. Hát biz az öreg ur a sál helyett egy viseltes, lyukas nadrágot szorongatott a karján.

7107. A vonalzóval porolta a tanitó a gyereket, a ki óbégatva mondta:

— Jaj, jaj tanitó ur, nyári nadrág van rajtam!

Nagyanya.

7108. — Gyermekek, ma igazán nem fértek a bőrötökbe! Hát nem tudtok kissé csendesebben játszani?

— Nagymama, elnézőnek kell lenned irányunkban és nem kellene bennünket szidni.

— Ej, és ugyan miért?

— Mert hát nélkülünk nem volnál — nagymama!

7109. — Mért hoztad ezt a füvet?

— Hogy harapj bele. Apa azt mondta, sokat adna érte, ha már a fűbe harapnál.

7110. *Nagy-Becskerek* = arany karperec.

7111. *Nachnahme* = utónév.

Nagy Sándor.

7112. Nagy Sándor szülei távollétében született.

7113. Nagy Sándor kicsinylette a mi a nap alatt van. Diogenes nagyollotta lakását a hordóban.

7114. Mikor Nagy Sándort el akarták hagyni katonái, igy szólt: Menjetek és mondjátok el otthon, hogy magára hagytátok Sándort a világ meghóditásában.

7115. *Nagy Sándor sirkövén*:

Kinek a világ kicsi volt, elég nagy most neki e hant.

7116. *Nagyszálló* = sas.

Nagyzás.

7117. — Kisasszonynak mi a papája?
— Disznónagykereskedő.

7118. — Kisasszonynak mi az édes apja?
— Lábtyűművész.

7119. A nagy fák miatt az erdőt, a nagy házak miatt a várost nem lehet látni.

7120. Az én uraságom olyan noblis, hogy az aprófát, mielőtt tüzre rakják, politirozzák.

7121. — Ez a rostélyos nagy bajban szenved.
— Milyen bajban?
— Nagyzási hóbortban!

Nap.

7122. Uton megy, nem poroz.
Vizen megy, nem loboz.

7123. — Mi világit mindig: noha soha meg nem gyujtják?
— A nap.

7124. A napok érütései az időnek.

7125. A *napot* akkor nézik legjobban mikor fogyatkozik.

7126. — Hány részből áll a nap?
— Négyből.
— Nevezd meg.
— Jó *reggelt*, jó *napot*, jó *estét*, jó *éjszakát*.

7127. — Mikorrára remélhetem én végre is, hogy az ur kifizeti tartozását nekem! Csak nem futhatok érte minden egyes nap.

— Hát melyik nap volna önre nézve a legalkalmasabb?

— Vasárnap este, akkor ráérek.

— No jó, hát jöjjön akkor minden vasárnap este.

7128. A müvésznőt többszörösen kihivták.

Mélyen meghajolva szólt: Ez est életem legszebb napja.

7129. — Mondja csak: a holdvilág az ott az égen, vagy a nap?

— Biz én meg nem tudom mondani, mert nem ide való vagyok.

7130. *Herceg*: Ah, valóban pompás látvány az ilyen naplemenetel. . .

Szolga: A nap csak kötelességét teljesiti, midőn fenséged előtt lenyugszik.

7131. — Hány órája van a *napnak?*

— Huszonöt.

— Talán huszonnégy?

— Tanitó ur éppen tegnap mondta, hogy a nap egy órával meghosszabbodott!

7132. A tolvajt felmentették. Odaszól a védőhöz:

— Majd felkeresem az ügyvéd urat a lakásán.

Az ügyvéd szeliden megjegyzi:

— De csak nappal!

7133. — Mire vársz reggel óta?
— A nap lenyugtát várom.

7134. Ily éjszakát nem látott még a nap.

7135. Óriási köd van. A hajó nyilt tengeren megáll. Egy angol utas, aki megunja a veszteglést, megszólítja a kapitányt:
— Miért nem megyünk, kapitány?
— Nem lehet a ködtől.
— Köd? Hiszen tisztán látom a napot, itt a fejünk fölött!
— Hja, mi nem oda megyünk!

7136. Pincér, ide süt a nap — oda át egy egész sereg asztal áll, melyekre a nap nem süt, hozzon egyet ide.

7137. — Mit irsz kedves férjem már napok óta?
— Emlékirataimat rendezem.
— Emlékiratokat irsz? És jut-e nekem is rész azokban?
— Oh igen. Téged életem napjának tüntetlek fel és most éppen annál a résznél vagyok, mikor napjaim kiállhatatlanul forrók voltak.

7138. *Tanár*: Mennyire van a nap a földtől?

Hallgató: Husz millió hatszáznyolcvankétezer mértföldnyire.

Tanár: S mit mond ehhez?

Hallgató: Nagyszerünek találom!

7139. — Fel tudod fogni mint számithatják ki a nap távolságát?

— Azt igen, de hogy kérdezhették meg tőle, hogy hogy hivják, azt már nem értem.

7140. — A meleg tágitja a testeket.

— Például?

— Nyáron hosszabbak a napok, mint télen!

7141. Tudsz-e arra példát, hogy a hideg összehuzza a testeket, a meleg pedig kiterjeszti?

— Igen, a vakáció: Karácsonykor nyolc nap, husvétkor tiz nap, a kanikulában két hónap.

7142. — Mért hosszuak a nyári napok?

— Mert az őszi meg a téli napokból is elvesznek egy kicsit.

7143. — Milyen befolyása van a testekre a hidegnek és milyen a melegnek?

— A hideg összevonja a testeket, a meleg pedig kiterjeszti, azért rövidek télen a napok és hosszuak nyáron.

7144. — Mi az, a mi minden reggel elmaradhatlanul bekandikál az ön ablakán?

— A *huszárönkéntes.*

— A nap.

— Az néha el is marad, de az önkéntes soha.

7145. A nap lemente itt oly gyönyörü, hogy képes volnék azt holnap reggelig elnézni!

7146. — Melyik a legnevezetesebb nap az évben? — kérdi a plebános az iskolás fiutól.

— Mikor bucsu van, feleli a fiu.

— Lásd, még a kis Peti is kinevet az ilyen feleletért. Mondd meg te Peti.

Peti. Mikor *megvernek.*

7147. A biró aludva találja az éjjeli őrt.

— Hát kend igy lopja a napot?

— Megkövetem alásan, de éjjel hogy lehet a napot lopni?

7148. — Mért jön fel télen a nap később, mint nyáron?

— Mert később van nappal.

7149. — Mért kel fel a nap?

— Hogy tudjuk, hogy vége van az éjszakának.

7150. A lakás fekvése igen kellemes, egész nap délinap éri.

7151. — Borzasztóan szenvedek!

— Ne éjszakázzon annyit, mert elviszi az ördög mihamar.

— De ha a hivatásom ugy kivánja!

— Hivatás! hivatás! Éjszakázzék: nappal!

7152. *A nap süt* = Die Sonne backt.

Napfény.

7153. A föld megszomjazik tőle
A fü elevenedik:
Semmit nem rejthetsz belőle,
Mindenütt uralkodik.
Feloszthatod szép szinekre:
De semmiféle mértékre.

7154. *Napló* = fiakkerló.

Napoleon.

7155. Ulm bevétele előtt való estén I. Napoleon, hogy a katonák kedvét kikémlelje inkognito bejárta a tábort Berthier tábornagygyal. Éppen visszatérőben voltak, mikor a császár orrát kellemes sült-burgonya-illat ütötte meg.

— Menjen csak tábornagy ur, mondotta, és vegyen attól a katonától számomra egy burgonyát.

Berthier sietve engedelmeskedett, de habár két napoleon-aranyat igért egy burgonyáért, a katonát még sem birta rávenni arra, hogy eladja vacsorája egy részét.

Napoleon, a ki mindent hallott, boszusan lépett közelebb.

— Szabd meg a burgonyád árát, — szólt, — és adj egyet, mert egész nap nem ettem és éhes vagyok.

— Magam is az vagyok, — felelt a katona. — Ne akarjon lóvá tenni, — dörmögte, — ugy is megismertem.

— Ha megismertél, adj el nekem egy burgonyát, — mond a császár.

— Sir! felelt a katona helyéről felkelve, — eladásra való nincs. De ha felséged megigéri, hogy viszonzásul egyszer asztalához ültet, megosztom felségeddel szerény vacsorámát.

— Igérem, — mondotta a császár.

— A burgonya remekül sikerült, — nevetett vidoran a katona és süvegét asztalnak állitotta a császár elé, két szép sült-burgonyát téve rá. — Foglaljon fölséged helyet.

Napoleon jóizüen megette a burgonyáit s mosolyogva mondotta Berthiernek:

— Fogadni mernék, hogy ez a fickó jó katona.

Napoleon ez eset után nemsokára éppen a Tuileriák éttermébe akart fényes kiséretével belépni, mikor jelentették, hogy egy katona van az előszobában, ki azt állitja, hogy a császárhoz hivatalos ebédre.

— Engedjétek be! — parancsolta Napoleon.

Granátos-katona lépett be teljes felszereléssel és tisztelegve állt meg a császár előtt.

— Te vagy az, fiam! — szólt a császár. — Emlékeztetni jöttél igéretemre? Rusztán! — fordult hüséges szolgájához, — tégy asztaltokra egy teritékkel többet.

— Sir! — szólt tisztelegve a katona, — nincs olyan gárda-grénátos, a ki a szolgák asztalához ülne.

— Igazad van, — mondotta a császár. Rusztán, tégy mellém egy teritéket! Nos, mon brave, fordult a katonához, — tedd le fegyveredet és foglalj helyet asztalomnál.

— Sir, — szólt most a katona, — felséged nem ülhet közemberrel egy asztalhoz.

— Ezennel kinevezem a hadnagy urat, — mond mosolyogva a császár, a becsületrend vitézévé és fölkérem, foglaljon asztalomnál helyet.

— Vive l'empereur! — kiáltotta lelkesedve a katona és a hozzá sietö Rusztánnak átadva fegyverét, a császár mellett foglalt helyet.

7156. Mikor I. Napoleon hatalma tetőpontján állt, utaztában egy plébános igy üdvözölte: Nagy Napoleon, kis Isten — mire ez igy felelt: — Kis plébános, nagy bolond.

7157. — Az ön fia konzul.

— Napoleon volt konzul, az én fiam főkonzul.

7158. Napoleon Toulonban parancsot diktál, e pillanatban golyó repült a táborba, hogy csak ugy porzott.

— Jó, legalább nem kell beporoznom.

7159. Mi van jobban mondva:

A nagy Napoleon igen kis ember volt, vagy: a kis Napoleon igen nagy ember volt?

7160. — Jaj, fiam, ha te már ilyen kicsi korodban szivarozol, sohasem lesz belőled olyan nagy hatalmas ember, mint én vagyok.

— Sebaj! *Napoleon* is egészen apró ember volt.

7161. A szent flórián szerzetesek büszkék a boraikra; mikor Napoleon egy rakomány palackot kapott, kérdezte az udvarmestertől, hogy van-e a ládához kulcs.

— Van.

— Akkor adja ide nekem, mert nincs más mód, ha magam akarom meginni.

7162. *Napoleon* (a kardinálisokhoz):

— Vos omnes infames estis.

— O non, — volt a felelet, — solum e bona parte.

7163. — Hol van a francia főhadiszállás?

Napoleon: Én nálam.

7164. Fiamnak a szive helyén ágyugolyó vagyon, mondá Napoleon anyja.

7165. Napoleon nem hagy békét, mig ki nem tör a háboru.

7166. — Nagy embernek tartja ön Napoleont?

— A mint parancsolja.

7167. A gosztonyi bíróval Napoleon katonái nem tudtak boldogulni — mikor németül kérték a szénát.

— Háj, az nincs, de szalonnát hozok.

Hozott is, mire a tiszt felkiált:

— Sácre dieu!

— Szekér dióval nem szolgálhatok, válaszolt a biró.

7168. Mikor III. Napoleon dél franciaországi utjában, melyet 1852-ben tett, hogy a lakosságot a császárságnak megnyerje, Bordeauxba is eltekintett, nagy előkészületeket tettek fogadására; a prefektus a többi közt egy diadalkaput is állittatott, melynek ivén egy géniusz állt, babérkoszorut tartva e fölirással: „Megérdemli.“ A babérkoszorunak abban a pillanatban kellett volna lebocsátkoznia, a mikor Napoleon kocsija a diadaliv alatt áthalad. Azonban néhány pillanattal előbb, mielőtt a diszfogat a diadaliv alá ért volna erős szélroham támadt, mely a koszorut letépte ugy, hogy mire Napoleon odaért, csak a kötél lógott, melylyel a koszoru meg volt erősitve. A kötél fölött volt olvasható, hogy „Megérdemli.“

7169. Biaritz lakói III. Napoleon és neje Eugenia előtt bemutatták táncaikat.

Egy leányka szomoruan nézte a többit.

— Mért nem táncolsz? kérdi a császárné.

— Nincs kivel — felelt a lányka. Janim Mexikóban van s nem lehetek hűtlen hozzá.

Napoleon értesülvén a leány nyilatkozatáról, maga táncolt a leánynyal mondván:

— Ha Janid érettem harcol, illik, hogy helyette táncoljak.

7170. Hogy a franciák utolsó császárját III. Napoleonnak nevezték, holott II. Napoleonjuk egyáltalában nem volt, sajtóhiba következménye. Mikoriban az államcsinyt előkészitették, természetesen proklamációt is nyomattak, még pedig suttyomban. A proklamáció azzal a mondással végződött, hogy „Notre devise est: Napoleon! ! !“ (Jelszavuk: Napoleon! ! !) A szedő e három felkiáltójelet római III-asnak nézte s annak is szedte. Reviziót a nagy sietségben nem olvastak s igy százezernyi példányban küldték már szét a proklamációt, mire a sajtóhibát észrevették, a dolgon ekkor már bajos lett volna segiteni s Napoleonnak akarva nem akarva, bele kellett nyugodnia, hogy ő e néven a franciák harmadik császára.

7171. *Napos* — az égbolt.

7172. *Napraforgó* — a föld.

7173. *Napszám* = dátum.

Naptár.

7174. — Mily jó volna beletekinteni a jövőbe.

— Végy magadnak *naptárt.*

7175. Két atyafi szép holdas estén beszélget együtt.

— Bizony, komám, — mondja az egyik, — csak szép tudomány is az a csillagvizsgálás. Hogy kitudják számitani, hogy mikor telik meg a hold és mikor fogy el!

— Még az is valami? — mondja a másik. — Hiszen bele van az irva minden rongyos kalendáriumba!

7176. — Bár csak könyv volnék — sóhajtott fel a menyecske, kinek férje mindig tudományos könyveket forgatott.

— Én sem bánnám; de bár naptár lennél, hogy évenkint kicserélhetnélek!

7177. Ha már választani akar, válassza ezt a *naptárt.* Lássa, ebben több szép idő van jövendölve, ezt inkább ajánlom.

7178. — Nevezd meg a különféle naptárakat.

— A Julian és Gergely-féle.

— Kérem én is tudok egyet — „A szent Család naptára“.

7179. — Szeretnél-e trónörökösné lenni?

— Óh, dehogy szeretnék! Hisz annak az életkora minden kalendáriumban benne van!

7180. Vendéglőben ül a számadó százados, előtte félig üritett pohár sör.

Belép a zsidó házaló s ily szavakat intéz hozzá:

— Százados ur kérem, vásároljon zsidó naptárt.

— Nem vagyok én zsidó. Minek nekem a zsidó naptár? szólt csodálkozva a százados.

A házaló könyörgésre fogja a dolgot, mire a százados, hol jobb, hol bal zsebébe nyulva hallhatóan igy szól:

— Otthon az éjjeli szekrényen hagytam erszényemet. Legyen szives pincér és adjon ennek a fickónak harminc fillért hogy pusztuljon.

A zsidó megkapja a harminc fillért, a százados elé teszi a naptárt és elhagyja a vendéglőt.

Rohanva a százados lakásának tart, ahol csengetésére éppen a százados neje nyit ajtót, akit ezekkel a szavakkal szólit meg:

— A százados ur küldött ide, zsidó naptárt akar venni, de itthon az éjjeli szekrényen felejtette erszényét.

— Minek kellene férjemnek zsidó naptár? — kérdé az asszony.

— A százados ur különc uri ember; ő tudja, mire neki a zsidó naptár!

— Hol hagyta hát férjem a pénztárcát?

— Az éjjeli szekrényen.

A századosné csakugyan megtalálja az erszényt, átadja a harminc fillért és elfogadja a naptárt.

Később haza jön a százados, hallja a történteket és ennyi szemtelenség láttára iszonyu dühre fakad.

Időközben a házaló a százados irodájába megy és elmondja az ott levő számadó főhadnagynak, hogy a százados ur zsidó naptárt akar tőle vásárolni, de mivel tárcáját otthon az éjjeli szekrényen hagyta ide küldte őt, hogy a főhadnagy ur előlegezze neki a harminc fillért.

A főhadnagy csodálkozott ugyan, de ismervén főnöke különcségét, némi habozás után átadta a harminc fillért.

A naptárt átnézte és a százados iróasztalára helyezte.

Mikor ez belépett és megtudta, hogy ujra egy naptárpéldányt sóztak a nyakába, éktelenül elkezdett káromkodni.

Dühében fel- és alá járkált és az ablakhoz lépve az utcán meglátja a házalót. A mellékszobába rohan és leküldi egyik altisztjét azzal a meghagyással, hogy a házalót rögtön hivja fel.

Ez lemegy és kérdi a házalót:

— Maga árulja a zsidó naptárakat?

— Én. Miért kérdi?

— A százados ur azt mondta, hogy rögtön menjen fel hozzá.

— Bizonyosan naptárt akar venni! Ezért nem érdemes nekem két emeletet felmászni. Van magánál harminc fillér?

— Van.

— Akkor adja ide és vigye el a naptárt.

E szavakkal átadja a naptárt és elillan.

Mikor az altiszt — mint aki jól végezte dolgát — jelentést tesz a századosnak, ez nem birván magán uralkodni, kidobta őt az ajtón.

Azóta, ha a századost meg akarják tréfálni, csak azt kérdik tőle:

Mikor vásárolsz megint zsidó kalendáriumot?

7181. *Nászár* = anyakönyvkerületi főfelügyelő.

7182. *Nászonc* = anyakönyvvezető.

Nászut.

7183. Jaj beh szép ez a Tátra, jaj be felséges, ugy-e? No, ha még egyszer házasodom, megint csak ide jövök nászutra.

7184. — Hol voltak nászuton?

— A férjem ugy mondja, hogy a svájcban voltunk?

Nátha.

7185. — A zsiráf is kap náthát, ha megbül a lába?

— Igen, kap az is, de csak a rá következő évben.

7186. — Nem tud orvos ur semmiféle szert a nátha ellen?

— Tudok, de nem használ semmit.

7187. — Mit kapok, ha önhöz sietek a tulsó partra?

— Náthát.

7188. Rettenetes náthám van! Mit használjak?

— Sok zsebkendőt.

7189. — Mért lopta el ezeket a zsebkendőket?

— Mert nagyon náthás voltam.

7190. — Ugy látszik, ön náthás ?
— De igazi kárpáti náthám van !

7191. Ha a náthát gyógyitják két hétig tart, gyógykezelés nélkül meg tizennégy napig.

7192. — Ön el akarja venni a leányomat. Mennyi jövedelme van ?
— Évi háromezer korona.
— Az leányomnak zsebkendőre is kevés !
— Bocsánat, nem tudtam, hogy a kisasszony olyan — náthás !

7193. — Mit csinál, ha nagy náthája van ?
— Trüsszentek.

7194. A tanitó nagy műveltségre tanitotta a gyerekeket. Egy alkalommal a kutba szállt le a vödörben, melynek kötelét a gyerekek tartották. Ott lenn azonban — náthás levén — eltrüsszentette magát, mire a gyermekek a vödör kötelét elereszetve „kedves egészségére“ szavakkal köszöntek, a tanitó pedig a kutba esett, honnan csak nagynehezen tudták kimenteni.

7195. *Nefelejts* = intelem. / csomó a zsebkendőn.

Néma.

7196. Sajnáld szegényt ! gondolatit,
Jól ki nem fejezheti ;
Két végsőjét a gyors idő
Csak mostanság élteti.
Láb nélkül vissza-kerítve
Hortyog, száguldoz nyerítve.

7197. — Ki vagy te, szép maszk?
— A portici-i néma.

7198. Asztalról-asztalhoz jár kéregetni — a némát tetetve a koldus. Az alamizsna nagyon gyér, elszólja hát magát:
— Adjanak valamit egy szegény némának!

7199. Kitanitották a legényt, miképpen viselkedjék a sorozáson, hogy be ne vegyék. Az orvos vizsgálja, de a mi legényünk csak hallgat.
— Talán siket? Miért nem szól? — kérdi az orvos.
— Néma vagyok, — volt a válasz.

7200. Társaságban nagyon beszédes nők közt derék fiatal ember ült hallgatagon. Egy nő ily kérdéssel közeledett hozzá: „Ugyan mért nem beszél már ön is valamit?“ „Asszonyom, felelé az, ennyi magánhangzó közt egy *néma betüre* is van szükség!“

7201. — Hány éve hogy néma?
— Három éve, válaszolt a magáról elfeledkezett néma koldus.

7202. — Már megint késő éjjel botorkálsz haza? Azt hiszem, megnémulnék a csodálkozástól, ha egyszer korán haza találnál jönni.
— Holnap korán megjövök!

7203. Kimondhatatlanul szeret — a siket-néma.

7204. Tudni való, hogy Jusztinián előtt a némák szóbeli végrendeletet nem tehettek.

7205. — Viseleted annyira meglep, hogy néma vagyok.

— Maradj is az.

7206. — Jaj! talán meghaltál édes feleségem? — igy kiált megijedve a haza menetel közben felfordult gazda, kinek a feleségét jól elhajitotta a szánka.

— Meg nem haltam, szólt a hóból felvánszorgó asszony, hanem csak a szavam állott el.

Nemes.

7207. Valaki dicsekedett nemes elődeivel. Egy tréfás ur megjegyzé:

Az ön atyját az egész falu ismerte, hogy micsoda nemes ember volt, mert midenki csodálta, mikor estve visszatért a mezőről, mint fénylett az ármálisa a hátán.

7208. — Laknak a holdban emberek?

— Meglehet.

— Melyik negyedben lakhatnak a mágnások?

7209. — Talán a „Polgári perrendtartás“ c. munkát is megküldöm betekintés végett.

— Felesleges, én e napokban nemesi rangra lettem emelve.

7210. Őseim a saját palotájukból nézték a világ teremtését.

7211. — Miféle származásuak ezek az orleansi hercegek?

— Az orleansi szüz volt az ősanyjuk.

7212. — Az én cimeremben fügefa van, a melyről Éva letépte a leveleket, hogy mezitelenségét eltakarja vele.

— Az enyémben pedig almafa van, a melyről Éva leszakitotta azt az almát, a melynek leszakitása miatt kénytelen volt fügefalevéllel betakarni meztelenségét.

7213. — Az őseimet már a Noe fiai is megnagyságolták.

— Az semmi! Az én őseim már a világ teremtésekor unatkoztak, mert nagyon sokáig tartott.

7214. — A bankár mindig dicsekszik a családfájával; pedig talán nem is valódi?

— Dehogy nem; hiszen ő maga ültette!

7215. Mikor Ádám ásott és Éva font, hol volt akkor a nemes?

7216. — Miért nem dolgozik? A munka nemesit!

— Ej, én már nemes vagyok!

Német.

7217. A németnek: Szél (Seele) a lelke; kint (Kind) a gyermeke; apája fátér (Vater); ecete eszik (Essig); olaja öl (Öl); szalad (Salat) a salátája; mász (Mass) a pintese; jár (Jahr) az esztendeje. Esője régen (Regen) volt; ha szegény is az áldás (Segen); hanem azért szénája háj (Heu), mert vizen (Wiesen) terem; de csak még is rossz (Ross) a lova. Ha tüz van, fáért (Feuer) kiabál, s mikor meghal, tót (Tod) veszi ki belőle a lelket.

7218. Hogy idegen nem tudja megtanulni a német nyelvet annak az artikulus az oka — például: Dass die der Teufel hole — már most melyik jelzi a Teufelt a *der*, a *die* vagy a *das*?

7219. Német vándorló legény beállit a magyar emberhez s foly köztük ilyetén beszéd:

— Hé matyár, kapni kicsi viz?

— Lehet sógor, lehet!

— I' tank!

— Bitang az apád lelke! Hát azért adtam vizet?

— Gut, gut!

— Kút bizony, de nem apád ásta.

7220. — Mért vettél el német leányt?
— Hogy meg ne értsem, ha majd szid.

Néni.

7221. Jónapot *néni!* izenetet hoztam a *nenitől* a *néninek;* a *néni* fel akarja keresni a *nénit*, és ha a *néni* nem találná meg a *nénit*, keresse fel a *néni* a *nénit*. Isten vele *néni!*

7222. A fiatal ember meggyilkolta a nagynénjét, hogy vagyonát örökölhesse és azután nőül vehesse.

Név.

7223. Már tudom a nevemet ugy aláirni, hogy senkisem tudja elolvasni.

7224. *Tanitó*: Mondja meg nekem, hány sziget van a középtengeren és hogy hivják?
Urfi: A középtengerben igen sok sziget van s engem Szabó Pepinek hivnak.

7225. Ihász-szal történt, hogy a midőn az összeiró előtt nevét mondotta ki, ez ráförmedt:
— Das weiss ich, dass Sie heissen, aber wie sie heissen haben sie zu sagen.
Ihász csak egy véletlenül magyarul is tudó hivatalnoknak köszönhette, hogy szárazon vitte el az irháját.

7226. Benczur-t csak Bencz-nek irták be.

7227. — Hogy hivják?
— Herepei.
— Nix Herr, schreiben sie „Epei.“

7228. A spiritista ülésen.
— Mi a baj?
— *Fekete* szellemét idézte, de nem mondotta meg az előnevét s most egyszerre minden *Fekete* megjelent.

7229. — Önt Margitnak hivják, a lányomat is, a mi félreértésekre adhat okot, Minek szólítsuk hát?
— Margit kisasszonynak.

7230. — Hogy hivják önt?
— Kicsoda.
— Önt?
— Kicsoda.
— A mennykőbe, csak tudja, hogy mi a neve?
— Kicsoda.
— Káplár, hogy hivják ezt a közembert?
— Kicsoda Jánosnak, ezredes ur.

7231. Az elüljáróság ezennel hivatalosan megkerestetik nyilatkozni arról, valljon tartózkodik-e falujokban valamely „Jankó“ nevü egyén?

a megye alispánja.

Tisztelettel tudatom, hogy községünkben semminemü „Jankó“ nevü ember nem találtatik.

Csuhaj Jankó, biró.

7232. — Hunyady Lászlónak ki volt az atyja?

(Fiu hallgat.)

— Hát az olyan nehéz dolog eltalálni? — Hogy hiják a szomszédodat itt a padban?

— Krampusz János.

— S hogy hiják az atyját.

— Krampusz-nak.

— No hát akkor Hunyadi László atyját hogy hivták?

Fiu: *Krampusznak.*

7233. Egy magát önként megkereszteltető zsidótól kérdi a pap, hogy minő nevet válaszszon neki a szent keresztségben?

— Csak olyat, kérem alásan, — szól a hitet cserélő héber — a mi I-vel kezdődik, minthogy most Izsák vagyok, hogy a pecsétnyomó gyürümet jövőre is használhassam.

7234. — Mondja meg Farkas. Hogy hivják az őrnagyot, alezredest és ezredest?

— Nem tudom.

— Törsztiszteknek; hogy hivják?

— Farkas János-nak.

7235. — Hogy hivták apádat?

— Aranyos István.

— És anyádat?

— Ezüstös Zsuzsánna.

— És mégis ily rongyosan jársz?

— Jaj kérem, mikor csak a nevük Ezüstös, Aranyos, de zsebük mindig, mint az enyim is, foltos és rongyos volt.

7236. Még nem unta meg a kisassszony a családi nevét?

7237. — Mi volt a neve Szent István első magyar királynak gyermek korában?
— Hát . . . hát Pista!

7238. Mig legény voltam István király, de mióta házas vagyok, István mártir napján szoktak nekem . . . gratulálni.

7239. A trójai háborut magyarázta a tanitó a tanitványainak s meghagyta nekik hogy el ne feledjék Hektor nevét, ki legnagyobb hős volt a háboruban.
— Könnyen eszetekbe juthat! — mondá. — A Hájos Gyuriék kutyáját is ugy hivják!
Másnap aztán kérdi az egyik borzast:
— Ki volt a trójai háboru hőse?!
— A Hájos Gyuriék kutyája.

7240. — Micsoda bogár ez?
— Sváb.
— És a néne svábhoz akar feleségül menni?

7241. — Csak már nyomtatva látnám a nevemet!

— Hát nincs benn a cim- és lakásjegyzékben?

— Nincs lakásom.

7242. — Hogy hivnak, fiacskám?

— Nem tudom.

— Hogy lehet az?

— Édes anyám ma megint férjhez megy.

7243. Kihallgatáson történt. A kabinet titkára felolvasta az anyóka nevét, aki azt mondja „itt vagyok“, ami másik két név felolvasásánál ismétlődik. A titkár azon kérdésére, hogy talán három személyt képvisel, a kérdezett azt feleli, hogy háromszor volt férjnél s mert a király előtt semmit sem szabad titkolni, mind a három nevét mondta be a jelentkezésnél.

7244. — Vedd tudomásul, hogy engem tegnap óta Kendő-nek hivnak.

— Az is valami? Ha akarom engem holnapután Zsebkendő-nek fognak hivni.

7245. — Csócsi uram miért irja a nevét „ch“-vel?

— Mert régi név.

— A csacsi még régibb név, még sem irják „ch“-vel!

7246. — Miért használt mindenütt más nevet?

— Csak nem szennyezem be őseim becsületes nevét!

7247. Milyen furcsa találkozása a véletlennek: a vastagot Soványnak hivják, a nagyot Kissnek, a törpét pedig Nagynak.

7248. — Ki irta a maga mennyiségtanát?

(Sugják: Lutter Nándor.)

— Luther Márton.

7249. — Hogy hivnak?

— Az iskolában Jánosnak, apám Jankónak, anyám Janinak szólit, pajtásaim Jancsinak és nevelőnőm Zsánnak.

7250. Fiatal iró (a pályaudvaron): Nem szeretném, ha megismernének az uton.

— Utazzál irói álneved alatt.

7251. Sok az álnevü iró, akinek nincs neve.

7252. — Hogyan hivják a te nagymamádat?

— Arankának.

— Ugyan ne tarts bolonddá, hisz ugy csak kis lányokat hinak.

7253. — Ugy mutattad be nekem az imént ezt az urat, mint legjobb barátodat, de a nevét nem mondottad meg . . .

— Nevére már nem emlékszem!

7254. Szó lesz most a névtelen jegyzőről, kinek nevét bizonyára hallották.

Nevelés.

7255. — Önagysága előbb lehetne anyám, mint leányom — élcel egy goromba ur, ám a hölgy nem vette rosz néven az udvariatlanságot.

— Az bizonyos — felelt mosolyogva — ha én lennék az ön anyja, sokkal jobban lenne nevelve!

7256. — Tanulni kell szorgalmasan, nemsokára vizsgázni fog a papa és akkor jól kell tudni mindent, felelni kell minden kérdésre, mert ha nem, akkor baj lesz, akkor...

Kis fiu (közbevágva): Bizony muszáj, mert hallottam mikor a papa a mamusnak azt mondta, hogy ha nem fogok tudni, akkor elküldi a tanitó bácsit.

7257. — Magának is több a hája, mint az embersége.

— Nem is csuda, hájra a magunk jóvoltából teszünk szert, emberségre meg az iskolában oktatnak.

7258. Aristidestől kérdezte valaki.

— Mit kivánsz a fiam neveltetéseért.

— Száz drachmát.

— Ezért a pénzért rabszolgát vehetek.

— Végy és lészen kettő.

7259. — Tud-e bánni gyermekkel?

— Hogyne, utoljára is harminc évig voltam egy gyermek mellett.

7260. — Okosabb és derekabb embert neveljen fiamból mint én vagyok.

— Azt nem lesz nehéz elérni!

7261. — Látom, hogy a gyermekei szépen haladtak a tudományban és művészetben!

— Oh igen. Fiam eltanulta ökreimet, a birkákon meg lányom tanul zongorázni.

7262. A nevelőnők intézetei Schwaizban keletkeztek először, hol azok meleg ágyakra találtak.

Nevetés.

7263. Nevetés a küldönc test és lélek közt s mint vonzó és taszitó erő működve, eltávolitja az alkalmatlan anyagot.

7264. A nevetés e lelket felüditi és a testnek is használ.

7265. A ki mást megnevettet, orvosa az illetőnek.

7266. A nevetés a derü tavasza.

7267. — Melyik a legjobb alattvaló?

— A nevető.

7268. Háziur a cselédhez: Ne nevessen, az én házamban nem szabad nevetni.

7269. Jobb szeretem, ha a népem neveti fukarságomat, mint ha megsiratja költekezésemet.

7270. Szerencse, hogy a nevetés nincs megadóztatva.

7271. — Mit fogsz tenni, ha a kapitányodat a lova ledobja?
— Nevetni fogok.

7272. Nem fogtok annyi ideig utánnam sirni, mint a meddig rajtam nevettetek, szólt vigasztalólag halálos ágyán a színész.

7273. Ha egyszer férjhez mentem, minden adomán szabad nevetnem, ugy-e?

7274. — Aztán haladsz-e előre?
— Most már nevetnem is szabad, mikor a másik tanonc pofont kap.

7275. — Nekem az a jó szokásom van, hogy valahányszor társaságban valami ostobaságot mondok, mindig én vagyok az első, aki jót nevetek magamon.
— Ej be vig élete lehet.

7276. *Névmás* = magyarositott név.

7277. *Nézeteltérés* = {sandaság. / kancsal szem.

7278. *Nihilista* = nincsész.

Nő.

7579. A nő a teremtés tövis-koronája.

7280. A férfi husz éves koráig nőhet, de az asszony még nyolcvan éves korában is nő!!

7281. A nőknél ugy, mint a könyveknél gyakran a cimlap a legszebb: a mi a könyvnél a cim, az a nőnél az arc.

7282. A nőnek és a könyvnek jó és rosz oldalai vannak; a könyveknek vannak nyomda-, a nőknek más hibáik.

7283. A könyveknél ugy, mint a nőknél is az évszámra tekintünk.

7284. A könyvek és a nők évenkint olcsóbbakká lesznek.

7285. A könyvek és a nők sok pénzbe kerülnek.

7286. A könyvet és a nőt számtalanszor olvashatod, s mindig ujat találsz benne.

7287. A nő hasonlit a viszhanghoz, mindig övé az utolsó szó.

7288. A nő hasonlit a repetáló órához, akkor is hallatja magát, ha nem kérdezik.

7289. A nőknél nem annyira a jóságot mint inkább a jószágot keresik.

7290. — A nők távolban a gyémánthoz, közelben igen sokszor csak hamis drágakőhöz hasonlitanak, szóla egy gőgös grófocska a szerény polgárleányhoz.

— Lehetséges, nekünk is sok bajunk van az urakkal; távolról gyakran finom lakbőrnek tetszenek, közelebbről megszemlélve komisz bagariát látunk.

7291. — Ki nem állhatom a tudákos nőket.

— Bocsánat, én is tanultam.

— De kegyeden legalább nem látszik.

7292. — Mindössze csak két nőt ismerek, a ki a nők mintaképének nevezhető.
— És ki a — másik?

7293. Amikor az ember kezdi megérteni a nőket, már olyan vén és törődött, hogy a nők nem akarják többé őt megérteni.

7294. A nő oly jólelkü, hogy ő maga sem hiszi azt a pletykát, amit másról mond.

7295. A nő élete 18—25-ig a hét éves háboru sziv és ész között, 25—35-ig a harmincéves háboru természet és szabó között, azontul a Citadella harca az évek ellen.

7296. — Mikor beszélnek a nők legkevesebbet?

— Februáriusban, mert ennek a hónapnak csak huszonnyolc napja van.

7297. — Milyen az a nő, kit feleségemül szánt?

— Rémségesen művelt: fest, lovagol, zongorázik, biciklizik, énekel. . .

— A hibákból elég, most halljuk az erényeket.

7298. — Elismert igazság, hogy többnyire azok a nők hűek, kiknek buta a férjük.

— Bizonyos vagyok benne, hogy az én hitvesem hű.

7299. — Azt mondják, hogy olyan vagyok még, mint tizenöt évvel ezelőtt.

— Az ám. Tizenöt év előtt is olyan voltál, mint most.

7300. — Közelebbről ismeri ön e hölgyet?

— Igen, lovagol, biciklizik, automobilizik és mellékesen neje az államtitkárnak.

7301. — Mért nincs a nőknek szakálluk?

— Azért mert ki a manó birná őket megborotválni, mikor egy percig sem áll a szájuk!

7302. — Leányom, nem illik hozzád a körültekingetés, szemeidet szépen süsd le a földre, ez jobban fog állani.

— A férfi a földből vétetett, tehát illik, hogy szemeit a földre szegezze, de a nő a férfiból lett alkotva s igy illik, hogy a férfira vesse tekintetét.

7303. — Mért üt több nőbe a mennykő mint férfiuba?

— Mert nagyobb a vonzerejük.

7304. — Ön tehát nem akar az enyém lenni?

— Nem tehetem, mert az emancipált hölgyek társulatának tagja vagyok, de ha ugy akarja, ön lehet az enyim.

7305. — A nők vagy a férfiak élnek tovább?

— Bizonyára a nők, gyermekkori nőjátszótársam még mindig negyven éves, holott én már hatvanas vagyok.

7306. — Ki az a nő avval a majompofával?

— A néném.

— Nem azt gondolom, hanem a szomszédját!

— Az a nőm.

7307. *Nőnem* = férfi.

7308. *Nőstény* = házasság.

7309. *Nősül* = égő asszony.

Nősülés.

7310. — Megnősültél? Hiszen azelőtt döhös nőgyülölő voltál!

— Hát még most!

7311. — Sajnálom. Ajánlata későn jött. Az állást már odaigértem egy kereskedelmi tanfolyamot végzett leánynak.

— Nem tesz semmit. Én elveszem a leányt és nekem adja az állást.

7312. *Anya* (a mesés könyvet olvassa): S midőn a szép ifju királyné meghalt, a bánatos király sohasem nősült meg többé.

— A szobalányát sem vette el?

— Miért vette volna el?

— No, mert a papa is azt mondja mindig: hogyha te meghalsz, őtet veszi el feleségül.

7313. — A *jósnő* megjövendölte, hogy még ez évben férjhez megyek.

— Vőlegény: Hogy hihetsz ily ostobaságot?

7314. — Miből következteti vádlott korlátolt elmebeli állapotát?

— Egyre nősülni akar.

7315. — Kisasszony imádom önt.

— Az semmi, a báró megkérte a kezemet.

— Én meg nőül veszem.

7316. Atyja negyedszer nősült. A gyerek felkiált:

— Istenem, ki sem ismerem már magam, annyi a nagymamám!

7317. — Hallom, hogy már te is férjhez mégysz! ugyancsak soká kellett rá várnod!

— Hanem ez most annál nagyszerűbb, mert egyszerre a harmadik felesége leszek az uramnak!

7318. — Ha főnyereményt csinálnék, nőül venne?

— Ön egyszerre két főnyereményre áhitozik?

7319. — Örökké foglak szeretni!

— Tehát nem akarsz nőül venni?

7320. Két tolvaj találkozik mint vőlegény az anyakönyvi hivatalban.

— Ma komolyabb ügyben találkozunk, mint rendesen, jegyzi meg az egyik.

7321. — Ön nős?

— Igen.

— Ki a hitvestársa?

— Egy nő.

— Ez magától értetik.

— Oh nem, mert a nővéremnek példának okáért egy férfi a hitvestársa.

7322. Ha édesanyám élne, majd elvenné a kedvedet a nősüléstől — mondá egy kis fiu apjának, aki előre haladott kora dacára másodszor meg akart nősülni.

7323. *Nősülés* = boszorkányégetés.

7324. *Nőtelen* = törpe.

7325. *Nővér* = megsebesült asszony.

7326. *Nyájaskodó* = juhász.

7327. *Nyalka* = nyelv.

Nyaralás.

7328. — Hová megy nyaralni?

— Nem tudom még; hát ön?

— Én sem tudom.

— No, akkor talán találkozunk ott.

7329. *Nyavalyár* = orvos.

7330. *Corona navalis* = nyavalyás korona.

Nyelv.

7331. — Miféle nyelvekre tanittatja urambátyám a leányát?

— Egyre sem; nőnek untig elég egy nyelv.

7332. Két ur találkozik s az egyik mindjárt igy kezdi:

— Barátom! Boldognak tudom magam. Ő szeret.

— Ki az az ő?

— Egy töndér. Egy valóságos szőke töndér. Akkor észleltem először, mikor a jégen megpislantottam. Félig térdelt és a karcsalát felköltötte. Ah! Őt megészlelni beleszeretkezni, egy pillanat munkája volt.

— Hát hogy te megszeretted, azt értem, de az már nem megy a fejembe, hogy ő mit szeret benned.

— Imád! Rajongja magát értem. Meg van bővölve.

— Jó, jó, de miért? Szép egyáltalában nem vagy.

— Azt todom.

— Állásod sem valami fényes és vagyonod sincs.

— Mit törődik azzal egy töndér, a kinek a szive dabban.

— Nem kérdezted meg, hogy miért dobog érted a szive?

— De igen. Ő felelt. A szivéből, igazán felelt.

— Mit mondott?

— Azt mondta, azt sosogta, hogy azért, mert igen szépen használom a magyar nyelvet.

7333. A világkiállításon egy török árulta a világ minden nyelvén hirdetett holmiját.

Feltünt, hogy csak jelekkel beszélt.

— Parlez-vous français Monsieur — kérdem.

A török hallgat.

— Speak jou english Sir?

Tagadó válasz.

— Parlate italiano Signore?
Semmi válasz.
— An loqueris linquam latinam Domine?
Detto.
— Choch duldub, seta gjeldin? kirdém.
De a török nem értette.
— Sprechen Sie nicht deutsch, kérdezem végre.
— Ach ja gerne, válaszolt, bin ja doch a Wiener.

7334. — Valami van a számban.
— Micsoda?
— A nyelvem.

7335. A nyelvet azért adta a természet, hogy az embert az állattól megkülönböztesse. Ha az ökör meg tudná mondani: „Én ökör vagyok“ már nem volna ökör, hanem ember.

7336. — Az angol nyelv rokonságban van a latinnal. Itt áll például ezen a könyvön MDCCCLXXIV., mondja ki egyszerre.
— mdccclxxiv.

7337. Horváth István egyetemi tanár annyira magyar volt, hogy még a bibliai neveket is magyarból származtatta és azt állitotta, hogy a bábeli nyelvzavar előtt az emberiség ősnyelve a magyar volt. Amiben igaza is lehetett, mert hiszen az ellenkezőt sem lehet bebizonyitani.

Egyszer összekerült a pesti lutheránus pappal, a hires Kollárral aki szerint viszont a tót volt az ős anyanyelv. Szólott Horváth:

— Mikor az Ur megalkotta az első embert, a körötte levő angyalok egyike megkérdezte a másikat, hogy vajjon ád-e az Ur életet is ennek a sárból való alaknak. Az Ur meghallotta a kérdést és odaszólt: „Ád ám!“ Es ezt a kifejezést adta névül az első embernek. Igy lett Ádám belőle!

— Nem ugy volt — felelt a pánszláv Kollár — az Ur azt mondta: Já dám! (én adok!) Idővel elkopott az első betü és igy lett Jádámból Ádám. Az első ember tehát tót volt nem magyar.

— Igazán igy volt? — kérdezte Horváth.

— Igy.

— No akkor már értem, hogy miért mondta utóbb az Ur: Megbántam, hogy embert teremtettem!

Kollár bibervörös lett a mérégtől, de a nevetők Horváthnak adtak igazat.

7338. Hogy ejted ki ezt a szót coeur; „*la coeur*“ vagy „*le coeur*“?

— *Liqueur.*

7339. — Mit tesz ez a szó indigena magyarul?

— Magyarul is csaknem betüről-betüre ugyanezt teszi (idegen a.)

7340. — Ön tulerőltette magát, önnek csakis nyugalomra van szüksége.

— De legalább a nyelvemet tekintse meg.

— Mondtam, hogy tulerőltette magát, csak nyugalom segithet.

7341. Beidézték Bach idejében a székelyt. Faggatja a magyar nyelvet törő Beamter:
— Honnan faló?
— Nem vagyok én faló.
— Mi nevet?
— Eszem ágában sincs nevetni.
— Mi van falás?
— Nincs nekem egy falásom sem — szól, oda mutatva üres tarisznyáját.
— Donnerwetter! — csóválgatja fejét a Beamter s beirja hüségesen a rubrikás könyvbe, hogy az atyafinak sem lakása, sem neve, sem vallása, sem Istene, sem hazája nincsen.

7342. Egy angolnak, kinek papirosmalma volt Fiumében azt tanácsolták, hogy papirosmalma érdekében tanulja meg az ország nyelvét.
— De melyiket? kérdi az angol, mert három van: német, horvát és olasz.

7343. — Mama kérlek jöjj, segits egy kicsit ebben az angol fordításban.
— Mindjárt itt lesz a nevelőnő, légy türelemmel. Én különben sem segithetnék, én nem tanultam angolul.
— Óh de jó szüleid lehettek neked.

7344. A zsoltárból énekli az asszony:
„Óh bár lenne ezer nyelvem!“
Mellette ülő férje ijedten fohászkodik:
— Meg ne hallgasd uram, ez az egy is sok!

7345. Mezofanti kardinális, a dialektusokat beszámitva, százhnyolc nyelven s igy magyarul is beszélt.

1817-ben József nádort Bolognában szép magyar beszéddel fogadta, de sem a nádor sem a magyar főurakból álló kisérete nem tudván magyarul, a nádor deákul válaszolt.

7346. Dühös a menyecske. Akárhogy kérleli a férje: hallgat.

A férj odamegy végül a ruhaszekrényhez, s az összes holmit össze-vissza hányja, mire az asszony mérgesen kiált:

— Ugyan mit keresgélsz?

— A nyelvedet.

7347. Rendkivüli nyelves asszonynak fogat kellett huzatnia, mire szomszédja felkiáltott:

Boldog fogak, mert megmenekülhettek, hiszen pokoli kin olyan nyelvvel egy fedél alatt lenni.

7348. — Nyujtsd ki egészen a nyelvedet.

— Nem lehet, mert oda van nőve.

7349. — Tud-e a kis lányod franciául is?

— De tud ám! És pedig ugy mint egy ma született francia!

7350. — Miért beszélnek mindig anyanyelvről és sohasem apanyelvről?

— No, mert az apa rendesen nem bir szóhoz jutni.

7351. Apró férfi magas feleség oldalán sétál, kérdik egy jeles férfiutól: Vajjon rendén van-e az, hogy a férfi oly alacsony, az asszony pedig oly magas?

— Biz az semmiképen sincs rendén, mert meg van irva: hosszabb legyen a csép, mint a hadaró.

7352. — A neve a nyelvemen fekszik.

— Nyujts ki hamar, majd leolvasom.

7353. — Hogy boldogult ön Párisban a francia nyelvtudományával?

— Jó — igaz, hogy ők nem értettek engem s én sem értettem őket, de én minden szavamat megértettem.

7354. — Tudsz-e már jól franciául?
— Óh igen.
— Hát hogy hivod a kisasszonyt?
— Pszt! pszt!

7355. — Mennyire vagy a franciával?
— Már kis mondatokat forditok. Például: A bácsi jó. A bácsi valami szépet hoz holnap a születésnapomra.

7356. — Ön az uj francia nyelvmester, a ki a leányomat akarja oktatni a francia nyelvre?
— Igenis, monsieur.
— És mit kér ön egy leckéért?
— Két koronát.
— Mondok valamit: felfogadom, de csak egy koronát kap egy leckéért.
— Nem tehetem, uram. Gondolja meg, monsieur, hogy én született francia vagyok.
— Épen azért, hiszen önnek a francia nyelv nem került semmibe!

7357. — Miért nem tudsz franciául?
— Mert szüleim nem tanittattak rá.
— Be jó szüleid voltak mamuskám!

7358. — Nincs harapni valód?
— Egy száraz nyelvvel rendelkezem.
— Nekem meg van egy üveg borom.
— Előbb igyuk meg a bort s aztán együk meg a száraz nyelvet.
— Helyes. (Megisszák a bort.)
— És most ide a száraz nyelvvel.
— Itt van (nyelvét öltve), de már most nem száraz.

7359. Minthogy a nyelvénél jobb fegyvere nincsen a nőnek, folytonosan feni, hogy a rozsda ne fogja soha.

7360. A német megszólította olaszul az olaszt.

— Bocsánat, nem tudok angolul, válaszolt ez.

7361. — Édes apám, mi az a vörös a maga szájában?

— A nyelvem.

— Hogy a manó vigye el, mind elszedi előlem a huskát.

7362. Találkozik az orvossal s hogy megtakaritsa a látogatási dijat megszólitja.

— Nem tudná megmondani, hogy mit vegyek be, elrontottam a gyomromat.

— Álljon nyugodtan egy-két másodpercig, hunyja be a szemét, szólt az orvos és távozott.

Engedelmeskedett s csak a megállott járókelők hahotájára tekintett fel.

7363. — Hogyan jutott eszedbe, angol leányt feleségül venni?

— Minek tanittatott volna atyám angol nyelvre?

7364. — Az éjjel megjelent édes apám szelleme.

— Beszéltél vele?

— Nem értek én a *holt* nyelvekhez!

7365. Zsigmond király a schisma szót nőnemü gyanánt használta s Placentuis érsek figyelmeztetésére, hogy az semleges arra hivatkozott, hogy ő római császár.

— A császár a nyelvészeknek nem parancsol — volt a válasz.

7366. Valakiről beszélték, hogy megmérgezte magát.

— Hogy történhetett ez?

— Bizonyosan a nyelvébe harapott.

7367. Tósztot mondott valaki egy vacsora alkalmával s idézni akarván Petőfiből, a koszorus költőnk helyett, megbicsaklott nyelvvel ezt mondta:

— Hivatkozom köszörüs kotlónkra...

7368. — Anyósa felgyógyul, de egyikmásik tagja béna marad.

— A nyelve is?

7369. Bár olyan gyors lába volna az asszonynak, mint a milyen gyors a nyelve, hogy elfoghatna egy kis villámot, melylyel reggel a tüzet fölgyujtaná.

7370. — Menyasszonyom kissé törve beszéli a magyar nyelvet.

— Hát külföldi?

— Nem, csakhogy dadog.

7371. *Lapsus lingvae* = elejtett nyelv.

Nyereg.

7372. Véren megyen, vért viszen,
Magában egy csepp sincsen.

7373. Én harmad magammal szoktam vándorolni,
Közülünk csak egyik tudhat parancsolni;
Egyik engem emel, másikat emelem;
Három fő-betümnek örül, ki jár velem.

7374. *Nyirbátor* = fodrász.

7375. *Nyiregyháza* = fodrászüzlet.

7376. *Nyirettyü* = olló.

7377. *Nyirkos* = birkaborbély.

7378. *Nyitány* = betörés.

7379. *Nyomonc* = kibic.

7380. *Nyomor* = vizsla.

Nyomoruság.

7381. Négy szótagom mellett, kilenc betüm vagyon,
De ahol én vagyok, kevés ott a vagyon,
Első három betüm, a láb után marad,
Négy, öt betüm pedig, hasznos emberi tag.
Két tag együtt véve, jólét ellentéte,
Nyolc, kilenc betüm, a fának alkatrésze,
Valamennyi együtt, most ül rajt a népen,
Ezért van az, hogy most nincsen ugy, mint régen.

Nyugalom.

7382. *Nyugalom* = szalma.

7383. — Nagyon szeretném, ha egyszer nyugodtan ülve maradhatnék.

— Mért nem mondottad meg azt a házasságunk előtt?

7384. — Mikor tartod te déli nyugodalmadat?

— Ha megettük az ebédet, akkor alszik rendesen egy órát.

— Kicsoda?

— A feleségem.

— Én azt kérdeztem, mikor van a te nyugodalmad?

— Mikor ő alszik, akkor van nekem nyugodalmam.

7385. — Adjon önnek az Isten örök nyugodalmat.

— Micsoda szemtelen beszéd ez?

— Én tőlem akár soha se legyen nyugodalma.

7386. *Nyugdij* = sirhely ára.

7387. *Pensio petitur clareque palamque* = (Nar. 7, 92) A *nyugdijat* világosan és nyiltan követelik.

Nyul.

7388. — Meddig fut a nyul az erdőbe?

— A közepéig.

7389. — Meddig szalad hegynek a nyul?

— Mig felér, aztán már völgynek szalad.

7390. — Meddig nyul a nyul?

— A meddig csak egy van, ha kettő van, akkor már nyulak.

7391. — Mikor fél a nyul?
— Ha ketté vágják.

7392. — Miért nyul a nyul?
— Azért, a mit meg akar enni.

7393. — Hol van a nyul legörömestebben?
— A bőrében.

7394. — Kedves szomszéd ur, hol késik a nyul? Miért nem küldi?
— Hiszen küldtem. Hát nem jött ide? No, szent, hogy máshova tévedt be.

7395. — A vadászatról csak nyulfarkat hoztál?
— Tizenketten voltunk s hűségesen osztozkodtunk.

7396. — Mit kell fizetnem a nyulért?

— Semmit, a nagysága már tegnap kifizette.

7397. — Tudod, hogy hány nyulat lőttél a mult vasárnap?

— Igen — tizenkettőt.

— A vadhus csarnokban tehát tévedtek, mert csak tizet irtak fel.

7398. Ez a huncut nyul ott füleskedik s csak azt várja, hogy reá lőjjek, hogy boszuságomra elszaladhasson.

7399. — Ördög és pokol! — kiált fel a felséges vadász türelme fogytán — már megint elhibáztam egy átkozott nyulat. Mire a fővadászmester mélyen meghajolva fordul feléje:

— Felséged csak megkegyelmezési jogát kegyeskedik igen sürün gyakorolni.

7400. A vadászó gróf valószinüleg vénasszonynyal találkozott utközben, mert egyetlen lövése se talál. Az erdésze azonban megvigasztalja:

— Nagyon jól van, méltóságos uram! Azok a nyomorult nyulak csakugyan nem érdemlik meg a szerencsét, hogy méltóságod keze által pusztuljanak el.

7401. — Ha tekintetbe veszem az időt, mit elvesztek, a ruhát a mit elkoptatok, a fegyveradót, mondhatom, hogy minden nyul mit lövök husz koronába kerül.

— Hálát adhatsz Istennek, hogy nem lősz többet.

7402. A rövidlátó vadász gyermeknek nézte a nyulat.

— Állj félre picikém, szólt, mert most lövök.

7403. — Isten megáldjon édes hitvesem, ma nem jövök haza nyul nélkül.

— De kérlek vedd meg mindjárt, hátha estére elfogy.

7404. — A gróf erdejében ugy félnek tőlem a nyulak! alig hogy észrevesznek uccu neki vesd el magad!

— Azok még nem ismernek téged.

7405. Egy koronáért egész nap leszek a nyula.

7406. — Nem látott egy nyulat ezen a réten át szaladni?

— De igen, — a mult évben!

7407. — Miért rohant el az a vendég oly gyorsan és hirtelen?

— Nem tudom kérem. . . Nyulpecsenyét rendelt, hát azt mondtam neki, hogy már elfogyott, de megnézem a konyhában, hát ha frisset csinálnak. A mint a konyhába lépek, épp a macska farkára hágtam. . . . Iszonyuan miákolt. . .

— No, már értem, miért szaladt el a vendég.

7408. — Ejnye, bizony még ugy megyünk haza, hogy nem is látunk nyulat.

— Ne félj pajtás, a felől én már gondoskodom; jerünk a parkba; — lásd itt van egy; na lődd meg.

— De kérlek, miért én? ez tulságos udvariasság. Lődd meg te.

— Hiszen én már tegnap meglőttem.

7409. A vadkereskedő megszólitja a kocavadászt:

— Holnap pompás vadászata lesz.

— Hogyan tudja?

— Remek nyulszállitmányt kaptam.

7410. No a mai vadászat nem sikerült, egész nap csak egy nyul jött lövésre.

— S eltaláltad?

— Találni eltaláltam, de aztán a nagy gazban nem tudtam megtalálni.

7411. — Ez a nyul sokkal nehezebb, mint a másik volt.

— Kétszer annyiba is került!

7412. Eleven nyulat vesz, spárgával fához köti, hogy majd lelövi és haza viszi. Céloz, puskáját elsüti és átlövi a — spárgát: A nyul vigan tova rohan.

7413. — Hol a nyul?
— Ott a bokorban.
— Hiszen ott a szomszédja van!
— El is felejtettem; az pedig nem lőni, hanem kötni való.

7414. Nyulat visz. Utközben betér a korcsmába, hol a zsákot kikötik és a nyulat kutyával cserélik fel; át akarván adni ajándékát, a kibontott zsákból kiugrik a kutya és ugatni kezd.
— Hiszen ez nem nyul, hanem kutya!
— Nyul biz az, csak — ijedtében ugat.

7415. Véletlenül nyulat talált, mire meglepetve felkiáltott: — Még más is lőtt?

7416. — Ha van nyulpecsenyéje, miért nem iratja az étlapra?
— Mert a törzsvendégek mindenféle gunyos megjegyzéseket firkálnak melléje.

7417. — Min mérgelődöl?
— A nyulakon.
— Miért?
— Hihetetlen, milyen ügyesen kerülik ki a sörétet!

7418. *Kis fiu* (macskára mutat): Papuka, ez *nyul*?
Vendéglős: Még nem.

7419. — Ejnye, te vén bünös! Honnan vetted ezt a két nyulat?

— Csókolom kezit, lábát, nemzetes kasznár uram . . . verekedtek egymással a gonosz párái, hát be akartam vinni őket a falu házához.

7420. Meglőtte a hajtót s mikor ez ordit felkiált.

— Nem hittem volna, hogy a nyul igy orditson.

7421. — Hétfőtől szerdáig, tehát három nap alatt kilencvenkilenc nyulat lőttem.

— Mért nem mond mindjárt százat?

— Uram, azt hiszi, hogy egy nyul miatt hazudni fogok?

7422. *Nyulnak* hivták a hajtót, kit a kocavadász meglőtt, dicsekedett is, hogy lőtt — nyulat.

7423. Vicces ember volt, de rosz vadász.

— Élcei miket mondott és a nyulak, miket lőtt tul fogják őt élni, jegyzé meg egy ismerőse.

7424. — E nyul nem friss.

— Pedig azokból való, mikből kedves férje tegnap egyet lőtt.

7425. — Mért nem lőtt másodszor arra a nyulra.

— Jövő vasárnap ismét eljövök.

7426. — Püff, elsütöm a puskát, azt hiszem, hogy fácánt lőttem, hát kitünik, hogy közönséges nyul!

— Haza hozta?

— Elszaladt!

7427. Az uram mult vasárnap vadászni volt, aztán olyan nyulat lőtt, a mely már meg volt spékelve.

7428. — Miért nem lőtt rá arra a nyulra, hiszen a lába között szaladt el.

— Minek lőttem volna? Amugy is elég gyorsan szaladt!

7429. — A mult héten ötven nyulat lőttem. Képes ön erre?

— Lőni talán nem, de hazudni tudok többet is.

7430. — Tegnap is három nyulat vittem haza.

— Hogy adták?

7431. — Átkozott vadja! — szitkozódik a kocavadász, s azzal rádupláz egy nyulra, de nem találja.

— Szidhatja azt, a mennyit tetszik, — vágja oda az éles nyelvü főerdész, — nem érzi az magát — találva!

7432. — Mire jó a füst nélkül való puskapor?

— Hogy az emberek nem veszik észre, ki hibázta el a nyulat.

7433. — Mikor küldi már azt az igért nyulat?

— Hisz a mi azt illeti, ma is lőttem egyet, azt hazaküldtem a feleségemnek, hanem a mit kedves urambátyámnak szántam, azt elhibáztam.

7434. Ha te volnál a nyul és a nyul volna te, akkor te száz éves kort érnél.

7535. *Óhaj* = kopott paróka.

Ok.

7436. Még csak egy bögrét se vág feleségem a fejemhez, igy aztán nincs kellő okom a korcsmába menni.

7437. — Mi okból léptették elő kapitánynyá?

— Mert olyan vastag főhadnagyok nem léteznek.

7438. — Válni akar a férjétől. Minő okokat tud erre felhozni?

— Tudja kérem: szeretnék férjhez menni!

7439. Az asszony sokszor beszél ok nélkül; de a mikor hallgat, van rá oka.

7440. — Hol tanultad ismerni a nődet?

— Azon az álarcos bálon, hova a te ingyenjegyeddel voltam s igy tulajdonképen te vagy oka a szerencsétlenségnek.

7441. — Ha megtalálok halni, fel fog boncolni?

— Hogy jut ilyesmi eszébe?

— Szeretném tudni betegségemnek az okát.

7442. — Miért nem megy férjhez?

— Mert a nőnek magasabb föladata is van a feleség és anya szerepénél.

— Nem hinném.

— De különben is . . . őszintén szólva . . . még nem kért meg senki!

7443. — Mért kelsz te mindig később fel, mint a néned?

— Mert korábban fekszem le.

7444. — Kisasszony, szeretem önt.

— És nőül vesz?

— Hogy tehet ily kérdést minden ok nélkül?

7445. — Sokszor türelemre lesz szükséged édesem, mert igen gyakran minden ok nélkül megharagszom.

— Majd lesz gondom, hogy mindig legyen okod reá.

7446. — Hogyan töltötted a tegnapi napot?

— Nem akadt semmi ok, hogy a férjemmel veszekedjem.

7447. — Egyedül?

— Hja mit tehet egy szegény özvegyasszony?... Járok magamban... De maga?

— Én már feleséges ember vagyok, hát bizony nem mehetek már a kivel akarok.

7448. — Miért nem veszed rá férjedet, hogy csinosabban öltözködjék?

— Akkor nem volna alkalmas okom visszakergetni, ha el akar kisérni a sétatérre!

7449. *Mali tanti causa* = Mali tanti az oka.

7450. *Oklevél* — bünlajstrom.

Okos.

7451. — Okos gyerek vagy?

— Ugyan ne kérdezz ilyet!

— Mondd csak édes, okos vagy?

— No hát nem vagyok okos, mit akarsz vele?

— Hála Istennek! Mama azt mondta, hogy te sokkal okosabb vagy, semhogy nőül vennél.

7452. — Mért nem nősül?

— Oly nőt akarok, ki okosabb nálamnál s az olyan engem nem akar.

7453. Az ut közepén összeütközik két szekér. Az egyiken ülő öreg kocsis erre rárivall fiatal kollegájára:

— Te gazember, hát miért nem tértél ki?

— Mert azt hittem, hogy kend lesz az okosabb.

7454. — Nőül venném, de tulságos okosnak tartom.

— Ha hozzád megy, bátran elveheted, mert bebizonyitotta, hogy bizony nem elég okos.

7455. — Mért nem nősül a fia?

— Van ideje, mire okosabb lesz.

— Akkor már nem nősül.

7456. — Azt mondják, hogy ezen a vidéken szörnyen ostobák az emberek.

— Tény! de az a furcsa, hogy okos se kerül soha hozzánk.

7457. — Ön tegnap társaságban volt, ahol azt állitották, hogy én okos ember vagyok és ön ezt kétségbe vonta: ez vért kiván!

— Legyen nyugodt, egy szó sem igaz belőle.

— Uram!

— Még soha sem voltam oly társaságban, ahol önre ráfogták, hogy okos.

7458. — Higyje meg asszonyom, az igen okos gyermekek nem igen szoktak életben maradni.

Kis fiu (a ki ezt meghallotta): Mama, én mától fogva nem megyek iskolába.

7459. De okosan beszél a képviselő ur — de okosan — nem is hittük volna.

7460. — Légy okos, kedves férjem.

— Ugy-e bár, eddig nem voltam okos?

7461. — Látja nagysád, én szeretem az okos nőket; de ha meg találok nősülni, nem vennék feleségül olyan nőt, a ki nálamnál okosabb!

— Holtig nőtlen akar maradni?

7462. Fiu és leány veszekednek. Anyjok közbeszól:

— Az okosabb enged, kis leányom. A leány leül; azonban csakhamar ujból összekapnak. A leány tüzesen szavalja anyjának:

— De legyen egyszer a fivérem is okosabb.

7463. — Hogy vagy megelégedve jegyeseddel?

— Csak egy a baja.

— Micsoda?

— Nagyon okos.

— Pedig az eljegyzésén nem igen látszik.

7464. *Oldalas* = feleség.

7465. *Ólom* = régi ruha.

Olvasó.

7466. Három szótag s hat betüből állok
Én magam egy szentelt tárgy vagyok.
Első szótagom a ház egy része.
Az állatoknak a lakóhelye.
Második szótagomhoz tégy betüt
Egy érc, mely előjő számos helyütt.

7467. Katolikus iróra nézve a legnagyobb kitüntetés az olvasó.

7468. — Miért olvasol te mostanában olyan szorgalmasan?

— Tudod, hogy a jövő héten tizenegy éves leszek, addig tehát végig akarom ezt a könyvet olvasni, mert az van a címlapra nyomtatva: nyolc-tiz éves gyermekek számára!

7469. Az urnak egy olyan emberre lévén szüksége, ki a gazdasága körül előforduló dolgokat nemcsak végrehajtaná, hanem fel is jegyezné, a falusi fiu jelenté magát nála.

— Hát tud-e irni és olvasni, kérdé.

— Olvasni, azt tudok, de irni nem tanultam; hanem bátyámat megfogadhatja mellém, mert az meg irni tud, de olvasni nem: igy mi ketten majd csak teszünk egy ember számot.

7470. A jegyző fel s alá sétált a kertben, kezeit hátra téve s buzgóan ujságot olvasva.

7471. — Ugyan kérem, ne dudorásszon folyton, hanem hagyjon olvasnom!

— Ugyan kérem ne olvasson folyton, hanem hagyjon dudorásznom!

7472. — Csend legyen! Az az ur a szomszéd asztalnál nem tud olvasni.

— Nem tud olvasni? Szégyelje magát! Én már öt esztendős koromban tudtam olvasni.

7473. — Olvastad mai vezércikkemet?
— Kétszer is, barátom!
— Nagyon szeretetreméltó vagy. . . még elrontasz. . .
— Oh kérlek! Először nem értettem meg!

7474. Az iró munkáját által adta barátjának azon kéréssel, hogy a talán becsuszhatott hibákra tegye őtet figyelmetessé. A mint felnyitja a könyvet, olvassa „Az Olvasókhoz.“ — Barátom jobb lesz, ugymond, csak ezt tenni: Az olvasóhoz, mert nagy kérdés ha reá vetik-e többen a fejöket az olvasásra, ha egy elolvasta.

7475. Látva a rektor az ünnepi diák jövetelét, rögtön könyvet kapott a kezébe.
— Ugyan mit olvas rektram? kérdi a diák.
— Cicerót, felelt a rektor.
— És mi van benne?
— Hm! borzasztón lefőzi a pápistákat.

7476. — Tetszenek a költeményeim?
— Oh igen, alvás előtt mindig olvasok belőlük.

7477. — Itt vagyunk-e mindnyájan? kérdi a tiz berugott sváb.
Olvasásra kerülvén a dolog, az olvasó magát nem számitotta s igy mindig csak kilencet olvasott.
Magyar embert hivtak segitségül, aki az elkobzott tiz kalap számából konstatálta hiánytalan voltukat.

7478. — Ugye, ha el leszek jegyezve, akármit olvashatok?

— Akkor még nem.

— Miért nem?

— Hátha visszamegy a párti.

7479. Nem készült a felelésre. A tanár felhivja s kinéz az ablakon, mig a deák szóról-szóra kiolvassa az előtte fekvő könyvből.

Vége lévén az óránák, a tanár elfordul az ablaktól és igy szól a felelőhöz:

Nagyon meg vagyok elégedve: kitünően tud — olvasni.

7480. — Olvassa el nekem ezt a levelet, én nem értek a betühez.

— Ebben az van irva, hogy fizesse meg tartozását, mert beperelik.

— Még fenyegetőzik? Majd megiratom neki, hogy nekem ne irjon ily gorombaságokat, mert ugy sem tudom elolvasni.

7481. — Ön bizonyára ismét egész éjjel olvasott.

— Ugy van, a szerelmesek csak reggel felé lettek egymásé.

7482. Csak nem olvasod az ujságot a háló szobádban, mikor van külön olvasószobánk!

7483. Catilinát az öregek tanácsa ítélte el, Cicerót az ifjuság átkozza meg.

7484. *Operaház* = sebészeti műterem.

Óra.

7485. Járni tud, bár nincsen lába,
Egy toppot sem lép hiába,
Szüntelen az időt méri,
S minden percét számba kéri;
Az éjt s nappalt összeadja,
És huszonnégy részre szabja.

7486. — Kit vár a strázsa?
— Az órát.

7487. — Hol üt az óra?
— A kalapács végén.

7488. — Az óra tiz korona s ön csak ötöt adott.
— A kis fiu számára vettem s mindenfelé ki van irva: gyermekek csak a felét fizetik.

7489. Tizenhárom órakor mentek haza. Üt az óra, olvassák 10, 11, 12, 13, persze a negyedeket is beleolvasva.
— Ily későn még soha sem mentünk haza, jegyzi meg az egyik.

7490. — Hogy lehet egy óra alatt egy hektó bort meginni?

— Ugy, hogy az óra alá ülünk.

7491. — A tanitó ur olyan rosszul néz ki egy idő óta, honnan van az?

— Nekem naponkint öt órám van.

— Öt? Nézzen meg engem, hogy nézek ki, pedig nekem naponkint *24 órám* van.

7492. — Miért tekintget szüntelen az órára?

— Mert a szomszédom alig várja, hogy az előadásnak vége legyen.

7493. Nesze öcsém, bérma-ajándékul ez az ezüst óra. Arany órát szerettem volna venni; de aztán azt gondoltam, az arany óra nagyobb bánatot okozna neked, ha el találnád veszíteni!

7494. A korcsmában olyan nagy volt a lárma, hogy lehetetlenség volt tőle aludni. A tábornoknak pedig szüksége volt nyugalomra.

— Korcsmáros! mondá — holnap korán kelek, a tiszaháti cserjésben elvesztettem az arany órámat, annak a felkeresésére kell mennem.

Ezt hangosan mondá, hogy a vigadók is meghallhatták. Azzal lefeküdt és csöndesen aludt, mig a lármázó parasztok elmentek az arany órát keresni.

7495. — Ismeri ezt az órát?

— Ismerem.

— Tegnap azt mondta, hogy nem ismeri.

— De már hogy ne ismerném, mikor tegnap megmutatta.

7496. A vendéglős szép, nagy fali órát állitott az ivóba, hova jó cimborák gyültek össze.

— Adok a korcsmárosnak száz koronát, ha egy negyed órán át ujjával követve az ingát, megszakitás nélkül mondja: tik-ták.

— Ha nem mondom, hát én fizetek száz koronát, szólt a korcsmáros.

— Áll az alku.

A vendéglős egy székre leül az óra előtt s szép lassan követi mutató ujjával az inga járását s mondja: tik-ták.

Ez könnyü dolog volt.

A fogadást ajánló vendég kimegy a konyhába s szomoru pofát vágva jelenti a korcsmárosnénak, hogy férje megőrült.

Rohan a nő az ivóba s látja férjét a vendégek nagy mulattatására követni mutató ujjával az ingát, egyre mondva:

— Tik-ták.

Kéri a férjét, hogy hagyja abba ezt a fura s nevetséges dolgot, de férje egyre folytatja.

— Tik-ták.

Jönnek a gyerekek s sirva-riva kérik atyjukat, hagyjon fel ez őrületes dologgal, de ez folytatja:

— Tik-ták.

Megérkezik a szomszédban lakó orvos, megfogja a vendéglős üterét, de ez félretaszitja s egyre mondja:

— Tik-ták.

Végre az orvos megfogja kezét s meg akarja akadályozni a tik-ták folytatását.

A vendéglős félrelöki s egyre folytatja.

— Tik-ták.

A megérkezett szomszédok lefogják s már az őrültek házába akarják kisérni, mire aztán abba hagyta a tik-takozást, de a fogadást elvesztette.

7497. — Csunya szokást kezdesz, már megint éjfél után jöttél haza, nem tudod, hány az óra?

— Eltaláltad, lásd, váltsd ki a zálogházból a zsebórámat, hogy tudjam máskor, hány órakor jöjjek haza.

7498. . . Csodálatos, hogy a naplopók szabadon járnak, mig ellenben mi, ha egyetlen órát lopunk, hüvösre jutunk.

7499. Apa (belépve a szobába, a hol leánya zongora órát vesz s ép oly darabot játszik, a melyben egész taktusok vannak). — Kérem, zongoramester ur, ne játszanak olyan lassú tempómban, mikor tiz koronát fizetek egy óráért!

7500. — Maga már leteszi a tollat?
— Mindjárt kettő az óra.
— Látja, én még mindig dolgozom.
— Főnök ur közelebb is ül az ajtóhoz!

7501. A tanár előadást tartott a békáról. Meg akarta mutatni, hogy a béka mily figyelve mozdulatlan hallgatja az óra ketyegését. Kivette a békát a pohár vizből, óráját a zsebéből s a tanulók figyelve nézték a kisérletezést. A mutatványnak vége lévén, a szórakozott tanár a békát mellényzsebébe, zsebóráját a pohár vizbe csusztatta bele.

7502. — Mindennap hat órakor kelek.
— Aztán miért mutat ez az ébresztő tizenegy órát?

7503. — Ez mégis csak borzasztó! — kiáltott fel az egyetemi orvostanár, ma még nem volt egy nyugodt pillanatom, melyben fertályórát magamnak szentelhettem volna!

7504. — Nézd meg az órámat, ugy-e szép?
— Szépnek szép, de komisz a mutatója.

7505. Czinár Mór napórát állitott fel a közönség számára Balaton-Füreden s felkérte Sebestyén Gábort valami alkalmas felirat készitésére.

Irja rá: „Ora pro Nobis“.

7506. — Mért van éjjel kivilágitva az óra?

— Hogy az óramutató el ne tévedjen a sötétben.

7507. — Már megint éjfél után jösz haza?

— Csak tiz óra van.

— Éjfél után egy óra van.

— Aztán te inkább hiszel ennek a remonda órának, mint esküdött férjednek?

— Most üti az egyet.

— Mondom, hogy tizet üt, a nullát csak nem ütheti, hát csak egyet ütött.

7508. — Ezt az órát ajánlom, egy felhuzásra négyszáz napig eljár.

— Nem kell, mert akkor az egész éven át nem volna vele dolgom.

7509. — Tiz óra, tizenegy óra, tizenkét óra . . . Aztán mi jön?

— Aztán jön a papa mezitláb, mert a lépcsőn leveti a cipőjét.

7510. — Ellopták az arany óráját? No, az igazán kellemetlen . . .

— Az ám . . . És épp akkor lopták el, a mikor be akartam csapni!

7511. Nem szégyenled magad, te korhely, apád előtt? Ő már négy órakor idehaza volt!

7512. Egy este a gazda lélekszakadva fut az orvoshoz, hogy őt halálosan beteg anyjához hivja.

— Siessen tekintetes ur, az Isten is megáldja, nagyon beteg az édes anyám.

Az orvos feltápászkodik és gyors tempóban haladnak együtt a kis város sötét utcáin. Az uton ilyen párbeszéd fejlődik közöttük:

— Tudja-e barátom — mondja az orvos — hogy esti kilenc órától kezdve nekem két korona jár. Csak nappal egy korona. Van-e magának két koronája?

— Nincsen még kilenc óra, tekintetes uram.

— De bizony van, az én órámon már el is mult.

Alig ejti ki az orvos az utolsó szavakat, megkondult a kis város harangja.

— Ahun ni, éppen most harangozzák a kilencet, — kiáltja az orvos diadalmasan.

A gazda megáll az ut közepén és igy szól:

— Engedelemmel legyen mondva tekintetes orvos ur, talán bevárnók akkor inkább a reggelt. Nem hal meg, ha tovább szenved is egy kicsit.

És azzal ott hagyta az orvost a faképnél.

7513. Beállit a huszár az óráshoz, s egy kis francia órát mutatva kérdi, hogy mit kell az igazitásért fizetni?

Az órás megvizsgálta az órát és mondá:

— Többet mint a mit ön érte adott.

— Azt nem bánom, — viszonzá a huszár, — én szivesen megadom érte a kétszeresét, mivel nekem az óra igen kedves.

— Tehát mit adott ön az óráért?

— Annak a rongyos franciának, a kié volt, egyet a fejére, — felelé a huszár.

7514. — Már menni készülsz?

— Már éjfél van.

— Maradj még itt egy óráig, akkor *egyre megy*, akár mégy, akár maradsz.

7515. Kótyagos fejjel ballag a polgár hazafelé. Kérdi a baktert.

— Hány óra van?

— Most még nem tudom, de várjon az ur egy félórát, akkor már kiáltom, hogy „tizenkettőt ütött az óra!“

7516. A klinikán a főorvos megbízza az asszistensét, hogy a beteg üterét olvassa meg — ez a fali órára tekintve olvas.

— Nincs önnek zsebórája?

— Van, de az siet.

7517. A spiritisták egy nem rég elhunyt herceg szellemét idézték — aki sok zaklatásra csak ennyit mond:

Társalgási idő: 12 óra.

7518. — Nem jön a borozóba?

— Nem mehetek, mert megígértem a feleségemnek, hogy kilenckor otthon leszek.

— Akkor bátran eljöhet, mert már is egy negyed tizre jár az óra.

7519. A gazdát éj idején megtámadja egy ember, akiben arra a fickóra ismer, ki két héttel előzőleg ellopta az óráját. A haramiát sikerül elfogni. Szigoruan kérdi a rendőrkapitány a fogolytól:

— Micsoda dolog az, hogy kétszer is megtámadja ugyanazt az urat?!

A vádlott hidegvérrel szól:

— Azt hittem, azóta uj órája lesz.

7520. — Hányat ütött az óra?

— Kettőt vékonyat, meg hármat vastagot.

7521. — Mennyire fogadta, hogy többé nem issza le magát?!

— Mit tehetek róla, ha én olyan órás vagyok aki repetáló órákat szokott csinálni.

7522. A grófnak ezer koronát érő órája sohasem járt pontosan, mig az inas krumplija mindig pontosan járt — a gróf órát cserélt, de most is az ő órája járt rosszul s az inas órája pontosan.

— Nem értem, szólt a gróf, előbb az én drága órám járt rosszul, és a te krumplid jól, most hogy én hordom a krumplit és te a drága órát, meg a krumpli jár rosszul s a drága óra jól.

— Mert én mindennap a lövés után megigazitom a nálam levő órát, fejté meg a a dolgot az inas.

7523. A fiu iskolába igyekszik. Nővérétől kérdezvén, hogy hány óra van?

— Kettő — volt a válasz.

— Akkor igazitsd vissza, nehogy elkéssem — sóhajtja a csemete.

7524. — Hahahaha, ellopták az órámat, hahaha!

— És ezen nevet?!

— Na igen! Késik az órám, és most a tolvaj le fog késni a vonatról. . . .

7525. — Hány óra van? — kérdi az asszony hazatért férjét.

— Egy fertály tizenegyre. (Az óra elüti a kettőt.)

— Már két óra.

— Az órának jobban hiszesz, mint nekem?

— No mert ütött.

— Én is ütök mindjárt.

7526. — Mit csinálsz?
— Üt az óra, hát én is ütöm.

7527. — Hol van az órád a zsebedből?
— A másik zsebben.
— Itt nincs sehol.
— A pincér zsebében.

7528. Emlékezni, gondolni fogok rád a fürdőben, drágám minden percben, de látod oly kopott már az arany órám, vehetnél egy ujat.

7529. — Leesett a fali óra és kicsi hijja, hogy agyon nem ütötte a mamát. . .
Vő: Mindig is mondtam, hogy az az óra késik!

7530. — Miért nem veszel már magadnak egy órát?
— Nem érdemes. Ha egyik percben megnézem is rajta, hogy hány óra, a másik percben az már ugy sem igaz.

7531. — Hány óra van?
— Még semmi óra sincs.
— Hogy a manóba?
— Hát hogy még egy óra sincs.

7532. Legyen szives öt percig várni, órát kell adnom.

7533. — Ön leütötte a panaszost és kirabolta. Elvette a tárcáját, a gyürüit, csak az órát hagyta ott. . .

— Láthatja a biró ur, hogy részeg voltam.

7534. A szomszéd órái meg vannak számlálva: lefoglalták az üzletét és leltározták az órákat.

7535. — Most kell hazajönni, vén lump?!

— Hiszen csak egy óra!

— Az imént ütötte el az óra a hármat!

— Ez az óra dadog!

7536. Beállit az óráshoz egy rosz órával:

— Ezt az órát szeretném megreperáltatni.

— Mi baja? — kérdi az órás.

— Nincs ennek tulajdonképen semmi baja, csakhogy rosszul ver, meg nem jól mutat.

7537. Arról volt a szó, hogy az órák nem járnak pontosan, midenki vitatta, hogy a saját órája pontosan jár, a városház órája szerint.

Tizen voltak, mindegyikük kitett tiz koronát avval, hogy a száz korona azé legyen, kinek az órája leginkább közeliti meg a városház óráját.

Üti a delet, megnézik az órákat, egyet kivéve, mind hol sietett, hol késett.

A pontos óra tulajdonosa zsebre vágja a pénzt és mosolyogva jegyzi meg: Az órám nem is járt, tizenkettőre igazitottam, hogy délben meginditsam.

7538. — Mért jártál künn az éjjel?
— Az órámat néztem meg a holdvilágnál.

7539. — Megmondtam, hogy az óra belső fedelét nem szabad felnyitni, mert por megy az óra belsejébe és te mégis már másodszor nyitod fel, tedd le azonnal!
— Ne haragudjál, de most másodszor csak azért nyitottam fel, hogy az előbb bement por kijöhessen.

7540. — Az ébresztő óra nem szól.
— De igen, csak mindig jó meg kell rázni.

7541. — Miért nem vetted meg az ütőórát, nagyon illett volna a kelengyémhez.
— Minek neked az ütőóra, ha megesküdtél majd megtudod ugy is, hogy hányat ütött.

7542. — Jár-e még az óra?
— Nem jár, csak a farkát csóválja.

7543. Mikor belépett a szobába, az óra is meg a felesége is ütött.

7544. — Ezen a padon vártál reám első találkozásunknál egy óráig.
— Bárha haza mentem volna.

7545. — Hány óra van?
— Azt meg nem mondhatom, mert az órán két mutató vagyon, s mindegyik más számon van.

7546. — Az órám huszonnégy óráig járt s aztán megállott.
— Ha ön egy napig jár, szintén szivesen fog megállni.

7547. Az órámat mindig a városház után igazitom s mégis mindig a zálogház felé indul.

7548. — Most a kettősön van az óramutató, itthon leszesz-e, mire az öthöz ér?

— Itthon — volt a válasz, de bizony csak hét órára ért haza.

— Nézd a mutatót, messzire ment azóta!

— Könnyü volt annak itt a meleg szobában!

7549. — Hány óra van?

— Talán tizenkettő.

— Nem volna több?

— Nálunk soha sincs több, mert megint egynél kezdődik.

7550. Órát kapott bérmaatyjától.

Boldogan mutatja fünek-fának, végre kiáll az utcára s minden arra menőt megszólít: Nem akarja tudni, hány óra?

7551. — Ebből az orvosságból óránként vegyen be egy kanállal!

— Akkor hagyja itt az óráját, mert nekünk nincs!

7552. — Miért jár minden órája máskép?

— Mert egyik jobban jár, mint a másik.

7553. — Mi szükséges minden szentséghez?

— A látható jel, a láthatatlan malaszt, és Krisztus urunk rendelése.

— Mi a látható jel a keresztségnél?

— A viz.

— És a bérmálásnál?

— Az ezüst óra.

7554. — Hány óra van? — kérdi a rabló avval a szándékkal, hogy az órát elveszi a kérdezettől.

— Egyet ütött — szólt ez s pofonütötte a kérdezőt.

— Köszönöm, hogy nem tizenkettőt, válaszolt.

7555. Istenem, még csak négy óra van! Az idő ma olyan lassan múlik, hogy talán csak nyolc órakor lesz hat óra — morfondiroz a munkás.

7556. *Főnök* (a későn jövő dijnokhoz): — Az én órámon már fél tiz van.

Dijnok (Kiveszi óráját): Nálam is éppen annyi lesz.

7557. — Ön nemde a magasabb bűvészetet tanulmányozta?

— Miért gondolja?

— Mert az én órám az ön zsebében jár.

7558. — Ugy látszik az ön órája nem jól jár?

— Kitünően jár, de csak magam értem. Ha például az óramutató tizenkettőn van és az óra hármat üt, akkor bizonyos vagyok benne, hogy pont nyolc óra vagyon.

7559. — Mit mozog egyre?

— Órát vettem s attól tartok, hogy megáll, ha mozdulatlanul ülök.

7560. — Mért van négy óra a tornyon?

— Hogy egyszerre többen nézhessék meg, hogy hány óra vagyon.

7561. — Nagyságos uram, áll az óra.

— Kínálja meg székkel.

7562. — Ön tizenkét koronával árulja ezeket az órákat?

— Magamnak is annyiba van.

— És miből él?

— Javitásokból.

7563. A csárdában nem volt más időmutató, mint a napóra.

— Nem tudhatnám meg gazduram, mennyi az idő? mert sürgetős az utam, — kérdezte a kocsis a csárdást,

— De bizony megtudhatja; csak várja meg, mig eláll az eső, meg kisüt a nap; addig igyék.

7564. — Megállt a falióra, nézd meg a napórát.

— Már a nap letünt és besetétedett.

— Vedd a gyertyát s annak a világánál csak leolvashatod, hogy hány óra van.

7565. — Hány óra van a napórán?

— Miután nem értek hozzá, behoztam a napórát, hogy személyesen nézze meg.

7566. Hogy eső ne érje a napórát, tetőt csináltatott föléje.

7567. Boldog régiek, mikor még csak napóra létezett, a nejeik nem tudhatták, hogy mikor jönnek haza.

7568. Azt senki se mondja, hogy rosz órás vagyok, a ki egyszer nálam vesz órát, az soha többé vissza nem jő.

7569. Télen nem szokták füteni a vendégszobát.

Megérkezett két csendőr a bíróhoz.

Ugy segitettek a dolgon, hogy az ágynemüt jól megmelegitették, a vendégek a meleg szobában vetkőződtek s ugy szaladtak át a hideg szoba meleg ágyaiba.

Nesz hallatszik a biró szobájában.

— Már megint cincognak az egerek, szól a biróné.

— Még pedig itt a ruha közt, jegyzi meg a biró.

— De most az egyszer nem szabadulsz meg, kiált a biróné s nagyot üt a gyuróval a ruha közé.

—Meg van! — szól nyugtatólag a biró.

Megszünt a cincogás.

Másnap reggel kitünt, hogy a csendőr óráját ütötték agyon.

Szörnyü mód restelte a biró a dolgot, ötven koronát fizetett a csendőrnek, hogy titokban maradjon — persze nem is mondta el senkinek, csak avval a kikötéssel, hogy hallgat.

7570. — Megint későn kelt fel. . . Hát nem működik az ébresztő óra?

— De igen nagysága. Csakhogy reggel olyan kellemetlen a zörgése, hogy mindig este, lefekvés előtt járatom le.

7571. *Duodecima fuit hora* = két decivel volt ma itt egy órára.

7572. *Orbán* = burnót.

Oroszlán.

7570. Északi nagy nemzet két elseje; vége nem asszony;
Mint a nemzet, erős az egész, s fejedelme vadaknak.

7573. — Volt ön már oroszlán ketrecben?
— Igen.
— Nem félt?
— Nem.
— Nem bántották az oroszlánok?
— Nem voltak benn az oroszlánok.

7574. *Oroszlán* = muszka hajadon.

Orr.

7575. Az ékszerkereskedésből gyönyörü karperecet loptak el.

— Mit csináljak most már az üres tokkal? — szólt a felügyelettel megbizott segéd.

— Oda majd azt az orrot tegye, a mit a főnök urtól kapni fog.

7576. — Menj ki leányom, jön az orvos.

— Anyám, hadd maradjak, nagyon kiváncsi vagyok.

— Mire, leányom?

— Apa tegnap azt mondotta, hogy téged az orvos az orrodnál fogva vezet, ezt szeretném egyszer látni.

7577. Egy hét leforgása alatt immár a harmadik orrot kapom főnökömtől. Bárcsak hozzávaló burnótról is gondoskodnék.

7578. A hittanórán észreveszi a hitoktató, hogy két tanitványa a leghátulsó sorban kézzel-lábbal ütlegeli egymást.

— Hogy mered azt a fiut pofozni? — rivall az egyik nebulóra. — Nem mondtam az utolsó előtti órán, hogy a ki arcul üt téged jobb oldalon, annak tartsd oda a bal arcodat is!

— Igen is, tisztelendő ur — pityereg a pofozkodó gyerek, — csakhogy ő az orromat ütötte meg, orrom pedig csak egy van!

7579. Magánál mindig kevesebb lesz az ezüst s annál több a réz, szólt egy jósnő az iszákos embernek.

7580. — Ön boldog ember, rézbánya van az arcán.

— Már voltam is a rézmüvesnél, de azt mondja, hogy a ki az orromat réznek nézi, az vad szamár.

7581. — Miért nem akarsz nőül menni udvarlódhoz?

— Mert piros-kék az orra.

— De lelkem, hiszen a piros a szerelem, a kék a hüség szine!

7582. — Hova viszed azt a bort?

— A babaruhámat pirositom meg vele.

— Hiszen attól nem lesz piros.

— Dehogy nem, a te orrod is attól lett piros, azt mondja a mama.

7583. — Szemem azért van, hogy lássak; a fülem azért, hogy halljak; ujjam, hogy tapintsak; nyelvem, hogy mindennek az izét érezzem; hát az orrom miért van fiacskám, — kérdé az öt érzéket magyarázó tanitó az egyik gyerektől.

— Hát . . . hát . . . az orra azért van, feleli a buksi — némi gondolkodás után — hogy hát tubákoljon a tanitó ur.

7584. Ha olyan magasan hordja az orrát, hát ne üsse bele mindenbe!

7585. — Naponként hálát adhatsz Istennek, hogy nem teremtett birkának.

— Miért?

— Mert hosszu orrodtól nem tudnál legelni.

7586. — Ön sohse iszik a saját borából.

— Honnan tudja uraságod?

— Önnek olyan piros orra van, a minőt ez a bicskanyitogató karcos soha se pingálhat.

7587. — Micsoda embertelenség öntől oly nagyot ütni a vádló orrára.

— A szájára akartam ütni, de nem férkőzhettem hozzá.

7588. Az iszákos biztatja fiát, hogy egyék kenyeret, attól vörös lesz az arca.

— Apa sok kenyeret tubákolhatott, hogy ily vörös az orra — válaszolt a fiu.

7589. — Mondd, miért van a zsidóknak hosszu orruk?

— Mert negyven évig hagyták magukat a pusztában az orruknál vezetni.

7590. Uraim, a ki önök közöl első kap vörös orrt a boromtól, annak ötven korona jutalmat adok.

7591. — Ha az orromhoz nyulok fáj.

— Hát ne nyuljon az orrához.

— Akkor, hogy tudjam meg, hogy fáj?

7592. — Én a kertészeti kiállitáson elnyertem a harmadik dijat.

— Valószinüleg óriási uborkájával.

— Kikérek magamnak minden célzást!

7593. — Ugy látszik, sokat iszik . . . A piros orra is mutatja.

— De hiszen az orrommal nincs bajom . . . A lábam ellen panaszkodtam.

7594. — Igaz ugyan, hogy az orrom vörös, de ez meghüléstől származik.

— Hát muszáj volt hidegen inni azt a sok konyakot?

7595. — Mire való az embereknek az orr?

— A közönséges embereknek, arra való hogy szagoljon vele, a többinek pedig arra, hogy legyen mit magasabbra tartani.

7596. — Nem gondolja, hogy az a nő fönn fog akadni az én kissé hosszu orromon?

— Nem, hiszen vigyázni fog.

7597. — Ugy-e, ha az ember szégyenli magát, akkor elpirul?

— Igen.

— Hogy van, hogy neked mindig csak az orrod szégyenli magát?

7598. — Kár, hogy az embereknek csak harminckét foguk van.

— Hogy maga mindig elégedetlenkedik! Mit nem adnék én érte, ha az embernek harminckét orra volna.

7599. — Mit csinál az az ember ott fönn a tüztoronyban?

— Az órát fujja ki.

— Hát náthás?

7600. *Orrboszantó* = tubák.

7601. *Orsó* = tubák.

Orvos.

7602. Látta a medve, hogy bántja.
Ha légy repül gazdájára,
Hogy elhajtja mindjárt kézzel,
Azt tette hát medve ésszel,
Hogy elszunnyadt egyszer ura
S légy szállott rá: kőért futa
S elhajtani odavágta
Nagy erővel homlokába.
Nem bántotta azt légy többé,
Nyugton maradt mindörökké.
Eddig szól a mese. — Látom
Ismétlődni tényen, százon.
Betegség a légy és sokszor
Medvének áll be a doktor.

Révész Ernő.

7603. — Édes anyám mondd meg, hol van testvérem a Nelli?

— Óh kedves lányom ő ott van az égben az Urnál!

— Nemde az orvosnak ir az Ur, ha kell neki angyal?

7604. *Beteg orvosok.*
Beteg orvost a társa kúrálja
Ha bajától ép is tudománya.
Alighanem az lesz a dologban:
Mind azt hiszi: amaz tudja jobban.

7605. *Gyakorló orvosok.*
Nevük nagyon jól van adva
A gyakorló orvosoknak;
Mert tudásra sohse viszik:
Mindétig csak gyakorolnak.

7606. — Hogy megy a dolga, orvos ur? — Meglehetősen, mikor ide jöttem csak tiz-tizenöt beteg volt a faluban, most ötvenhatvan van rendesen — hja, ha az ember érti a dolgát!

7607. — Mikor találhatnám az orvos urat legbiztosabban egyedül?
— Csak tessék két és három óra között jönni; akkor szokott rendelni, akkor minden bizonnyal egyedül lesz.

7608. Nagy betegségből gyógyult fel a temetőőr. Részvéttel tudakozódik egészsége felől egy ur.
— Szegény ember! De még most is nagyon gyenge maga.
— Az ám nagyságos uram, de mégis csak vagyok valahogy; hanem ha orvosra biztam volna magamat, most más őrizné az én siromat is.

7609. — Kisasszony, én őrülten szeretem.
— Beszéljen atyámmal, az elmegyógyász.

7610. *Orvos* (a beteget vizsgálva): Semmi baja, csak sokat zabál meg iszik; de megmondanom nem szabad, különben más orvoshoz megy.

7611. — Melyik orvos nem ölt még embert?

— Az állatorvos.

7612. — Sok dolga van az orvosnak?

— Igen sok, a multkor, hogy meglátogattam, öt haláljelentés feküdt az asztalán.

7613. Egy felfuvalkodott orvos dicsekedett, hogy nyolc napig mulatott falun.

— Tudom, mondá egy elméne — hiszen benn volt az ujságban is.

— Lehetetlen! — mondá az orvos önhitten — micsoda kifejezéssel? — kérdé.

— Mult héten sokkal kisebb volt városunkban a halálozás — felelé az elméne.

7614. A társaságban erős kritika alá fogták a városban működő összes orvosokat, mindenik ellen tudtak valami kifogást. Egy orvos véletlenül jelen volt. Erről nem is szóltak semmit.

Végre ez szólal meg:

— No én rólam nem mondhatnak patienseim semmi rosszat!

— Nem, pattogá egy menyecske, mert azok hallgatnak a sirban!

7615. — Itt hagyom önnek az orvosságot. Minden ebéd és vacsora után egy evőkanállal szedjen belőle.

— Ebéd és vacsora? ha azokat is itt hagyná az orvos ur.

7616. — Meg kell tiltanom nagysádnak a főzést.

— Orvos ur bizonyára jó barátja a férjemnek.

7617. Igen hires orvostanárt megszólit a fejedelem:

— Ön oly jól ismeri az emberi testet, hogy minden betegséget gyógyitani kellene tudnia.

Mire az orvos igy felelt:

— Az orvosok ezzel ugy állanak, mint az éjjeli bakterek. Nagyon jól ismerik az utcákat, sőt a házakat is, de hogy belülről mi történik, azt csak gyanithatják.

7618. — Kisasszony, az ön kedveért képes lennék pályámat otthagyni.

— Ön igazi emberbarát!

7619. *Beteg*: Orvos ur, meghültem, torkom kissé gyuladt!

Orvos: Igen.

Beteg: Tehát jó lesz néhány napig hon maradni?

Orvos: Igen.

Beteg: Mindenesetre mérsékelten táplálkozom.

Orvos: Igen, és a vizitért járó tiszteletdij?

Beteg: Igen, azt megtartom orvosi tanácsomért.

7620. Az öreg orvos fiatalabb kollegájával találkozik, a mint ez puskával a vállán a vasuthoz hajtat.

— Hova oly sietősen, kollega ur?

— Sürgősen vidékre hivnak.

— S ön puskát is visz magával? Azt hiszi tehát, hogy a rendes eszközökkel már nem érhet célt?

7621. — Meg kell vallanom, orvos ur, hogy a gyógyászathoz nincs bizalmam.

— Nem tesz semmit — a szamárnak sincs, mégis meggyógyul.

7622. — Rendelőszobád is van?

— Még pedig kettő: Az egyikben a betegek várnak engem, a másikban én várom a betegeket.

7623. *Orvos*: No kolléga ur, ki halt meg, a mig fürdőn voltam?

— Ketten haltak meg: egy szegény és egy gazdag!

— Az utóbbit életben hagyhatta volna!

7624. — Most jövök a maguk falujából, miért nem szólitott meg, hogy anyósát látogassam meg?

— Meg akartam várni, mig haza ér, az utcán nem illik valakit megszólitani.

7625. — Milyenek az egészségi viszonyok.

— Igen jók, ezer lakóra csak tiz beteg esik.

— Hiszen ezek nem egészséges állapotok.

7626. A vendéglőben.

A fukar: Orvos ur, nagyon köhögök, nem tud valamit a köhögés ellen.

Orvos: Óh igen, tessék holnap eljönni a vényért.

7627. — Nos, jók a pirulák, a miket a fiunak rendeltem?

— Oh igen. Egész nap golyózik velük.

7628. Kuruzslásért állt a törvényszék előtt. Már-már ki akarták mondani az itéletet, mikor a vádlott a karzat kiüritését kérve oklevelének előmutatása mellett igy szól: Itt a diplomám, de betegeim ne tudják meg, különben elvesztik bizalmukat irántam.

7629. — Kilencven éves, és soha sem volt beteg?

— Lehetetlen volt, nincs orvos a falunkban.

7630. — Nem veszedelmes a baj?

— Cseppet sem. Egy betegemet már husz éve kurálom belőle.

7631. — Föl ne izgassa magát semmi módon, mert az ön baja ellen legjobban használ a nyugalom . . .

— Köszönöm, doktor ur . . . És mivel tartozom?

— Negyven koronával . . .

— Jaj! És még azt mondja, hogy föl ne izgassam magamat?!

7632. A kapuban az van: „Orvos éjjeli csengetyüje.“ Hát itt lakik az orvos?

— Dehogy. Hanem itt a korcsmában szokott éjjel alsózni.

7633. Három hires orvost hagyok hátra: a vizet, a mozgást és a dietát.

Dumoulins.

7634. — Orvos ur már gyógyitott engem egyszer.

— Azért is tünt föl a mája mindjárt olyan ismerősnek!

7635. Az orvos elutazott egy hétre. Visszaérkezve, elmegy egy sulyos betegéhez, kinél időközben egy kollegája helyettesitette. A kapus megállitja:

Már eltemettük a nagyságát. . . A másik orvos urnak gyorsan sikerült.

7636. — Orvos ur csakugyan nőül veszi az uj női orvost?

— Mit nem tesz meg az ember, hogy megszabaduljon a konkurrensétől.

7637. Hónapokon át kezelte a beteget, de javulás csak nem mutatkozott. A beteg végre is élére állitotta a dolgot, kérdőre vonta az orvost s kérte, nyilatkozzék őszintén.

— Meg kell mondanom, hogy az orvosi tudomány már lemond önről — volt a kevéssé biztató válasz.

— Ha ugyis végem van, akkor mindegy akármelyik orvoshoz fordulok — gondolá a beteg és Aeskuláp más fiához fordult, aki egészségét aránylag rövid idő alatt helyre is állitotta.

Történt, hogy volt orvosával találkozott és mosolyogva igy szólt hozzá:

— Lássa, mégis meggyógyultam.

— Bánom is én, orvosi szempontból önt halottnak kell tekintenem — felelé az orvos.

7638. Korán reggel kereste fel a paraszt az orvost, ki még ágyában feküdt; az előszobában emberi csontvázat látván elkotródott s a mikor az inas figyelmeztetésére az orvos megtudta, hogy a reggeli órákban kereste, az utcán ácsorgó parasztól kérdezte, hogy mit akar?

— A mióta öltözetlenül láttam, semmit, válaszolt.

7639. — Az orvos azt állitja, hogy keveset tarthatna a rágalmazásoktól annyira érti a mesterségét.

— Igen is keveset, minthogy szótalanná teszi a fél világot.

7640. Az állatorvos folyton kollegának szolitotta az emberorvost.

Ezt a megtiszteltetést utóbbi megsokalta s tiltakozott ellene.

— Mert — ugy mond, — nekem már sok kezeltem mondta, hogy szamár vagyok; de önnek még egy sem mondta, hogy ember.

7641. — Grönlandban az emberek gyakran száz évnél is idősebbekké lesznek, pedig ott orvos nem is létezik. Hogy van az?

— Nálunk több ezer orvos van és némely ember mégis megéri a századik esztendőt, nem sokkal nagyobb csoda ez?

7642. — Házi orvosunk, levelet irt, de nem tudom elolvasni. Mit tegyek?

— Eredj el a gyógyszerészhez, az biztosan felolvassa azt neked.

7643. — Micsoda könnyelmüség tőled? három doktort járatsz a feleségedhez, olyan csekély baj miatt.

— Hja, barátom, a sok szakács hátha mégis elsózza a levest. . .

7644. — Miféle szamár küldte önt a fürdőre? — kérdi az orvos.

— A doktor ur maga! — felelt a beteg.

7645. — Doktor ur, nem fél az időtől?

— Miért féljek?

— No mert ez az orvosok legveszedelmesebb versenytársa, minden sebet behegeszt.

7646. Harmincöt éves korában halt meg az orvos, a „Miként érhetünk el öreg kort“ című munka szerzője.

7647. — Miféle hasonlatosság van a doktor és a temetés között?

— Mind a kettő tor-ral végződik.

7648. Az idén nem kell fürdőre menned, az orvos azt állitja, hogy oly egészséges vagy, mint a makk.

— Hova gondolsz? — Egyszerüen más orvoshoz fogok menni.

7649. Fogfájásom nem győzte orvos urat várni, teljesen elmult.

— Máskor a fájás beállta előtt szíveskedjék hivatni.

7650. — Kedves nejének ép most irtam elő a csiz-i fürdő használatát.

A férj hirtelen oly erős köhögési rohamot kap, hogy beszélni sem képes.

Az orvos megijedve kérdi:

— Az Istenért uram mi baja?

— Semmi — szól a kis fiu. Édes papa mindig igy tesz, ha gorombáskodni szeretne, de nem mer.

7651. Megvizsgálja az ezredorvos a bakát, s róla a következő bizonyitványt adja:

Tetteiből, beszédeiből, s a hozzá intézett kérdésekre adott feleleteiből itélve butának észleltetik; mindamellett katonai szolgálatra alkalmasnak véleményeztetik.

7652. — Azt mondják, hogy az orvos igen előnyös házasságot köt.

— A mennyiben a menyaszony familiájában sok a beteges ember.

7653. Uri ember oly gavallérosan fizette kezelő orvosát, hogy ez az összeg átvételét elismerve igy irt:

— A legközelebbi tüdőgyulladás is ki van egyenlitve.

7654. — Ha méltóztatnék mutatni, hogy hogyan köhögött, grófné?

— Judith, mutassa meg az orvos urnak, hogy hogyan köhögtem én ma reggel.

7655. — Nem bántad meg, hogy orvosnak esküdtél örök hűséget?

— Miért bántam volna meg?

— Csak azért, mert előtte nem ájuldozhatsz!

7656. — Nincs megbizhatatlanabb tudomány az orvosinál.

— Csodálom, pedig én még sohasem irtam vényt anélkül, hogy ne használt volna!

— Tehát minden betege felgyógyult?

— Szó sincs róla; de ha a vény neki nem használt, nekem feltétlenül.

7657. — Mondja csak, orvos ur, a tizenkét gramm ebből az orvosságból nem pusztitaná el magát az ördögöt is?

— Azt nem tudom, — az ördögöt még nem gyógykezeltem.

— Azért él még mindig!

7658. — Szörnyüséges egy ut!
— Azért hoztam magammal orvos urat, hogy ha valami szerencsétlenség ér, mindjárt kéznél legyen.

7659. — Ne menjünk arra, ott egy uri ember haragosom, a nejét kezeltem.
— A más világra küldötted?
— Nem a, kigyógyitottam.

7660. Az orvos kocsijában megy az utcán és vele szemben a halottas kocsi jön.
— No lám, mond egy élcelő, itt az ok és az okozat.

7661. Készséggel bizonyitom, hogy a savanyuvizet magam és családom, nem különben betegeim számára már huzamosabb idő óta, mint kellemes és üditő italt kitünő eredménynyel használom.
Valóságos csodakutviz. Az orvos használja és a betegei felgyógyulnak tőle.

7662. — Ki kurálja a feleségedet?
— A szomszéd doktor.
— Most már ne félj, ő kurálta az én boldogult feleségemet is.

7663. — Hallod, már harmincöt éves vagy, mikor lesz belőled végre orvos?
— Tudod, atyám, a fiatal orvoshoz nincs bizalom! — hát mondok, várok még.

7664. Kiadja az orvosságot a gyógyszerész a falusi suhancnak.
— Hát ostya kell-e hozzá? — kérdi tőle.
— Nem kell annak ostya, mert református!

7665. — Önnek két orvosa van.
— Igen, kon-kurálnak.

7666. Hát ha maga beteg, doktor bácsi! magát ki gyógyitja, a kondoktor?

7667. *Praesente medico nil nocet* = Az orvosnak az ajándék nem árt.

Ostoba.

7668. Maga olyan ostoba, hogy még a Röntgensugarak sem hatolnak át a koponyáján!

7669. Eltört a gyerek kocsija. Odaadta apjának, s ez meg is igazitotta neki. E közben, látván apja ügyességét, elkiáltja magát:
Mégsem olyan ostoba ám az én apám, mint a milyennek látszik!

Osztály.

7670. — Ugyan tanitó ur, hát ön a harmadik osztályon utazik?

— Igen; mióta beteg voltam, nem tudok állni a negyedik osztályu kupéban.

7671. — Hányan vagytok a ti osztályotokban?

— Óh, sokan!

7672. — Hát úgy-e, a fia négy reált végzett? — fordul a képviselő a fiának hivatalt kérő apához.

— Igenis kérem alássan, de azt tudja is ám, nemcsak ugy akárhogy, mert minden osztályt kétszer járt, hogy alaposan tanuljon meg mindent.

7673. — Vagy tanulsz, vagy inasnak adlak! Tertium non datur.

— De édes apám, hiszen csak szekundám van, terciám egy sincsen.

7674. — Ez mégis borzasztó, már harmadszor járod a második osztályt!

—Nem értelek téged! Én a te helyedben örülnék neki! Hát nem tudod, hogy a felsőbb osztályok drágábbak?

7675. — És hányadik vagyok én az osztályban tanitó bácsi?! . . . A papa kérdezteti. . .

— Mondd meg fiam a papának, ha még egy lenne utánad, ugy te lennél az utolsóelőtti.

7676. Nagy szamár lehet a tanitóm, már megnőtt a bajusza s még mindig az első osztályban van.

7677. — Nem szégyenled magad! — Már két éve, hogy ugyanazon osztályba jársz!
— Miért szégyenelném? Hát a tanitó ur meg tizenhat éve, hogy mindig abba az egy osztályba jár!

7678. — Vasuti jegyet kérek.
— Hányadik osztályra?
— Ötödikre.

7679. Vannak egyesek, kik kétesek.

Ö.

7680. *Török fölöstököm* = ökör pörkölt.

7681. Öt török öt görögöt dögönyöz örökös örömök közt.

7682. Föld bömböl döbörög, ördögökhöz könyörög.

7683. Őblös köcsögökből öntött gyöngyöző sör.

7684. Könyökömön bőröltönyöm földörzsölődött.

Ökör.

7685. Valahányszor valami uj igazságot födöztek fel Rómában vagy Athénben, mindannyiszor ökröt áldoztak az isteneknek. Ettől az időtől fogva minden uj eszme remegésbe hozza az ökröket.

7686. Az ökör nem beszél, mert nincs nyelve.

7687. Az egyiptomi emléken két ökörfej látható, mely egymásnak hátat fordit.

7688. Olyan szép nagy szemei vannak akár az ökörnek.

7689. Alólirottnál egy egészen jó karban levő ökör eladó — hizásra igen alkalmas.

Kövér János.

7690. A céhrendszer idejében népünnep alkalmából az áldozati ökör szarvai közt csinos szalagon e felirat volt olvasható:

Éljen a polgármester!

7691. — Igaz-e, hogy magát a kiállitásra olyan kocsi vitte, a melyikbe nem volt ló befogva?

— Bizony igaz. De hiszen kend is ment már olyan szekeren, a melyikhez nem kell ló.

— Dehogy mentem!

— Hát az ökrös szekere kutya?

7692. Uj vágóhidat épitettek a városban. A mészárosok céhmestere kérvényt küldött be a tanácshoz, kérvén, hogy az ajtót nagyobbitsák meg, mert azon egy nagyobb fajta ökör be nem fér.

A polgármester maga ment ki a vágóhidhoz s szétterjesztett karokkal bement az ajtón s mondá:

— Hogyan? Itt nem férne be egy ökör?!

Jámbor módon válaszolt a céhmester:

— Ugy látszik, tévedtünk, mert itt a a legnagyobb ökör is könnyen befér.

7693. — Ugyan, kérem, nem tudna engem valami jó vendéglőbe utasitani?

— Dehogy nem. Tessék balról a harmadik utcába menni, ott találja a „Vörös ökör"-t. Az az én fiam. Ott kitünően ehetik.

7694. — Nem láttam Istent s igy nem is hiszem.

— Az eszedet sem láttad s mégis hiszed, hogy van.

— Azt a velő teszi.

— Az ökörnek még több a veleje mint neked s mégsem vitte semmire.

7695. — A fia az egyetemen megbukott — hogy lehetett ez, hiszen két egyetemen is tanult?

— A borjum is két tehenet szopott, mégis ökör lett belőle.

7696. Juhász gazda (az ököristállóban a szomszédjához): No hát most beszéljen kend egészen bátran, itt magunk között vagyunk.

7697. A nagyherceg a püspökhöz szokott szállni, de most a főpap külföldi fürdőn levén a „Vörös ökör"-hez cimzett vendéglőbe szállt.

A vendéglős eltávolitotta összes vendégeit s egész házát a nagyherceg rendelkezésére bocsátotta.

Bucsukihallgatáson abbeli kérelmét adta elő, hogy gyönyörü vendéglőt épitvén a régi helyébe, azt „A Nagyherceg"-hez cimezhesse.

Megkapta az engedélyt.

Élelmes ember azonnal nyitott a szomédban vendéglőt s azt nevezte el „Vörös ökör"-nek.

Mig a palotaszerű vendéglő felépült, az emberek az uj vendégfogadóhoz szoktak.

„A Nagyherceg" üresen állott.

A vendéglős felvilágositásul a következő értesitést küldötte a lapokba:

„Van szerencsém a nagyérdemű közönséget tisztelettel értesiteni, hogy a mostani „Vörös ökör" nem az eredeti vörös ökör, hanem „A Nagyherceg" az az igazi régi „Vörös ökör."

7698. Délvidéki marhakereskedő a marha- és sertéskiállitás előtt a következő sürgönyt küldte haza ágensének:

Holnap valameunyi sertés a fővárosban legyen, ön is. Ha ökrökre van szüksége, gondoljon rám.

7699. — Nem elég, hogy szamárnak nevezte ráadásul még ökörnek is mondta?

— Hát, hogy választhasson.

7700. Már megint holt részegen heversz a füben? Hát sohasem tudod, hogy mikor elég az ital? Látod még az ökör is tudja.
— Hja, ha én vizet innám mint az ökör!

7701. A paraszt két ökröt hajtott.
— Hova megy a három ökör, kérdi valaki.
— A negyedik ökör mellől — volt a válasz.

7702. Stájerország regényes bérceit akarván látni, egy stájer paraszt által, ki a hegyek utait ismeré, vezetteté magát: fölérvén a hegytetőre, miután mindent megtekintett, kedve jött a másik oldalon leereszkedni. — Vigyázzon ám itt, szólt a kalauz; mert éppen e helyen bukott le minapában egyik ökröm is.

7703. — Ki kapta a marhakiállításon az első dijat én vagy a vőm?
— Egyik sem, hanem egy idegen ökör.

7704. Mit kiabál ugy, mint az ökör? talán azt hiszi, hogy maga a főnök?

7705. — Milyen dühösen néz ez az ökör!
— Bizonyosan azért haragszik, mert tudja, hogy ökör.

7706. *Vendég*: Tegnap sokkal nagyobb rostélyost kaptam!
Pincér: A mai ökör kisebb volt!

7707. — Minek hajt erre ökröket? Nem tudja, hogy ez gyalogut?
— Hisz az ökrök is gyalog mennek!

7708. Egy helységben a szarvasmarhákat irták össze, de a jelentés hiányos lévén, a következő pótjelentés tétetett: Alázatos pótlékmarhajelentés. M. jegyző ur — egy ökör, K. tanitó ur — egy ökör, N. kántor ur — egy ökör. Összesen három ökör.

7709. Levéllel kereste. Mikor az ököristállóban rá akadt igy köszöntötte: Jó, hogy megtaláltam; alig ismertem rá a sok egyforma ökör között!

7710. Ha a két félgömbből a levegőt kiszivattyuztam, még két ökör sem képes szétluzni. Próbáljuk csak meg szomszéd uram, fogja meg a másik végét.

7711. Az ispán, hogy erejét próbálja, ökör szekeret huzogál, de nem birja a helyéből, odaszól a béres:

— Ne erőlködjék az ispán ur, két ökörnek is nehéz az.

7712. — Ez a báró bámulatra méltó.

— Hogy-hogy?

— Mert megtette, ami Ezopus békájának nem sikerült: ökörré fujta fel magát!

7713. — Berlinben olyan gép van, ha alul bevezetik az ökröt, felül egy pár cipő kerül ki.

— Bécsben meg, ha felül bedobják a cipőt, alul kész ökör sétál ki.

7714. — Nézze, az az óriás kigyó!

— Akkor ne menjen közel hozzá! A bestia egész ökröt is bekap!

7715. — Pincér, ez a rostélyos nagyon kemény!

— Tessék az ökörnek szólni!

— Hisz annak szóltam!

7716. — Eltalálok-e innen a szomszéd majorba?

— Oda még ökreim is eltalálnak, hát ügyvéd ur — aki annyit tanult — hogyne találna oda.

7717. — Azzal vádolják, hogy sógorát ökörnek nevezte.

— Ki vádolt? Sógorom, vagy az ökör?

7718. — Ugyancsak gyalázták magát az utszéli csárdában!

— Tudom, de nem győzném szénával, ha minden ökörnek be akarnám tömni a száját!

7719. Éppen elindult a posta, hogy a vargai cseh uraság elkészült egy sürgős levéllel, körüljár a faluban, hogy valaki azonnal elvigye a levelet. Találkozik egy hat ökrös béressel.

— Ezt a levelet azonnal vigye a sásdi postára és recepisszel adja fel a mellékelt negyven fillérért.

— Kérem én hat ökrös vagyok.

— Tudom, de most mindent hagyjon abba s azonnal vigye a levelet a postára.

A hatökrös sietve haza megy, elküldi az asszonyt a rétre a fiáért, hogy siessen haza az ökrökkel, maga a pincébe megy, hogy egy kis bort vigyen magával az utra, végre

vagy egy órai késéssel utra indul, ő megy az ökrök előtt, tarisznyájában a sürgős levéllel, az ökröket meg a fia hajtja, mert hát sürgős a dolog. Az uraság várja, várja, de hiába várja, végre vagy másfél óra mulva megkerül a recipés.

Negyven fillért kér a postás.

— Elég lesz harminc is.

— Negyven fillér annak az ára.

— Legalább egy garast engedjen.

— Nem lehet.

— Maga rosszabb a zsidónál.

No de a hatökrösön ki nem fog, mig a postás a vevényt irja, bepakolja az összes kezeügyébe eső leveleket, a plébánia, a szolgabiróság, a járásbiróság stb. leveleit.

Az uraság még aznap küldött vissza mindent.

Innen a hatökör elnevezés.

7720. Schwarzenberg herceg rálőtt Pálfy Antal grófra e szókkal:

Igy lőnek le magyar ökröt — de nem talált.

Pálfy szó nélkül lőtt — de talált.

7721. — Hozzon marhaszeletet, de ne oly sovány tehénből mint ön.

— Meg lehet nyugodva, oly kövér ökörből hozok mint ön.

7722. — Ez ökrök igen lusták.

— Az nem, hanem rövid az emlékezetük, mindig megfeledkeznek arról, hogy huzniok kellene.

7723. — Itt áll az ökör a hegy előtt, jegyezte meg a tanitó, a fiura célozva, a ki némán állt előtte.

— Még engem senki sem nézett hegynek — felelt vissza a fiu.

7724. A biró kötelességévé tette minden polgárnak, hogy az ő személyével minden körülmények között kivételt tegyenek.

Vendégség alkalmával a vándor diáknak nagyon izlett a töltött káposzta, s azt merte megkockáztatni, hogy ilyet még a császár sem evett!

— Kivéve a birót! — sugják neki.

A vándor diák nem tudván a szokást, s mert nem vette ki a birót, huszonötöt kapott olvasatlanul.

A községháza előtt vezettek egy roppant nagy ökröt.

— No még ekkora marhát se láttam ám életemben — kivéve a birót, jegyzé meg a diák.

7725. Boszantja, hogy a szük utcán valaki közvetlen mögötte jár.

Visszafordul és mérgesen kiáltja:

— Ne járjon hát utánam, mint valami ökör hajtsár.

7726. — Édes apám, miért mondják az ökröknek: csáli, meg hajsz?

— Hát nem tudod, édes fiam?

— Nem.

— Pedig látod, ezt minden ökör tudja.

7727. A mészáros mészáros társától éppen akkor kapott egy kis cédulát, midőn több idegen társaságában mulatozott. A levélvivő szolga feleletre várakozott. A mészáros tudatlanságát nem akarván elárulni, noha olvasni nem tudott, a cédulát által legelészte, s végre ezen izenettel ereszté el a várakozó szolgát: „Mondja meg urának, hogy mindjárt elfogok magam menni.“ A cédulában pedig egy ökröt kért tőle kölcsön mészáros barátja.

7728. — Hanem tudja: ekkora terhet ilyen nagy partnak rakni, az már még se járja ám!

— Az igazat megvallva egy kicsit magam is gyanakodtam, hogy két ökörnek aligha sok nem lesz.

7729. Meg akarta fejni az ökröt, de az ugy hasba rugta, hogy elterült a földön. Amikor felszedték, megkérdezték tőle:

— Hát nem tudod, hogy ökröt nem lehet fejni?

— Dehogy nem tudom!

— Minek akartad hát megfejni?

— Akkor még nem tudtam, hogy nem lehet.

7730. Az ökörről levén szó, a megkülönböztető jeleknél a szarvról akart valamit hallani a tanfelügyelő s két mutató ujjával a fején jelezte a fiunak, hogy mit mondjon.

— Nos fiam, mi van az ökör fején.

— Két mutató uj — volt a felelet.

7731. Rosz tanuló fiára sokat költvén a paraszt, igy kiáltott fel: Hány tehenembe került ez az egy ökör!

7732. — Tegnap nagy öröm ért minket, Lacika dijat nyert az iskolában.

— A tegnapi nap nekünk is nagy örömet hozott!

— Talán szintén dijat nyert a fia?

— Nem a fiam, hanem egyik ökrünk.

7733. — Hallom, nagy megtiszteltetés érte.

— Igenis, méltóságos báró ur, az ökrünk megnyerte az első dijat s ezért, ha megengedi a báró ur, nevére kereszteljük.

7734. Panaszkodik valaki a papjának, hogy őt tegnap estve a templom mellett kisértet üldözte.

— Hát aztán milyen alaku volt az a kisértet? — kérdi a pap.

— Olyan ökör forma volt.

— No hát akkor csak ne busulj. Hiszen a magad árnyékától ijedtél te meg!

7735. Szamarat meg ökröt ugyanazon egy eke elé fogtak.

— Szégyen, gyalázat — kiáltá a szamár — együtt kell szántanom egy ökörrel!

— Sohse dühöngj pajtás, — válaszolá az ökör — egymást jobban már csuffá nem tehetjük.

7736. — Cselő Kántor, hajsz Rektor! — szólitgatja a béres-fiu az ökröket.

— Aztán melyik a Rektor? — kérdi némi szorongással az éppen ott elmenő rektram.

— Ez a szebbik! — válaszol a fiu.

— Derék barom! — lélegzik fel megelégedetten a rektram.

Ökörszem.

7737. Két taga több mázsát, ha egész sok száz se nyom egyet,
A szeme hátul van, megis előre siet.

7738. *Ölész* = hóhér.

7739. *Önálló* = oszlop.

Öngyilkos.

7740. — Főnök ur, kérek délutánra szabadságot.

— Micsoda sürgős dolga van magának éppen ma délután?

— Agyon akarom magamat lőni.

7741. — Kedves bácsi, becsületbeli adósságaim arra kényszeritenek, hogy öngyilkossá legyek. Ha holnapig nem küldesz ezer koronát, halál fia vagyok.

— Kedves öcsém, helyzeteden csak annyiban könnyithetek, hogy revolveremet adom kölcsön, de attól félek, hogy becsapod.

7742. — Mit jegyzett meg magának abból, amit két óra óta az öngyilkosságról magyaráztam?

— Azt, hogy az öngyilkosság az egészségre nagyon ártalmas.

7743. Angol és francia utazó vitatkoztak a fogadó erkélyén, hogy az öngyilkos, mikor tettét elköveti, beszámitható lelkiállapotban van-e vagy nem?

A francia azt állitotta, hogy az öngyilkosok eszük teljes birtokában követik el a tettüket; az angol azonban ennek az ellenkezőjét állitotta.

A francia, mikor már látta, hogy nem tudja meggyőzni az angolt állitásának igazságáról, dühösen kiáltott fel:

— Eszemnél vagyok én most?

— Természetesen — válaszolt az angol.

— Tehát nézzen ide és győződjék meg arról, hogy nekem van igazam.

Ezzel leugrott a magas erkélyről.

Az angol a legnagyobb nyugalommal kiáltott utána:

— Nincs igaza, most bolondult meg!

7744. — Barátom, tönkrementem, elpusztultam, végem van. Nincs más hátra, mint hogy golyót röpitsek az agyamba.

— Ugyan ne bolondozzál: Hányszor támadt nekem is már ilyen gondolatom. Képzeld el, ha mindannyiszor végrehajtottam volna, valóságos szita volna a koponyám.

7745. Szerelmi bánat gyötörte a szabólegényt, aki a hullámok közt keresett és talált gyógyulást.

Hogy azonban öngyilkosságának oka titokban maradjon, ily tartalmu cédulát tett zsebébe: „Csak fürdeni akartam.“

7746. — Arcátlan ember ez a szállodás . . . Micsoda számlát csinált! . . . Szeretném alaposan megbosszantani érte!

— Ha nagyon el akarod keseriteni, kövess el öngyilkosságot a szobádban. Ilyenért a szállodások mindig megharagudnak.

Önkéntes.

7747. — Tehát ön az a bizonyos önkéntes?

— Inkább önkénytelen!

7748. — Vajjon, hogyan toborzódik egybe a gonoszok hadserege? Tán ott is van rendes ujoncozás?

— Dehogy! Ez a hadsereg csupa önkéntesekből áll.

7749. — Mondja örmester, mitől hízott meg ennyire?

— Az — önkéntesektől.

Őr.

7750. Egy ur megszólítja a szőllőcsőszt: — Ugyan barátom, nem tudná megmondani, hogy mire való az a kunyhó ott?

— Hát kérem alásan, ott alszom én, mikor a szőllőt őrzöm!

7751. A királykisasszony igen egyszerüen volt öltözve s az őrt álló katona nem ismerte meg. A szemben álló őrmester azonban ismerte a királyleányt s kétségbeesetten kezdett integetni az őrszemnek, hogy tisztelegjen. Az őr meglátta a gesztusokat s hirtelen odaszólt a királyleánynak:

— Kisasszony! Menjen csak oda, az őrmester ur hivatja.

7752. — Hát te mért ülsz itt?

— Őrt állok.

7753. A megszökött rab bucsuzott őreitől, azt irván:

„Itt hagyok egy furkós botot, hogy igy a tisztelt rendőrségnek legyen mivel ütni a nyomomat.“

7754. Az ujonc először volt kirendelve őrt állni. Midőn kérdésére: „Ki az?“ mindenki azt felelte: „Jó barát“, igy szólt magában:

— Ha mindenki jó barát, minek strázsáljak én itten? — s ezen szavakkal elhagyta az őrállomást.

7755. — Mért áll két katona őrt a főherceg háza előtt?

— Mert két őrház van ott.

7756. — Kilenc órára rendeltem be magát s most már tizenegy is elmult!

— Bocsánatot kérek, de tegnap mig itt a városháza előtt őrt álltam, ellopták a zsebemből az órámat s most nem tudom, hány óra van!

Ördög.

7757. *Ördög* = házőrző kutya.

7758. Az egész mérges magyarnak
Szájából gyakran kiszáll;
Ne tartsd elejét bagolynak,
Ámbár éjjel talpon áll.
Végét a hollók szaggatják:
Keverd s farkasok jajgatják.

7759. Az eleje strázsát áll,
A végére varjú száll,
Az egész csúf rettentő,
Üsse meg hát a mennykő.

7760. — Még egyre figyelmeztetlek, nagyon heves természetü és hirtelen vagyok.

— Kibirom, ha mindjárt az ördög nagyanyja lenne is!

7761. Sirva szólt az apa a fiához:

— Az ördög elvitte az anyádat.

7762. Megszorult családapa valami gazdag zsidóhoz fordult segélyért.

— Menjen az ördöghöz! — mondá a zsidó.

A megszorult apa tetőtől-talpig végig mérte a zsidót s azt mondta:

— Uram, fogadja köszönetemet előzékenységeért, mert ön az első, a ki apja urához utasit.

7763. — Te oly pénzsóvár vagy, hogy halálom esetére akár az ördög leányát veszed el, csak pénze legyen.

— Tevédsz, két testvért nem veszek el egymásután.

7764. Nem eszközölhetné ki, hogy az ördög nálunk venné a szükséges szenet?

7765. — Nem akarok veled feleselni, ugy is tudom, hogy nekem kedves feleségem van.

— Neked ördögöd van.

7766. Ide jöjjetek s ha mindjárt az ördög visz is el, megtéritelek benneteket.

7767. Az ördög hatosával annyi lelket vásárolhat, hogy megbánta a Judásnak adott harminc ezüst pénzt.

7768. Ha pap és ügyvéd perlekedik mindig az ügyvéd nyer, mert az ördög az ő részén vagyon.

7769. — Csak nem bujt az ördög ebbe a kabátba?

— Még csak félig.

7770. — Vigyen el az ördög.

— Parancsára, hadnagy uram.

Öregség.

7771. Az öregség betegség, mit mindenki óhajt.

7772. Az ember akkor öreg, ha már csak mosolyog azon, amin hajdan nevetett.

7773. (Tanító a madarakról beszélve):
— Mi az? harap pedig nincs foga?
— A nagymama.

7774. Öreg paraszt:
Azt mondja a plébános, hogy a varju száz évig is elél, majd megfigyelem.

7775. — Rég nem láttuk egymást. Minőnek találsz?
— Öregnek!

7776. — Családunk nagyon régi eredetű!
— Kisasszonyon meg is látszik!

7777. Nagynéném összes vagyonát az aggszüzek otthonára adta.
— Tehát mégis gondolt reád.

7778. — Mikor hal meg az ember?
— Ha megöregszik.
— Kérni, fogom az Isten, hogy te meg ne öregedjél.

7779. — Öregszünk, öregem.
— Jó, hogy a borunk is velünk öregszik.

7780. — Öregszünk, öregszünk.
— Más mód nincs, hogy sokáig éljünk.

7781. — Öregebb hölgyek iránt tisztelettel kell viselkedned.

— De a mikor egyikük sem akar öregebb lenni.

7782. — Csak oly öregek vagyunk a milyennek látszunk.

— Ugy van, ön csak harminc évesnek látszik.

— Kikérem magamnak, én csak harminc éves vagyok.

7783. A nyolcvan éves ezredes felhivta tisztjeit, hogy a nők iránt való viselkedésükben őt kövessék.

7784. — Ah, csak örökké ifju lehetne az ember!

— Az könnyü dolog!

— Hogyan?

— Legyen az én betegem — akkor ugyan nem lesz öreg!

7785. — Kedves doktor ur: az ön orvossága mit sem használ.

— Fiatalabbá nem tehetem.

— Nem is akarom, hogy fiatalabbá tegyen, hanem öregebbé.

7786. Öreg hölgy rózsacsokrot vitt.

— Mit bámulsz? — kérdi a hölgy a reá bámészkodó fiutól.

— Azt, hogy ily öreg tövis még rózsákat hord.

7787. — Mily idős ön?
— Az bizonytalan.
— Olyan nincs, ön bizonyosan öreg.

7788. *Örmény* = faköpönyeg.

Örökkévalóság.

7789. — Nagy Isten, mennyi nálad ezer év?
— Ezer év nálam egy perc.
— Te olyan gazdag vagy, az egész világ vagyona a tied, mennyi nálad egy millió korona?
— Egy millió korona nálam egy fillér.
— Adjál nekem kölcsön egy fillért.
— Várj, fiam, egy percig.

7790. — Lehetetlen megérteni, mi az az örökkévalóság!
— Kérlek, ha például sétára készülsz a feleségeddel, és azt mondja a feleséged, hogy öt perc mulva készen lesz.

Öröklés.

7791. — Nagybácsim szörnyü gazdag.
— Mit örökölsz utána?
— Semmit.
— Akkor mindig neked a gazdag nagybácsi?

7792. — Hiszed te az átöröklést?
— Nem én.
— Pedig mindenki azt hirdeti.
— Üres beszéd! Az apámnak négy háza volt, de én bizony egyet sem örököltem.

7793. — Mit örököltél anyósodtól?
— Valódi kincset: házi békémet!

7794. — Örököltél a nagybátyádtól? Pedig azt hallottam, hogy nagyon fukar ember volt!
— Hála Istennek, az volt.

7795. *Örökös* = sokáig tartó.

7796. *Örölde* = malom.

Öröm.

7797. *Apa*, (a ki elverte fiát): Te haszontalan kölyök, azt hiszed talán, hogy gyönyörüség nekem, ha téged elverlek?
Fiu, (bőgve): Hát talán nekem?

7798. — A jövő héten itt fogsz ülni az első padban; jön a nagymama meglátogatni az iskolát.
— Ugy-e mama, örömet akarsz szerezni a nagymamának?

7799. — Minden embernek vannak örömei, — például te most minek örülsz?
— Hogy mindjárt vége lesz az iskolának.

7800. Anyám, igazán unalmas a házasélet, örülj, hogy sohasem mentél férjhez.

7801.—Igazán sajnálom,hogy nem vehetek részt a tanitónők majálisán. Kisasszony, lesz oly kegyes engem kimenteni kollégái előtt?
— Óh kérem! Ezer örömmel!

7802. Leesett a matróz az árbócról s kitörve a lábát, örömmel kiáltott fel:

— Csakhogy nem a nyakamat törtem!

7803. Remélem, megélem az örömöt, hogy te tartasz halotti beszédet a sirom fölött.

7804. — A fél város örült volna, ha férjemet megválasztják polgármesternek.

— Most a város másik fele örül.

7805. — Aztán azért a csekélységért pörölt be?

—Tudja: az ügyvédemnek éppen születésnapja volt, hát akartam neki egy kis örömöt csinálni.

7806. — Mindig örülök, ha zsandárt látok.

— Miért?

— Mert jobb, ha én látom meg őt, mint ha ő lát meg engem.

7807. — Ujságot hoztam. Feleségem ma délután megcsuszott és eltörte a lábát. Tegyék ki az ujságba, uraim: hadd örüljön neki!

7808. A fiu eltöri a tányért. Könnyebbülten felsóhajt:

— Be örülök, hogy apa meghalt. . . . Hogy kikapnék különben most!

7809. Lejön a színész a néző-térre, kritikus ismerőséhez.

— Hát ön ma nem játszik?

— Nem; ma én is közönség vagyok.

— No, annak nagyon örülök.

7810. — Feleséges ember?

— Nem.

— No, akkor szegény asszony igazán örülhet.

7811. — Szégyeld magad!

— Miért, papa?

— Hogy már nem vagy első az osztályban.

— Ugyan, papa, ne légy már olyan önző, hiszen más apa is akar örülni!

7812. — Sokszor megigérted, hogy nőül veszesz, és ennek nagyon örülök, de igéretedet nem tartod meg.

— Magad mondod, hogy örülsz annak, ha leendő házasságunkról beszélek, azért nem veszlek el, hogy az örömöd megmaradjon.

7813. — Miért üti a kutyáját?
— Hadd örüljön!
— Verésnek csak nem örül?
— Annak nem, hanem annak ha eleresztem!

7814. — Miért sirsz?
— Meghalt az anyósom.
— Hát ezért sirsz?
— De örömömben.

7815. A mult év nagyon szerencsétlenül ütött ki: feleségemnek tüdőgyulladása volt, leányom idegbajt kapott, végül én kitörtem a lábamat. Csak annak az egynek örülök, hogy háziorvosomnak száz koronáért annyit kellett szaladgálnia!

7816. *Örülde* = bolondok háza.

Összesküvés.

7817. A Martinovics-féle összeesküvést az apát inasa födözte fel s árulta el.

Egy este magára vette az apát diszruháját s a tükör előtt állva gyönyörködött magában. Lépteket hallott, nem volt ideje menekülni, hát az ágy alá bujt — igy tudott meg mindent.

7818. 1795. máj. 19. volt az apát degradatiója.

Kondé Miklós, segédpüspök, az apáti diszruhában előtte térdepelő Martinovicsot minden egyházi hivatalától megfosztottnak jelentette ki s midőn az apát e szókhoz ért.

„Introibo ad altare Dei“ — az Ur oltárához fogok menni — odakiáltott neki:

„Non introibis“ — nem fogsz oda menni — elvette tőle a pásztorbotot, leütötte fejéről a süveget s a többi papiruhát e szókkal:

— Nem vagy méltó, hogy viseljed.

Ennek utána késsel vakarta le azt a négy ujját, melyet a felszenteléskor a szent chrysma ért, majd lenyirta haját és téglával vérig dörzsölte a papi kenet helyét s ugy adta át a világi birósságnak.

Összetartás.

7819. Szvatopluk három pálcát kötött össze s felhivta fiait, hogy törjék el — a fiuk semmire sem mentek, de mikor a pálcákat szétvette, könnyen széttörték.

— Igy lesz veletek, ha összetartók lesztek győztök, de ha szétmentek elvesztek.

7820. *Ösvény* = ókori recept.

Öv.

7821. Van minden huszárnak, van minden barátnak;
De ilyest a német emberen nem látnak;
Mégis megforditva nincs a szerzetesnek,
Lehet a huszárnak a feleségesnek.

Özvegy.

7822. Az özvegyasszonyok azért járnak feketében, hogy az urak megtudják, hogy senkijük sincs.

7823. — Már az asszony is pingál?
— Ha megözvegyül, folytatja ura mesterségét.

7824. — Azt mondja, hogy az özvegy az ön eszményképe, hát miért nem veszi el?
— Hogy megmaradjon eszményképemnek.

7825. — Mióta özvegy?
— Azóta, hogy a férjem meghalt.

7826. — Tudom, hogy özvegy szeretnél már lenni, de biztositlak, hogy amig én élek, nem leszesz azzá. — Szólt az ujkoru Xantippe.

7827. — Tegnap meghalt a dúsgazdag özvegy.
— Tegnapelőtt még jó párti lett volna.

7828. — Kár kegyednek fiatal életét özvegységben eltölteni, mondok egyet: jöjjön hozzám feleségül.
— Beszéljen kérem a — gyermekeimmel.

7829. — Miért nem nősülsz?
— Nem akarok rabszolga lenni.
— Vegyél olyant el, mint az enyém, szép, gyöngéd, jó és művelt. . .
— El is venném, csak már özvegy lenne!

7830. — Meghalt a ministerelnök, most ujat kapunk.
— Azt gondoltam, hogy az özvegye folytatja az üzletet.

7831. — A multkor gazdag özvegyet gyógykezeltél, hogy sikerült?
— A nőmmé lett.

7832. — Hát te kit gyászolsz?
— A férjemet.
— Hiszen rég el voltál tőle válva.
— Igaz, de valamikép csak mutatnom kell a világnak, hogy férjhezmehető vagyok.

7833. — Még most sem akar a férjhezmenésre gondolni, hiszen férje már két éve, hogy meghalt.
— Én férjhez menni? Isten mentsen! még ha tizszer özvegyen maradnék sem mennék férjhez.

7834.—A szép özvegy megint férjhez megy.
— Ne mondja! Most már harmadszor vezetik oltárhoz.
— Nem kell azt már vezetni. Tudja az az utat magától.

7835. Arról, hogy valaki özvegyének növérét elveheti-e, vagy sem, nem találunk intézkedést a római jogban.

7836. Nincs nehezebb, mint özvegyet férjhez adni.

7837. Utazómat mintákkal küldöttem az özvegyhez, visszaküldötte a mintákat s megtartotta az utazót.

P.

7838. Paprikás programm: pronunciaciók, polgárháboru, parasztlázadás, panamás panaszok, prezidensek puskákkal, pisztolyokkal pedzett purificáció, pokrócos protestálás, pártos

perpatvarok, pusztuló paloták, porkolábos pöffeszkedések, patriarkális pofozkodások, pokoli parazitaság, piszkafa-pálca, pangó politika.

7839. *Pacal* = amplius lava me.

7840. *Paleologus* = követválasztó.

Pálinka.

7841. *Pálinka* = Isten veled Linka.

7842. Az a pálinka legjobb, a melyről másnap legkevesebbet beszélnek.

7843. — Azt szeretném tudni mi a mennydörgős mennykőbe iszol te éhomra annyi pálinkát?

— Csak egy pohárral iszom én éhomra, a másik pohár már nem talál üres gyomrot.

— De hát akkor minek iszol második pohárral?

— Hát kérem alássan, ha megittam egy pohárral, egész más ember lesz belőlem. Hát aztán annak a más embernek is csak kell egy pohárka.

— De hát harmadikkal mért iszol?

— Kérem alássan, hát én csak nézzem, két ember, hogy iszik?

7844. — A szesz nem árt.

— Nem-e?

— Persze hogy nem. A muzeumban elhelyezett férgek azért tartósak, mert spiritusszban vannak.

7845. — Legyen holnap szerencsém egy kis születésnapi ünnepélyre.

— Ah, kinek a születésnapja lesz!?

— A szilvoriumom holnap lesz huszonöt éves.

7846. A tanfelügyelő kinlódik a korlátolt eszü gyerekkel. Sehogy sem bir belőle jóravaló feleletet kicsalni.

Végre oda mutat a „Tinta“ feliratu palackra, mely a szekrényen áll.

— Hát mire való a tintás palack? — kérdi.

A gyerek habozás nélkül felel:

— A tanitó ur ebben hoz magának egy kis pálinkát.

7847. Ha most egy kötélre valóm volna, mindjárt — bemennék még két decire.

7848. — Aztán ezt a tiz fillért ne adja ki valami komisz pálinkára.

— Tiz fillérért nem lehet jót kapni.

7849. — Igyál.

— Nem iszom, a pálinka méreg.

— Add ide azt a mérget, hadd pusztitsam el.

7850. — Igyék egy kis pálinkát!

— Köszönöm, a gyomrom nem birja.

— No csak igyék!

— Ha éppen muszáj; de akkor nagyobb poharat kérnék.

7851. A tanitó azt mondja, hogy a pálinkaivás árt az egészségnek.

— Hát a tanitó is iszik?

7852. — Nem lesz boldog az ország, mig pálinkát árulnak.

— Az már igaz — bár itt volna az idő, mikoron ingyen osztogatják.

7853. Ez a vigyázatlan ember a pálinkámat a nadrágomra öntötte — mit fizettessek most meg vele: a pálinkámat vagy a nadrágomat?

7854. — Mi lehet az a „korlátolt pálinkamérés?“

— Az, hogy ott korlát van a mérő asztal előtt, hogy oda ne essenek a részeg napszámosok.

7855. — Mért hivják papramorgónak a a pálinkát?

— Mert leginkább azok morognak a papokra, kik a pap pálinkáját fogyasztják.

7856. — Nem szolgálhatok papramorgóval?

— Nem iszom három okból: 1. Mert egyáltalában nem iszom. 2. Ma van az anyám halálának az évfordulója és 3. Mert már három pohárral megittam.

7857. — Miért iszol te annyi pálinkát?

— Mert az engem lehűt.

A fiu látván, hogy atyja mind sürübben hajtogatja a poharat sirva fakad és igy szól.

— Jaj édes apám meg fog fagyni.

7858. — Ugy látszik, nagyon ráizlelsz az én pálinkámra.

— Nem én, az nagyon erős nekem.

7859. — Maga megint pálinkát kóstolt, ugy-e?

— Nem én.

— Pedig érezni, hogy pálinkát kóstolt?

— Ha én iszom, hát nem szoktam kóstolni.

7860. — Mi különbség van egy okos és egy bolond ember között?

— Bizony nagyon kevés, — mindössze is egy-két deci pálinka; mert a legokosabb ember is megbolondul, ha egy-két deci pálinkát a mellénye mögé önt.

7861. — Keljen fel s adjon hamarosan egy liter pálinkát.

— Jól van, menjen csak haza, majd felirom.

7862. Megszólit a hadnagy egy bakát:
— Akarsz-e a legényem lenni?
— Akarok, hadnagy ur!
— Nem vagy iszákos?
— Nem vagyok, hadnagy ur!
— De egy kis pálinkát csak megiszol?
— Akár egy akót is, hadnagy ur.

7863. *Férj*: Ki itta meg az egész üveg pálinkámat? Volt egy fél liter!
Asszony: Én!
Férj: Hogy merted ezt tenni?
Asszony: Csak ugy, hogy én nem türöm meg, hogy te pálinkát tarts a háznál.

7864. — A pálinka legnagyobb ellenségetek, hiveim!
Egy gazda (közbekiált):
— De az irás is azt tanitja, hogy még ellenségeinket is szeressük.
— De azt nem tanitja, hogy le is nyeljétek.

Pályázat.

7865. A hirlap szerkesztője elhalálozván, helyére azon megjegyzéssel hirdettetik pályázat, hogy előnyben részesül az, kinek saját ollója van.

7866. Kilenc gyermekem mellé pusztára nevelőt keresek. A héber és arabs nyelven kivül tökéletesen jártasnak kell lennie a francia, angol és olasz nyelvben, a rajzban,

tornászatban, táncban és énekben, a felsőbb matematikában és zenében. Kívánatos, hogy a könyvvitelhez, a gazdasághoz és a lótenyésztéshez is értsen. Ha a kertészetben és erdészetben némi gyakorlata van, ez csak előnyére válnék.

Fizetése évi kétszázhusz korona és teljes ellátás. Okmányokkal felszerelt ajánlatok alábbi cimre küldendők.

Egyidejüleg juhászt is keresek. Szép lakása, tisztességes ellátása és évi százhatvan korona fizetése leend.

7867. — Azt mondod, hogy majdnem elnyerted a világbajnokságot?

— Második lettem.

— És hányan pályáztatok?

— Ketten.

7868. Fogalmazásban és könyvvitelben jártas fiatal ember azonnal alkalmazást kap. Kívánatra még előbb is beléphet.

Panasz.

7869. — Hát a kedves kis fiad, hogy és mint van az iskolában?

— Köszönöm, meg van elégedve, még nem volt semmi panasza.

7870. *Panoráma* = világnézet.

Pápa.

7871. A testvér összegyüjtötte a romai utra szükséges pénzt, s hogy a pápával szót válthasson, betanulta a következő mondatokat. Üdvözlésül: Üdvözlégy szentséges atyja. — A pápa abbeli kérdésre: Honnan jösz? — Egyenesen Magyarországból. — Vannak-e bizonyitványaid? — Itt a táskában vannak. — Vedd pápai áldásomat: — Uram nem vagyok méltó.

Utközben elfeledte az első mondatot, éjjel-nappal törte magát, de csak nem jutott eszébe. Rómában betér a Mária Magiore templomba s nagy örömmel olvassa a Máriakép alján: Üdvözlégy szentséges Anya — abban a hiszemben, hogy megvan a mit elfelejtett, lábcsókra bocsáttatván felkiált: — — Üdvözlégy szentséges anya — a szentatya jóságos szemével reátekint s szól: Asszonynak vélsz? Mire ő: — Egyenesen Magyarországból. — Erre a pápa: Vajjon nincs-e ördögöd. — Igen, itt a táskában. — Dobjátok ki — szólt a pápa környezetéhez. — Uram, nem vagyok méltó — fejezte be a társalgást a testvér.

7872. Nagyon gyarló kivitelü arcképét ajánlották fel a pápának s kérték irja alá. A pápa ki e képen nem ismert magára, a szent irás e szavait irta a kép alá: Ne féljetek, én vagyok.

7873. Az svéd követnek XII. Kelemen pápa maga mutatta meg a Vatikán nevezetességért s kérdezte, hogy a város nevezetességeit látta-e?

— A konklavét kivéve mindent láttam, szólt a követ.

— Igen lekötelez bókjával, szólt a pápa mosolyogva, de azt én meg nem mutathatom.

7874. — A pápa már kilencvennégy éves, bámulom őt.

— Az semmi, ha az én apám még élne, most száztiz éves volna.

7875. V. Sixtus mint kardinális meghajoltan botorkálva járt, megválasztatása után pedig üdén, egyenesen.

— Előbb Péter kulcsait kerestem, azért jártam meghajlottan, most hogy megvannak, nincs miért hajoldoznom.

7876. V. Sándor pápa korában nagyon bőkezü volt, amiért is ezt szokta magáról mondani: Mint püspök gazdag voltam, mint bibornok szegény, mint pápa koldus.

7877. *Papaveri ferit* = Papa veri Ferit.

Pápaszem.

7878. — Láttam, olyan pápaszemet, melyen nincs se üveg sem vas és nem kerül egy krajcárba sem.

— Hogy-hogy?

— A római pápa szemét.

7879. — Sohasem hordott pápaszemet? — Nekem nem dukál, mert kálvinista vagyok.

7880. Egy ur kiált az ablaktisztitó-vállalat emberére:

— Hé, ablaktisztitó!

— Parancsol?

— Pucolja meg a — szemüvegemet!

7881. — Miért viselsz te cvikkert? Hiszen a szemed igen jó.

— Légy nyugodt, majd elromlik ettől a cvikkertől s azután mindig viselhetek ilyet.

7882. Az öreg a szemét a zsebében hordja.

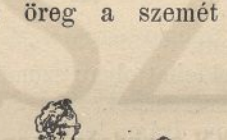

7883. — Nagymama, nagyit a te szemüveged?

— Igen.

— Akkor vedd le, mikor a kalácsot vágod!

7884. — Nem látom át, hogy önnek igaza volna.

— Itt van két öt koronás szemüvegnek.

7885. *Plébános:* Isten nyugosztalja őt, ki a pápaszemet feltalálta, nagy jótevője ő az emberiségnek, már én szemüveg nélkül egy betüt se tudnék olvasni.

— Aztán szemüveggel mindent el tud olvasni?

— Mindent.

— És hol lehet olyan szemüveget kapni?

— A látszerésznél.

— Nagyon drága lehet!

— Három koronáért lehet kapni.

— Annyit én is megreszkirozok.

Beállit az optikushoz.

— Lehet kérem kapni itt olyan szemüveget, a melyen át mindent el lehet olvasni?

— Oh igen lehet, tessék ezt megpróbálni!

— Ezen nem látok.

— Talán ezen?

— Ezen sem tudok olvasni.

— Talán egyáltalában nem tud olvasni?

— Ha olvasni tudnék, nem kellene a szemüvegje.

7886. Mióta kitörött a csiptetőm üvegje, sokkal jobban látok — szólt affektálva a kisasszony.

7887. — Ez az ur nagyon szegény lehet.
— Miért?
— Mert csak fél szemüveget hord.

7888. Pincér, hozzon nagy adag borjuszeletet, mert rövidlátó vagyok és honn felejtettem szemüvegemet!

7889. — Nagymama már az égből néz le reád.
— Nem lát, mert itt hagyta a szemüvegét.

7890. — Már pápaszemmel sem látok.
— Hiszen nincs is üveg a pápaszemen!
— No lássa, már azt se látom.

Papir.

7891. *Papir* = lelkészköltő.

7892. — Hallom, hogy estek a papirok.
— Ellenkezőleg, emelkedtek.
— Hogy hogy?
— A gyermekek sárkányt csináltak belőlük.

7893. — Te rongy! te mersz nekem ilyent mondani?
— Csak hallgass, még te sem vagy papiros!

7894. — Kérek makulaturát!
— Nincs.
— Mikor nyomatnak?

7895. *Papirok* = reverenda.

7896. *Paponc* = novitius.

Papucs.

7897. — Porokat vagy pilulákat rendeljek önnek?
— Melyiket gondolod jobbnak, — kérdé feleségétől a beteg.

7898. — Te igazán hasonlitasz a posztótalphoz?
— Hogy-hogy?
— Mert az is papucs alatt van!

Paradicsom.

7899. — Mi a paradicsom?
— Olyan kert, melynek gyümölcseiből nem szabad enni.

7900. — Mi a paradicsom?
— Az a hely, hol tiltott gyümölcs terem.

7901. — Hol volna ma a férfi, ha nem volna asszony is a világon?
— A paradicsomban.

7902. — Ki volt az első prépost?
— Szent Mihály arkangyal, a ki nagyon szerethette a paradicsomot, innen kapta a cimet is: Michael praepositus paradisi = paradicsomi prépost.

Parancs.

7903. — Miért irta az Isten az ő tizparancsolatját két kőtáblára.

— Mert nem fért rá egyre.

7904. — Miért állott Mózes egyik tábláján hét, a másikon három parancsolat?

— Hogy összesen tiz legyen.

7905. — Ha azt mondom, hogy hapták, hát olyan mozdulatlanul álljon az a sörje pipaszárlábod, hogy a Bazilika kupolája ahhoz képest ugrándozó mókus legyen!!...

— Ha pedig azt mondom, hogy lófschritt, hát ugy neki iramodjál, hogy az Orient Express vonatnak is kilógjon a nyelve, ha utól akar érni!!

7906. — Hozd el a ponnimat — szólt a kapitány.

Az izmos legény rövid idő mulva visszatért, hátán cipelvén a kis evickélő paripát.

7907. — Vedd meg nekem ezt az ékszert!

— Kivánságod nekem parancs, pedig jól tudod, hogy parancsolni nem hagyok magamnak.

7908. Isten Ádámnak csak egy parancsolatot adott és megszegte, és mi tizet tartsunk meg?

7909. — Milyen nap van ma?

— Mig ellenkező parancs nem érkezik: csütörtök.

7910. — Jelentem alássan a rapport áll.

— Jól van, — volt a felelet.

Ezzel a káplár kifelé indult, de a kapitány visszaszólítja.

— Jöjjön vissza. Nem jól van.

A káplár ujra mondja:

— Jelentem alássan, a rapport áll.

— Jól van, — volt a válasz.

A káplár kifelé indult.

— Megálljon! Üljön a divánra. Itt a csibuk, legyen kapitány. Majd jelentem én, ugy a hogy kell.

Fölkelvén helyéből, az ajtónál megáll.

— Jelentem alássan vitéz kapitány uram, a rapport áll.

— Jól van, — lőn a válasz.

— Mit tetszik parancsolni?

— Hozzon kend két cilinder bort a javából.

Az igazi kapitány elnevette magát és meghozatta a két cilinder bort.

7911. Az uj plébános látogatást tett.

A nyolc éves fiu a kályha mögé bujt.

— Menj hozzá s kivánj neki jó napot, te bitang, szólt az apja.

A fiu feltápászkodik, oda megy a plébánoshoz s ezeket mondta.

— Jó napot, te bitang.

7912. A káplár rászól a legénységre:

— Holnap itt lesz az obester ur. Hátha valamit kommandiroz, azt ugy tegyétek ám, akár csak én magam mondanám!

7913. Franciskánus és dominikánus utazva együtt egy patakhoz értek.

A dominikánus igy szólt a franciskánushoz:

— Miután te alázatosságot fogadtál, a szabályok értelmében neked kötelességed engem átvinni.

A franciskánus nem tett semmi ellenvetést. A viz közepén azonban igy szólt a dominikánushoz:

— Testvér! Van nálad pénz?

— Igen!

— No akkor tovább nem vihetlek, mert szabályaink tiltják pénzt magunkkal hordani.

S ezzel a viz közepén letette a társát.

7914. — Tessék nekem megmondani, már hogy a generálisok parancsolnak-e a minisztereknek, avagy a miniszterek a generálisoknak?

— Hát persze, hogy a miniszterek parancsolnak a generálisoknak, hanem azt, amit a generálisok akarnak.

7915. — E szóra „szétmenni“ mit fogsz csinálni?

— Szét megyek.

7916. — Miképpen szól az anyaszentegyház harmadik parancsa?

— Bizonyos napokon parancsolt bőjtöket megtartsad és német (némely) eledelektől magadat megtartóztassad.

7917. — Át lehet ezen a kerten menni?

— Lehet, de nem szabad.

7918. — Miért nem jött, amikor csengettem?

— Nem hallottam a csengetyüt szólani.

— Máskor, ha nem hallja, hogy a csengetyü szól, hát azonnal jöjjön be és mondja meg!

7919. Oly hangon kell elmondania a parancsot, hogy még a nejének is engedelmeskedni kellene.

7920. — Hány parancsot adott az Isten?

— Tizenegyet.

— Hogy hangzik a tizenegyedik?

— Tartsd meg a tizparancsolatot.

7921. E szóra „megállj“ oly mozdulatlanul álljatok, hogy Lót feleségének sóoszlopa hangyaboly legyen hozzátok hasonlitva.

7922. — Vétkes vagy?

— Igen, én nagy bünös vagyok.

— És honnan tudod?

— A tiz parancsolatból.

7923. — Ki az a felsőbb lény, aki még apának is parancsol?

— A mama! — kiált a kis fiu.

7924. „Add meg a császárnak, ami a császáré, Istennek, ami az Istenné!“ Azt mondja Jézus a szentirásban — mond a tiszteletes a kepét fizetni nem akaró cigányhoz.

— De tiszteletes ur sem nem a császár, sem nem az Isten — felelé ez.

Paraszt.

7925. — Szép vidék ez, földi.

— Bizony, hogy szép. Tetszett már erre járni?

— Voltam itt tavaly is.

— Gondoltam, mert ide csak olyan városi uraságok jönnek, a kik már egyszer itt voltak.

7926. — Ugy-e mama, ez az angyal paraszt?

— Miért, te kis bohó?

— Azt mondtad, hogy csak a parasztok könyökölnek.

7927. — Ki az a pökhendi ur?
— A szomszéd uraság.
— Mi volt az apja?
— Bérlő.
— S az öregapja?
— Paraszt.

7928. — Minden paraszt ostoba.
— De nem minden ostoba paraszt.

7929. *Herceg* (a paraszt küldöttséget fogadva):
— Honnan jönnek?
— Hazulról, volt a válasz.

7930. Azt hiszik maguk, hogy Amerikában majd a szájukba röpülnek a sült galambok?
— Azt éppen nem, de ha esetleg mégis megtörténnék, legalább nem kellene senkivel megosztanunk.

7931. Bejön a paraszt a székvárosba a hol a duló háboru sebesültjei különféle kórházakban elhelyezvék. Ő is meg akarja őket tekinteni s az őrt álló katonának, aki őt visszatartja ezt vágja oda:
— Én is adtam a sebesültek részére egy koronát. Pénzemért látni is szeretnék valamit.

7932. — Maga oly rosszul művelte a kukoricaföldet, hogy kénytelen vagyok azt másnak adni.
— Azért én mégis több kukoricát fogok enni, mint a nagyságos ur.

7933. Nyulat vitt be a falusi ember a városba. Az alispán meg is vette tőle s azt

mondta neki, hogy vigye a lakására, a konyhába. De a ravasz paraszt eltéve a pénzt, elsompolygott és találkozván a megyei ügyésszel, annak is eladta a nyulat. Az ügyész is azt mondta neki, hogy vigye a lakására. A paraszt azonban megszökött a pénzzel s a kétszer eladott nyullal.

Az alispán meghivta az ügyészt ebédre nyulpecsenyére. Az ügyész mondta ugyan, hogy az ő asztalánál is lesz nyul, hanem azért abban állapodtak meg, hogy ebédre az alispánnál, vacsorára pedig az ügyésznél eszik meg a nyulat.

Megjelent tehát ebédre az alispánnál az ügyész, de minden egyéb volt az asztalnál, csak nyulpecsenye nem. Az alispán nagyon haragudott, de az ügyész azzal csillapitotta le, hogy majd vacsorára lesz nyulpecsenye nála. Eljön a vacsora ideje, de az ügyész asztalánál sincs nyul. Nagyon felboszankodtak az urak és meghagyták a megyei hajduknak, hogy kutassák ki, ki volt az a paraszt, ki őket ugy megcsalta. Pár hét mulva egy hajdu fölfedezte a kérdéses parasztot és rögtön magával vitte a megyeházára. A megyeházánál találkozott a paraszt ismerős ügyvédjével és kérte, hogy mentse ki valahogy őt a bajból. Az ügyvéd azt tanácsolta neki, hogy egy kérdésre se válaszoljon semmit, hanem tettesse magát bolondnak, dugja be a fülét, emelje föl az egyik lábát és füttyentsen.

Az ember két kövér libát igért az ügyvédnek, ha megszabadul a bajtól.

A tanácsteremben azután, amint az alispán s az ügyész elővették a csaló parasztot, ez csakugyan minden kérdés után válasz helyett bedugta fülét, fölemelte az egyik lábát, gyorsan megfordult és füttyentett. Végre a hajduk az urak parancsára kilökték a bolondot.

A furfangos paraszt hazament és az ügyvédet sem kereste föl többé. De egy alkalommal mégis észrevette az ügyvéd az ő emberét a piacon és kérdőre vonta, hogy hol az igért libák? Az ember erre bedugja fülét és féllábon forogva egyet füttyent, azután legyint a kezével és nevetve eltünt a néptömegben.

7934. A patikában volt dolga a parasztnak s a mikor ajánlotta volt magát, szól a patikus.

— Szervusz.

A paraszt nem értvén e szó jelentőségét, megkér egy kabátos embert, mondaná meg magyarul, mi az a szervusz.

— Lelkem, felelt a megszólított, a mi rosszat csak gondolni is lehet, azt mind ez az egy szó fejezi ki.

A feldühödt ember visszamegy a gyógyszertárba s az ámuló gyógyszerésznek oda kiáltja:

— Maga a szervusz, a felesége meg a leánya, az apja meg az anyja meg minden nemzetsége szervusz, szervusz, szervusz, — s dühösen hagyja ott a boltot.

Csak később tudta meg a gyógyszerész, hogy mért haragudott meg annyira a polgártárs.

Párbaj.

7935. *Párbaj* = házasság.

7936. Ha valakinek nincs megevő kenyere, az nagy baj, de ha még felesége és gyermekei is vannak az már: *párbaj*.

7937. — Uram ön rágalmaz, ha mellette ülnék felpofoznám, de mivel távol vagyok öntől, tekintse magát felpofozottnak.

— Ha mellettem volna a saját kardjával vágnám le, tekintse magát megöltnek.

7938. Yung a hajón fuvolázott; éppen el akarta tenni a hangszert, midőn egy katonatiszt felszólítja, hogy játszék tovább. Yung kijelenté, hogy a saját jókedvéből játszott mire a katonatiszt avval fenyegette, hogy a vizbe dobja, ha nem játszik s a művész játszott, de párbajra hivta a tisztet. Másnap szembe állottak egymással.

Yung pisztolyt szegez a katona mellének s igy szól.

— Táncoljon, vagy lelövöm, mire a tiszt táncolt.

— Quittek vagyunk, folytatá Yung. Tegnap én fuvoláztam az ön parancsára, ma pedig ön táncolt az én akaratom szerint.

7939. — Tudod-e, hogy kihivtak engem párbajra?

— Ne mondj olyant! S mit fogsz csinálni?

— Nem fogadom el.

— Akkor téged egy gyáva kutyának mondanak!

— Nem bánom. Inkább leszek én egy élő kutya, mint egy megdöglött oroszlán!

7940. — Oly tüzes volt a párbajnál, hogy a guta ütötte meg.

— Az én barátom oly hideg volt, hogy megfagyott.

7941. Pulszky Ferencet egy szegény emigráns collegája párbajra hivta, Pulszky nem lőtt; miért?

— Csak nem vagyok bolond, — válaszolá — hogy a saját kabátomra lőjjek, — a hálátlanon akkor is Pulszky kabátja volt.

7942. — A párbajban mi a legérdekesebb?

— Az, hogy az egyik fél pisztolya szerdán mondott csütörtököt!

7943. — Miután te huztad a fekete golyót, neked tegnap főbe kellett volna magad lőnöd!

— Lőttem is, de nem találtam.

7944. — Ön megsértette a hugomat — vagy elveszi, vagy párbajt vivunk.

— Küldje hozzám segédeit.

— Gyáva!

7945. Valakit pisztolyra hivott az ellenkezője, melyre az igy felelt: „Én a megirt helyen két okból nem fogok megjelenni; először azért, hogy én téged agyon lőhetnélek, másodszor pedig azért, hogy te lőhetnél engemet agyon. Ebből egyikből sem következnék semmi jó. Hanem tudod-e mit? menj el az erdőbe, válassz ki oly vastagságu fát, mint én vagyok, mérd ki az illendő lépéseket s onnan lőjj reá. Ha eltalálod, akkor én szépen megkövetlek: ha pedig nem találod, száradjon rajtad a miben megbántottnak tartod magadat.

7946. Ferenc császár egyik testőr tisztje párbajban egyetlen csapással megölte ellenfelét, mire a király e szavakkal bocsátotta el szolgálatából:

— Szeretem a vitéz katonát, de hóhérra nincs szükségem.

7947. — Érdekes párbajnál voltam segéd.

— Megsebesült valaki?

— Igen, az egyik fél. Kétszer lőttek egymásra és nem találtak. Ennek annyira megörültek, hogy ugy megölelték egymást, hogy egyiknek eltörött az oldalbordája.

7948. — Tudod mi ujság? Királyi tanácsos akarok lenni!

— Minden légy, csak párbajképes nem!

7949. Akár én lövöm le őt, akár ő engem, de egy gazemberrel kevesebb lesz a világon.

7950. — Ön ellensége a párbajnak?

— Bizony; minden párbajnál, amely az egyik hálával végződik, mind a két felet husz évi fegyházra itélném!

7951. — Én miattam is már vivtak amerikai párbajt.

— És aki a fekete golyót huzta, annak téged nőül kellett vennie?

7952. Provokálnám a gazembert! Csak tudnám, hogy nem fogja elfogadni a kihivást!

7953. A párbaj szinhelyén fölkiált a segéd:

— Otthon felejtettem a pisztolyokat!

— Sebaj! Van nálam kártya; ferblizzünk!

7954. — Télen nem vivok kardpárbajt.

— Miért?

— Mert a vas nagyon hideg!

7955. — Ezennel kihivom párbajra.

— Nem verekszem.

— Akkor ön félénk gyáva.

— Inkább vagyok élő gyáva mint holt bátor.

7956. *Párduc* = galambház.

7957. *Párhuzam* = birkózás.

7958. *Párhuzam* = fiakker.

7959. *Pária* = két szamár.

Paródia.

7960. *A „Szózat" paródiája.*

Legyen e honnak hive óh
Mind aki jót akar,
Az ember oly jól élhet itt
S még sokat megtakar.

A nagy világon e kivül
Számunkra nincs oly hely
Nincs párja e földnek sehol,
Ha enni inni kell.

Ez a föld, melyen annyiszor
Annyi sok tinta folyt,
A hova annyi sok nevet
Egy egy decrét' csatolt.

Itt vivtak egy kis gázsiért
Bachnak a hadai
Itt exequalták az adót
Zsandárok karjai.

System! System! itt hordozák
Stemplis zászlóidat
S elszöktenek legjobbjaink
Egy Október alatt.

És annyi restauratio
S Katzenmuzik után
Megfogyva bár, de él finánc
S adiunct még e hazán.

S statutumok hazája Bécs
Hozzád bátran kiált:
Lesz-e már ostromállapot
A vagy mi lesz mi hát?

Az nem lehet, hogy annyi kéz
Annyit hiába irt
S fagyasztá és fagyasztatá
A sok stemplis papirt.

Az nem lehet, hogy a Bericht
Bescheid és Paragraph
Hiába sorvadozzanak
Pandurwirtschaft alatt.

Még jönni kell, még jönni fog
Uj Mandát, mely után
Buzgó imádság epedez
Annyiunk ajakán.

Vagy jönni fog ha jönni kell
A szörnyü éhhalál,
Hol a temetkezés felett
A Bezirk ingben áll.

S a sir, hol System sülyed el.
Bürklik veszik körül.
S a Habenichts és Ohnesporn
Szemében gyászköny ül.

Legyen e honnak hive óh
Mind a ki jót akar
Ez ápolónk s ha elbukánk
Styria sem takar.

A nagy világon e kivül
Számunkra nincs ily hely,
Nincs párja e földnek sehol
Ha enni inni kell.

7961. *Hős Fercsi.*

Ébredj lantom, édessége a termetes fülnek! Hős kor juta néked, lökd vissza sugárit.

Óh! puffadt csillag, hajdus polgármestere az égnek, mit reszkedsz a kárpit lyukain által? Fercsit nézed, a köpcösd? Ott nyujtozik ő, ajkai közt szortyolgó pipával, már utolsót pislogva az éjben.

Előtte a ki nem fizetett kappan váza, s üressége miatt haragosan feldöndött kulacs. Már alszik. Bájosan zeng hortyalma ős tetemében.

„Van zivatar és pusztitás és inség és nyomás. És te többet ásitasz, mint szólsz, többet eszel mint gondolkodol, többet alszol mint élsz; protestálsz, de semmit sem tész elfajult csöpje véremnek? Fel! nézz le! Ime a zsomporos telek szélén áll Imrus, a kecskeszemü szomszéd, s elárkolja határod. Üzd el sergét, a cséppel erőset, s ha megvernek, türd a honi szokásért.“

Felpillant Fercsi, jobb fülét érezvén huzatni magosra; s előtte áll az őslélek: arca fehér, paizsa várkapu, dolmánygombja halálfő, s éktelen bajusza hegyéről ömlik a kőpor. Ilyen volt ő; szava lassú, dörmögő, vastag.

— Mi kerget ki a sirból, lelke nagyapámnak? A falon lógtál, mázolva szörnyü ecsettől. Fülemet kinozni mért szálsz le a mélyre? Tán adós marattál itt alant, s a bus maradék nem válta ki téged? — Igy Fercsi három kereszttel.

„Korcs unoka! A vitéz kardjával fizeti meg a pénzt.“

Ezzel lekapja fejét, s ugy csapja az asztalnak alája, hogy szinte megrendül a téglátlan őslak. „Én valék szerződ; vettem cimet és telket: és te nem érzed, általam mit birsz.“

Mért szakitád le fejed? — kérdé rettegve az ifju.

„Mert most tüzben vagyok. Akkor pedig fő nélkül szoktam beszélni. De elég. Menj és ugrasd szét az ásó vitézeket immár. Majd bátrabban pipálhatsz, vatumodat drágábban adandod; a bocskoros tábor bajt keresvéje elüztén. Hol fegyvereid, hajdan a tusában villámlók?“

— Ah konyhakés kardom, dárdám seprőnyel, páncélom használta kovács, s pajzsom öblét teknőként lugozza a szépnem, mosófa kezében.

„Végy bunkót és lármázz, ha nemesi kardod eladtad.“ Igy a lélek. Vissza szegzi ismétlen fejét, s Fercsire fújong éktelen szuszszal. „Nesze bátorság“ mond; s eltün azonnal. Fercsi feláll. Nem szól, de a hősiség már látszik zuzmora képén.

A mezőnek indul lelkének bizodalmában. Őt követi Jancsi kocsis és agg Débora, a bőzengzésű konyhakirályné.

Ott Imrus. Komolyan nógatja embereit, áskálni a szomszédos telket, mely Fercsinek jutott kinos osztályban. Mellette tündérkedik egyetlen lánya, a vékony tagu Jutka: szeme nagy, szája nagy, ő maga is nagy.

Előrobog Fercsi. Elrikkantja magát, és Débora háta megett százszorozva visszalövi hangját.

Folyong a zaj. Erőt merit Imrus nem kimélve, az ilyen amolyant. Szózatuk után döbbennek a felek, s hajaik fel-felmerednek. Tettre kelnek.

Hős Fércsi bunkója suhog a légben. Szélnek véli azt a mosolygó juhász paripája, s esőt jövendöl: Fercsi suhog; de az ő hátán is az ütleg özöne csattog.

Megfordul a nehezen mozgó, tudvágya: jókor futni nem szégyen a hősnek. Óh édes emléke a multnak, a csatának kék foltjai mellett.

Diadalmasan áll Imrus az árkon, Fercsi keblébe uj harag szivárog; lelke szőnyegén feltünnek ősei, melyre vissza kiált, és elszánva pört emlit — mint az igaz honfihoz illik.

„Elég atyám; és te nyugodjál meg, ura zsomporos teleknek. Fáj lelkem, ha viharba látok kelni rokonvért". Igy Jutka a békét ölelő szűz.

Ámulva pillant rá Fercsi: s bár háta sajog, szive érzi, mi a szép. Hülnek a lángok. Maga Imrus szünteti dölyfét, és sok hmgetés közt frigygyé vál a rettenetes baj.

Óh dicsőült kobzom, bájosan zengő mint az árvizű próza. Mondd el az üdvnapot, a gyors hevülettől okozottat.

A két sziv összecsapódott. Ezen épült frigyes eskü. Imrus szelidültében könnyei mellett, egy pár ökörrel toldotta meg az atyai

áldást. Jőnek a vendégek. Több rázó kocsi telerakva cigánynyal. Füstös alakkal beültek azok huzni a nótát, a fülnek keservest.

Vezérli pedig a hangot a fehér fogu rajkó, sötét arca kinyomja, ha mit elmulasztna vonója. Mellette sipol purdéja a barna tarisznyás. Belépnek a nászok is, rimet harsogva előttük a vőfél. Utánuk a boldog pár.

Hős Fercsi mentéjét lógatja panyókán, és dohány tartalmu zacskója verdesi térdét. Volt pedig zsinórral elhintve nadrágja, és a sárga csizmán piroslott kivarrva egy lobogó sziv.

Jobbján mint bucsuzászló leng a menyasszony. Hattornyos párta fején, kirakva veres üveggel, mellette százlevelü rózsából koszoruja égett. Magas ő és lábán a piros stekli fenségét emeli inkább; a sort követi a nemzetes kántor. Nagy sok tudománya, mély redőket vésett homloka bércén, és a bibircsós orr nyilván mutatja: mi mélyen turkál az életben, szint a kancsóban. Ha ő köhint, nagy gondolat lebben el akkor.

Az agyaggal padlatozott terem közepén áll az abrosztalan asztal. Leülnek. Ám édesen vonzó a töpörtyüs kása, a sódar s a bájkellemü ludcomb, s ezt nyájasan kenyérre egyengeti Jutka. Megkínálja az érdemes kántort. De magosban jár ennek elméje, szellemén a domboru csikóbőrös kulacsnak. Csak ahoz hajol, és felölelve, háromszor köszönt Fercsire, hosszasan és mélyen.

Őt követi a lakzi.

Vitéz Fercsi tudván, mily hős, mily győzhetetlen ő ebben, már ajkai tátongnak a nyilást befogadni izében, midőn az őslélek kidugja fejét az öblös edényből, s imigy szól:

„Óh vérem csöppje, a hősiség mi ferde tusára vezérlett. Megvert Imrus ugyan, de te jobban tenmagad a deli szűzzel. Én most e csipős elemben eloszlom, nem látsz soha többé.“

Döbben Fercsi. Hol Jutkára pislog, hol a vőfélre, a szemre tüzesre, ki csirkesarkantyut tör, hölgyével enyelgve. Néz Fercsi. Gondjában a zuza megakad torkán. Azt letolni a kulacshoz kap, s nagy hirtelen a lelket beissza magába.

Az alatt nőttön nő a zaj.

Harsány éljent riadoznak a nászok, s a közöröm tántorgó lejtésbe csapong már. Jutka nagy méltósággal tipeg a körben.

Egyszer fel is szökik, és szökés közben asztal alá kaszálja az érdemes kántort, ki éppen az állhatatosságról tudós mondásokat ejte.

Igy folyt a menyekző, mig a hajnal piroslék az ablakon által.

A vendégek eltelve gyönyörrel szerte keringnek. Csak Jutka sóhajt. A pacsirta felel, de nem a mámoros Fercsi. Neki a lakoma fejébe szállt, és nem a szivébe.

Hasztalan költi a hölgy, alvása vas, bár teteme gyönge.

Elvégre kifejlik a mámor öléből; minekutána két sajtár viz permeteg arcán. Ezt rendelte pedig a bölcs kántor, a természet titkát meglesve gyakorta.

Fercsi nyujtózva öleli kebléhez deli hölgyét, s lőcs tartotta oldalak közt elvitte ősi lakába. Ott agg Débora duzzogva fogadta. Sinli a kormányt, melyet eddig forgata hangos ajakkal.

Bandzsán nézi Jutkát állani a polcon, a meg nem meszelt tüzhelynek megette, mint szedi rendbe a fedők s a mázas fazekak számát!

Óh boldog idő! Mi szebb a házaság első évszakánál? Nyájaskodva sürög akkor a nő férje körül; nem vág sebet patkója még az uradalmi papucsnak. Jutka is oly jó volt, oly meleg, mint télen a bunda.

Miért recsegsz lantom? Mintha zokognál? Hát nincs állandó szerencse a nap alatt? Nincs. Im küszöbön a balsors. Kocog immár. Irtózzál sziv! megráz énekem mostan.

Vasárnap vala. A nő éktelen gombóccal kivánta meglepni a kedvest, aki tizenkettővel megbirkózott hősi erőben. Virágos tálban gőzölgnek azok már. Fercsi mosolyg; Fercsi türődzik. Jutka is nagyszépen széttagol egygyet. S egek! amint metszi, egy levélke ötlik szemébe. A nő pirul, Fercsi meghökken, s az őslélek szava villan eszébe.

Honnan e levél, óh nő? Hitszegés gombócba leplezve! Ijedelmed vádol. Tán küldi a lángszemü vőfél?

Olvasná; de a betű felülmulja tudását. Jutka soká hallgat. Végre kitör a fergeteges nyelv, s a méltatlan gyanut visszaveti fontos okokkal. Irtózatos a dulongás. Mindenik szemében a harag tüze lángol. Ekkor belép az érdemes kántor. Látogatóba jött ő, s tusára érkezék. Mindenik ostromlá fülét vádló igékkel. Fercsi irást nyujt neki, Jutka gombócot. S im a bölcs rést nyit a titkon.

Ez irás nem levél, nem valami szerelmi sóhaj, de egy vándor deák poggyászlajstroma volt csak; találta pedig azt Débora a bosszuálló, s oda dugta, a hű szerelmet lerontani vágyván. Fercsi szepeg. Ám a nő szive hideg már.

A harag, fájdalommal egyest, elölte verését. Mire harmadnap lebukott, sirba éneklé rekedten a lágyérzetüt az érdemes kántor. Torja után Fercsi táborba iramlék. S ha el nem szaladt, mint hős végezte világát!

Hallgass, kobzom! Fenn ragyog a csillag, lenn a hir s a dicsőség. Ez béred mig a sajtárus akarja. *Kissfaludi.*

7962. *A „Hontalan" parodiája.*

Rongyos bugyogóban ki jársz!
Üres zsebet morogva társz
Éhszomjas idegen!
Ki vagy te inség embere?
Minő uton jöttél ide?
Vizen vagy tengelyen?

„Hagyj bolyganom ide s tova
Megvert engem a Jehova
Messze földről jövök.
Hol s merre tekint a szem
Száz mérföldnyire misem terem
Csak sóska, krumpli tök."

Tán dús valál és pénzedet
— Nem találván biztos helyet —
A börzére vitted?
„Ha lett volna mint volt soha,
Ki volna még oly ostoba
S veszen kreditteket!"

Szép feleséged volt talán
Kit ifjukorban a kaján
Sors tőled elrabolt?
„Csuf szatyor volt, verje a vész,
Elszökteté egy közvitéz
Mennykő gusztusa volt!"

Talán barátid hagytak el
S nem találván senkit kivel
Búdat megosztanád?
„Nem volt teritett asztalom
Más prédájára vágyódom
S igy se társ se barát."

Te türsz bár kinod sulya nagy
Tán a becsület rabja vagy
S neved gyalázva meg?
„A természet oly bőrt adott
Melyen eddig misem fogott
Szégyent nem ismerek!"

Hah, számkivetve vagy tehát?
Elhagyni kellett a hazát
Ez a mi téged nyom?
„Warum nicht gar? én reám
Ily csekélység nem hat, hazám
Ott van, hol jól lakom.“

Ki vagy tehát szegény pribék
Beh szivesen segitenék
Ha bajod hallanám?!
„Mit kérded hát? — nem látod-e
Már pofámról, hogy nekem se
Istenem se házám.“

Tóth Kálmán.

7963. *Paróka* = Falsche Behauptung.

7964. *Párol* = házasit.

Párta.

7965. A régi hős Magyaroknál
Hajdan vala szokásban,
Hogy a szűzek ezt viselték,
Szeplőtelen korukban.
Első tagja a két nemből
Öszve egyet jelentett;
De bezzeg már akkor abból
Az egész elenyészett.

7966. *Pártfogó* = képviselő.

7967. *Pártfogó* = kocsis.

7968. *Pártfogó* = kortes.

Párti.

7969. — Ma szörnyü pechem volt, minden pártit elvesztettem.

— Én tudok egy pártit, melyet okvetlenül megnyerne.

7970. — Közös barátunkat nagy üzleti veszteség érte.

— Mi történt?

— Visszament a pártija.

7971. — Miért nem nósül?

— Mig legény vagyok, a legjobb partikra számithatok, de ha nősülök, vége ennek.

7972. — Minő turtáncot szeret leginkább lejteni?

— Párti-turát.

7973. *Pártitura* = nászut.

7974. *Pártütés* = választás.

7975. *Patkány* = kovács.

7976. *Patkót* veretek fogamra.

Páva.

7977. — Ugy-e, a pávának hátul van melege?

— Miért?

— Különben elől legyezné magát.

Pech.

7978. Ha a rövidlátó otthon feledi szemüveg ét.

7979. Ha a náthás hon feledi zsebkendőjét.

7980. Ha valamely komoly pillanatban valami jó adoma jut eszünkbe s nevetnünk kell.

7981. Ha valakinek éjjeli zenét adank s másnap értesülünk, hogy nem volt hon.

7982. Ha valamely jó barátunk vállára tesszük kezünket tévedésből s mire feltekint látjuk, hogy a hitelezőnk áll előttünk.

7983. Ha valaki égő szivarvéget vesz a szájába.

7984. Ha valaki az óráját nézi s aztán szivarvég helyett a folyóba dobja.

7985. Ha valaki — tegnap mondott csódöt s ma reggel szökik meg a pénztárosa.

7986. Ha tiz éve fizeti már a betegsegélyző egyletbe a tagsági dijakat, és még egyetlenegyszer sem volt beteg.

7987. Ha, valaki ráült a lekváros kenyérre.

7988. Ha léghajónkat elnyelik a hullámok.

7989. Ha gőzcsónakunk a légbe repül.

7990. Ha az orvos a: „Mi a halál oka?“ rubrikába a saját nevét irja be.

Pécs.

7991. *Pécsnek* a német neve Fünfkirchen, a francia neve Cinq-Eglises, a sváb neve Fenf Kerche, a szláv neve Pet-kosteli, a latin

neve Quinque-Ecclesiae s igy természetes magyar neve: *Öt templom.*

Pecsenye.

7992. Egész csibe-családot szerzett a cigány, de azért nem kerül asztalára pecsenye.

— Anyjuk, hol marad a csibepecsenye?

— Nem akarnak megdegleni, pedig már harmadnapja, hogy egy szem ennivalót nem kapnak.

7993. Lopott kacsát adott oda lakótársának avval a megbizással, hogy süsse meg s majd ketten elfogyasztják. Visszatérvén csak csontokat talál, mire boszankodva kérdi:

— Magad etted meg?

— Dehogy, hisz ketten voltunk!

— Ki volt a másik?

— A kacsa.

7994. Hizott kacsát lopott a cigány s kényelmesen sütögette egy fanyárson a sátor faránál. Rátalált az öreg biró maga, és megszólitja a komát, hogy hol tett szert arra a jó pecsenyére?

— Hát biz én nemzetes uram, csak ugy jutottam ahoz, hogy szegény bele akart fulni a vizbe. onnan szabaditottam meg, — most pedig már száritgatnám az Isten adtát!

7995. A sütőben felcserélték valakinek sovány tyukját kövér pulykával. Ebéd alatt a férj az első falatot neje tányérjára rakja s midőn ez ily udvariasság fölött csodálkozásának ad kifejezést, férje ekkép felel:

Aki kövér pulykája helyett sovány tyukodat kapja, bizonyára azt kívánja, hogy aki az ő pulykáját kapta, fulladjon meg az első falatnál. Azért adtam az első falatot — neked.

7996. — Hogyan ajánlhatta nekem ezt a kiszáradt rostélyost?

Pincér: Mert különben nekem kellett volna megennem!

Pecsét.

7997. Uram nevét, díszét mindenütt viselem,
Noha nem szólhatok, a hitelt meglelem:
Országos dolgokat, tiszteket viselem,
Kiki megnyughatik másom ha van velem.

7998. Piros mint a rózsa, kerek mint a krajcárocska, fehér ajtó szélén ülök, találjátok mit őrizek? *Pecsét a levélen.*

Pék.

7999. Tisztességes mester ember neve,
Készitménye ember eledele.
Megforditva disziti lakásod
Majdnem minden szobában találod.

8000. Baj, ha a péknek elfogy a sütnivalója.

8001. Elégedetlen vagyok magával, mert ha jó süteményt akarok enni, mindig a városba kell küldenem.

— Éppen ugy vagyok én is, nagyontisztelendő uram, ha jó prédikációt akarok hallani.

8002. — Hát megint itt kell látnom magát? Mikor fog maga már tisztességes kenyér után látni?

— Kérem biró ur, annak a péknek a kenyerei, kitől most loptam a kenyereket, nemcsak hogy igen tisztességesek, hanem az egész kerületben a legjobb hirnek örvendenek.

8003. — A maga zsemlyéi szörnyü kicsinyek.

— De annál többet készitek.

8004. — Az élő nyelv szavai nagyrészt a holt nyelvből származnak, például a templum-ból lett templom, az episcopus-ból lett püspök stb.

— Hát az én nevem miből származott? — kérdé a pék.

— A maga neve a latin pecus-nak (barom) megrövidítése.

8005. — Hé pincér, fizetek! Egy pohár sör, hat kifli.

— Ha máskor szomjas lesz a nagyságos ur, menjen a pékhez!

8006. Melyik előkelőbb a pék vagy a suszter?

A pék, mert a pék készültje az asztalra kerül a suszteré pedig az asztal alá.

8007. — Szorgalmasan lopod meg a gazdádad ugy-e?

— Ezredes ur bizonyosan valamikor pékinas volt.

8008. — Ugy látszik, hogy az ön fődolga vigyázni arra, hogy a legyek el ne vigyék a zsömléit.

— S még ön mer szólni, kinek kolbászai a legutóbbi vizár alkalmából a kulcslyukon át usztak el!

8009. Suszterinas megy a pékhez:

— Van-e régi zsemléje?

— Van.

— Mért nem adta el friss korában?

8010. Szegény vándorló péklegény kér egy kis alamizsnát.

— Igazán rosz idők járnak, ha már a péknek sincs kenyere.

8011. Már megint azt követelik az ujságok, hogy szállitsuk le a kenyér árát. Hiszen már leszállitottuk a sulyát... Egyszerre mindent nem lehet.

8012. — Maga már nekem három hét óta mindig régi sütetü kifliket küld.

— Az egyszerüen lehetlen, mert én olyat nem is sütök.

Pénz.

8013. Mi olvad el hamarább mint a márciusi hó? — *a pénz.*

8014. A ki elfogadja, nem ismeri,
A ki ismeri, nem fogadja el = *hamis pénz.*

8015. — Manapság az ember pénz nélkül semmire sem mehet.

— De igen, valamire mehet.

— Mire?

— Tönkre.

8016. — Mikor a fővárosba kerültem egy korona volt a zsebemben.

— Nekem egy fillér sem volt.

— Ne mondja?

— Én ugyanis Budapesten születtem.

8017. — Van egy tervem, amely tizezer koronát hoz nekem. . .

— És hogy hivják azt a hölgyet?

8018. Báró Baldácsy Antal a házi káplánjának teljes ellátást, de fizetést nem adott. Miért, miért nem, de megharagudott a papra s meghagyta a számtartónak, hogy huzzon le fizetéséből husz koronát.

— De mikor nincs fizetése.

— Utalványozzon hát neki kétszáz koronát s abból vonja le a tizet.

8019. — Miért mondják, hogy az idő pénz?

— Mert a kinek sok a pénze, annak ideje is van mindenre.

8020. — Mi a fillérnek a többes száma?

— A korona.

8021. *Vendég*: Hát visszatértek a korona rendszerhez? Hiszen már fillérekben irták ki az ételek árát az étlapon?

Pincér: De a vendégek igy nagyon drágának találták az ételeket.

8022. A katonaság ma a legfontosabb dolog az államok életében, mert ezek védik az országokat. Régebben a háboruhoz kellett először pénz, másodszor pénz és harmadszor pénz, azon szereztek katonákat is.

Ma először kell pénz, másodszor élelmiszer és harmadszor katonaság, de ha az első kettő hiányzik is, a jó harmadikkal könnyü azokat megszerezni.

8023. —Melyik a legértékesebb pénzdarab?
— Az utolsó fillér.

8024. A fiam valóságos olvasztó kazán, a koronák csak ugy folynak a zsebéből.

8025. — Melyiket szereti jobban, az arany vagy az ezüstvalutát?
— Nekem mindegy, mert sem a papir, sem az arany, sem az ezüstpénz meg nem marad nálam!

8026. — Minden ismerősöm közt önt becsülöm legtöbbre!
— Nem olyan nagyon több. Összesen egy fél milliócska.

8027. *Koldus*: Eddig mindig tiz koronát ajándékozott az ünnepekre; most csak négyet ad?!
— Megnősültem, takaréko skodnom kell!
— Minek nősül maga az én pénzemen?

8028. — Pénz nélkül semmit sem lehet csinálni.
— Adósságot igen.

8029. — Hogy vehette el szomszéd azt a vén skatulát?
— Mert a födele alatt sok volt a bankó.

8030. — Főnök ur, ma téve désből egy hamis huszkoronásat vettem be.
— Barom.
— De megint kiadtam.
— Maga okos ember.

8031. — Elvem: pénz nélkül házasodni.
— Ne beszélj; hiszen a gazdag bankár leányát veszed el, annak csak van pénze?
— De nekem nincs!

8032. — Ha szombaton pénzes zacskót találsz, mit fogsz tenni?
— Először ma nincs szombat s másodszor nem találok pénzes zacskót.

8033. Valaki bejön a takarékba és leszámláltatja magának az asztalra a betett pénzét és a kamatokat. Mikor minden az asztalon van, igy szól:
— No most visszaviheti, csak látni akartam, megvan-e még minden?

8034. Kedves férjecském, vennék neked valamit a születésnapodra, ha nem sajnálod érte a pénzt.

8035. — Kisasszony, megengedi, hogy felajánljam önnek ezt az ibolyacsokrot?
— Oh, hiszen ez a virág nem is friss! Jöjjön az utca sarkáig; ott árul az anyám; hadd keressen szegényke egy kis pénzt.

8036. — Mama, adj pénzt!
— Nincs, fiam.
— Hát adj valami ékszert, hogy eladhassam!
— Az sincs, fiam.
— Hát akkor vedd ki az aranyat a fogadból és add ide!

8037. Gondatlan fiatal leány leszálló-ban van a villamosról és eközben kiejti zsebéből a pénztárcáját. Egy fiatal ember, a ki éppen szintén le akart szállni, felemelte a tárcát és szó nélkül zsebre vágta. Ezt meglátta egy korosabb ur, a ki azonnal karon ragadta a fiatal embert és szigoru hangon szólt hozzá:

— Ha azonnal nem adja vissza a tárcát a kisasszonynak, átadom önt a rendőrnek.

— Ké. . . ké. . . rem, dadog a fiatal ember elámulva. Aztán a tárcát átadja a hölgynek e szavakkal: Leejtetted a tárcádat.

— Köszönöm, szól a hölgy mosolyogva.

— Remélem, hogy meg van elégedve? mondja most a fiatal ember az öreg urhoz. — Ez a kisasszony a nővérem.

8038. Az embernek lehet sok pénze, sőt lehet még ennél is több pénze, de elég pénze sohasem lehet.

8039. Ha jótéteményt akarsz gyakorolni: mentsd meg utolsó koronámat az egyedüllétől.

8040. — Mi nyomja szivedet?

— Nincs pénzem.

— Hogy nyomhatja szivedet olyasmi, ami nem is létezik?

8041. — Mondj egy mondatot a jelenben!

— Van pénzem.

— Ugyanazt a jövőben.

— Nincs pénzem!

8042. — Nekem tegnap három koronát papirban fizettek ki.

— Hogy-hogy?

— A három korona papirba volt csomagolva.

8043. — Hogy mert bemenni a korcsmába minden pénz nélkül?

— Kérem, én soha sem vagyok pénz nélkül. . . Kicsi koromban ugyanis lenyeltem egy hatost.

8044. — Fejvánkosom alatt feledtem tárcámat!

— Tán csak becsületes cselédje van?

— Éppen ez az, ami boszant! . . . Mert ő bizonyosan át fogja adni azt a nőmnek és igy minden szép haditervem dugába dől.

8045. A hónap elsejétől az utolsóig mindig pillanatnyi pénzzavarban vagyok.

8046. — Lehet-e összeadni különböző dolgokat, például két tanitó és három korona.

— Nem lehet, mert két tanitónál soha sincs három korona.

8047. *Pincér* (aki észreveszi, hogy a tanár ur elmegy a nélkül, hogy fizetett volna): Ha talán tanár ur nem találná legközelebb a pénztárcáját, itt nem tetszett elveszteni, mert nem méltóztatott elővenni.

8048. — Attól félek, hogy csak a pénzemért akar elvenni.

— Ne tessék hinni, nem vagyok én olyan ember, aki az aranyborju körül táncol.

8049. Ember soha jobban meg nem örült, mint a két testvér, midőn az országuton egy nagy pénzes tárcát találtak. Reszkető kezekkel nyitották fel. No most lesz pénz! Hanem biz abban egyetlen árva garas sem volt.

— Tudod mit, — mondja az egyik elkeseredett hangon — adjuk vissza a gazdájának, mert bizony szegény ember lehet aki elvesztette.

8050. — Fiam, ne menj olyan közel a mélységhez.

— Miért?

— A pénztárcád le talál huzni.

8051. — A pénz az ember legnagyobb ellensége.

— De csak ugy, ha nincs.

8052. — Vannak napok, a mikor nagyon boldog vagyok és azt hiszem, enyém az egész világ!

— Csakugyan, ismerem én is ezt az érzést...

— Magának is vannak ilyen napjai?

— Hogyne, minden elseje olyan.

8053. Az erdélyi ember a maga képére vert ezüstből pénzt — nem lehetett megbüntetni, mert a pénz nem volt se hamis, se értéktelen.

8054. Sebes a fecskének, sólyomnak a szárnya,
Még se repül ugy, mint zsebünk banknótája.

8055. — Tud váltani husz koronásat?
— Nem.
— Akkor addig hordjon körül a városban, mig a husz koronát lefuvarozta.

8056. — Azt beszélik róla, hogy sehogy sem tud bánni a pénzzel...
— Persze mindenkinek ad, a ki kér tőle...
— Még a feleségének is.

8057. Mily tékozló az apám, háromszor is kell irnom, mig pénzt küld, pedig a postadijat megspórolhatta volna.

8058. — Mit kell először megállapitani a betegnél?
— Hogy van-e pénze.

8059. A gazda eladta buzáját. Mikorra a feleségével visszatért, a folyó annyira megdagadt, hogy a lovakat szekerestől együtt elsodorta az ár. A férj ki tudott ugorni a partra, de az asszony a hullámok tetején libegő szekéren maradt. A férj kétségbeesve kisérte a parton a lovakat és feleségét s egyre kiabálta be hozzá: „Asszony legalább a zacskót dobd ki!“ A pénz a vászon erszényben az asszonynál volt, legalább azt vélte megmenthetőnek.

8060. — Mi a kezdetnek a veleje?
— A pénz.
— Hol hallottad ezt?
— Apám mondja, hogy pénz nélkül semmibe se lehet belefogni.

8061. — Mért adták el Józsefet bátyái?
— Mert nem volt pénzük.

8062. — Jó, hogy itthon talállak, csak van pénzed?
— Pénzzel a zsebemben itthon maradni — ember te nem ismersz engemet.

8063. — Mindig azt hallottam, hogy fillérből lesz a korona. Aligha megforditva nincs! Ehol váltottam föl az utolsó koronát és már nincs több belőle, mint egy fillér.

8064. — Alig, hogy kiadtam a sok pénzt e drága ruhákra, most meg fürdőbe akarsz menni?
— De kérlek, ha itthon viselném a ruhákat, kár volna a kiadott pénzért.

8065. — Már megint pénz kell, te haszontalan, — szidja az öreg ur fiát; de lecsillapodván haragja, kérdi:
— Mennyi kellene?
— Negyven fillér.
— Csak?
— ... és huszonöt korona.

8066. — Látod ezt a százas bankót?
— Látom, s mi különös van rajta?
— Az, hogy az enyém.

8067. A pénz szükségesebb még a levegőnél is, levegő nélkül meghalhatunk, de pénz nélkül nem.

8068. A hol a pénz ott az ördög, s a hol nincs pénz, ott kétszeresen van.

8069. — Okos ember nem dobja ki pénzét az ablakon hanem . . .
— Bedobja az ablakon.

8070. — Itt a sürgöny, az öcscse meghalt.
— Bizonyosan pénzt kér, hogy eltemethesse magát.

8071. — A fia elnyelt egy hatost.
— Nem tesz semmit, hamis volt.

8072. Édes apa: küldj száz koronát, hiszen csak husz fillérbe kerül.

8073. Az adós szól a dühöngő hitelezőhöz:
— Ne izgassa fel magát kedves barátom, maga nem tehet róla, hogy nincsen pénzem.

8074. — Micsoda, te ilyen rosz időben pezsgőt iszol?
— Tudod, csak azért teszem, nehogy ez a nyomorult korcsmáros azt higyje felőlem, hogy nincs pénzem.

8075. — Mi az a milliomos?
— Olyan ember, akinek harmincadikán is van pénze.

8076. A férfiak hajdan a feleségüket verték el, ma már csak a feleségük pénzével teszik ezt.

Pénztáros.

8077. *Pénztáros* = pénzenc.

8078. Bankár a pénztároshoz: Ha meg akar szökni, mondja meg, hogy együtt mehessünk.

8079. De sokat kell az embernek zsebre rakni — sóhajtott a bank pénztárosa és néhány ezer koronásat rakott zsebre.

8080. — Gratulálok, uram öcsém a kineveztetéséhez. Az árvapénztáros állása valóban szép állás, kivált egy fiatalembernek.

— Hiszen, szép szép, urambátyám, csak egy kissé zsenánt, az a rosz benne, hogy mindig másnak nézik az embert, mint a mi.

— Már ugyan minek néznek?

— Hát sikkasztónak.

8081. — Pénztáros ur, mindent tudok. Ön huszezer koronát sikkasztott.

Pénztáros (magában): Még sem tud mindent.

8082. — Ha én olyan ép erős ember volnék, mint maga, restelnék koldulni. Miért nem keres valami foglalkozást?

— Hiszen, kérem szépen, keresek én állást, de a mióta legutóbbi állásomat elvesztettem, nem birok másikat kapni.

— Hát mi a maga foglalkozása?

— Pénztáros voltam egy banknál.

8083. Mi előtt alkalmaznám pénztárnokul bizalmasan jegyzem meg, hogy nálam nem érdemes megszökni.

8084. *Pénzverde* = korcsma.
8085. *Percent* = ügyvédi dij.
8086. *Perdülés* = itélet.
8087. *Perec* = ügyvéd.
8088. *Perész* = ügyvéd.
8089. *Pergamen* — a pap ajka.
8090. *Perjel* = birósági idézés.
8091. *Perzsák* = ügyvéd.
8092. *Petivit almam* = Peti almát vitt.

Petőfi.

8093. Petőfi is éjjel látott először napvilágot.

8094. — Kérem Petőfi eredeti kiadását.

— Az még nem jelent meg.

8095. — De hiszen azt a szerelmi költeményt, a melyet hozzám intézett, Petőfi irta!

— Igaz, de hát én se tudtam volna szebben megirni.

8096. — Ez Petőfi koponyája.

— Ezen is az áll, hogy Petőfi koponyája.

— Ez ifjukori, az férfikori koponyája a költőnek.

8097. Valami üresfejü főjegyző kötekedett Petőfivel.

— Ugyan mondja — kérdezte — ha választhatna, mi lenne inkább, ló-e, vagy szamár?

— Szamár — felelt a költő.

— Miért?

— Mert az jut legelőbbre a hivatalban.

8098. Petőfi Sándor, midőn módja volt, örömest segitett szegényebb sorsu irótársain, de nagyon boszankodott, ha valaki kölcsön kért pénzt tőle. „Ugy is tudom, hogy meg nem adod! — mondá ingerülten, ne kérj kölcsön.“ Ha valamelyik azután szavát tartá s tartozását megfizette mosolyogva jegyzé meg: „Mennyire javul a világ, már nem csak tartozásukat fizetik meg az emberek, hanem az ajándékokat is!“

Petrezselyem.

8099. Mig az anyja növekedik
A leánynak hasznát veszik.

8100. *Pezsgenc* = spritzer.

8101. *Pilla* = szemfödő.

Pince.

8102. — Menj le a pincébe és hozz fel egy üveg régi hegyaljait.
— Abból, a mit tegnap csináltunk?

8103. — Isten mindenütt jelen van.
— A mi pincénkben is?
— Természetesen!
— Nekünk nincs is pincénk!

8104. — Velencében is járt?
— Hogyne jártam volna.
— Aztán igaz az, hogy vizen van az az egész város?
— Hogyne volna a vizen!
— Aztán minden van azokban a házakban?
— Hogyne volna minden!
— Aztán pince is?
— Hogyne volna pince is!
— Aztán hol van a pince azokban a házakban?
— Hát — hát a padláson!

8105. — A pince tele van vizzel.
— Csak nem kivánhatja, hogy finom óborral legyen tele.

8106. — Pincér! Hol a gazdája?
— Keresztelőn van.
— Akkor hát hijja fel a pincéből.

8107. Hogy ihatik valaki a pincében, a nélkül, hogy oda le menjen?
Leviteti magát.

8108. Csak azt az egyet szeretném tudni
Mielőtt meghalok:
Ha a felhők közt van a mennyország,
A pince hol van ott?!

8109. Nyitva maradt a nagy hordó csapja, és most a pince csupa viz!

8110. — Mélyen szokott ön aludni?
— A pincében.

Pincér.

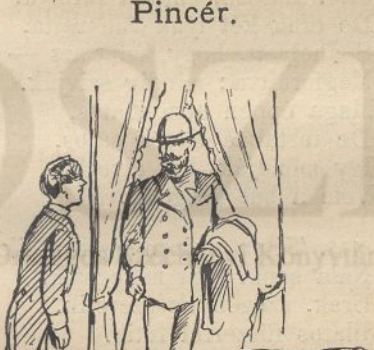

8111. — Pincér!
— Tessék!
— Figyelmeztessen engem holnap, hogy ma elfelejtettem fizetni!

8112. — Mit csinál a főpincér?
— A főpincér gazda nélkül csinálja a számadást.

8113. — Hogy nevezzük azt az embert, a ki az egész napot a korcsmában tölti?
— Pincérnek!

Pipa.

8114. Hosszu, mint a furulya,
De csak két lyuk van rajta,
S ahelyett, hogy, mint azt — fujnák,
Megforditva: mindig szivják.
Maga éppen nem illatos,
De tartalma büvös bájos,
Igy mondják, kik élvezik,
Vele a bút kergetik.

8115. Télen nyáron egyre fülik,
Nála senki sem melegszik,
Urak, szegények szeretik.
Illatos füszerrel fütik.

8116. — Nem értem, hogy hogyan vehet az ember a szájába olyan rosz szagu pipát . . .
— Micsoda ostoba gusztus kell ahhoz, hogy az ember beérje az olyan incifinci cigarettel?!

8117. Be szép pipája van az urfinak! — én is találtam a minap ilyenformát, de asztán eladtam; hej de bezzeg megbántam később, mert hát csak aztán tudtam meg, hogy a reze ezüstből volt.

8118. Három vándorlegény remek tajtékpipát talált a falu közelében. Mivel mindhárman igényt tartottak rá, biró elé került a dolog. A biró nyugodtan kezd a kihallgatáshoz és kérdi az elsőt:

— Hová való?

— Én bihari gyerek lennék.

— Hát maga?

— Én bácskai fiu vagyok.

— Hát maga?

— Én erdélyi ember vagyok.

— No akkor magáé a pipa, mert maga ember: gyereknek és fiunak még nem dukál!

8119. Bátyánkhoz barátja érkezik és borzasztóan pöfékelve, akadályozza őt a délutáni alvásban.

— Megengeded, barátom, a dohányzást?

— Igen, de pipázzál ugy, mint én!

— Nos hát te hogy dohányzol?

— Én csak idehaza dohányzom, dohányozzál te is csak odahaza!

8120. — El tudja szenvedni a pipafüstöt?

— Nem.

— Akkor ajánlanám, hogy tessék más szakaszba átszállni, mert én rá fogok gyujtani.

8121. — Ön életrajzomban azt irja rólam, hogy pipás vagyok, ez tévedés; én sohasem dohányoztam.

— Már ki van nyomva s igy máskép nem lehet helyrehozni a dolgot, mint hogy megtanul dohányozni.

8122. Hölgyek a vasuti kupéban: Uram a pipafüst kellemetlen nekünk.

— Hol angyalok vannak a felhőknek sem szabad hiányozniok.

8123. — Mindig mondtad, hogy leszokol a dohányzásról! . . . szólt a barátjához ujév napján.

— Le is szoktam.

— Mióta nem dohányzol?

— Második éve.

— És mikor hagytad el?

— Még tavaly — tegnap.

8124. A gazdag parasztnak leégett a háza, felvett egy égő fadarabot, rátette a pipájára s szólt:

— A házammal gyujtom meg a pipámat.

8125. Kényelmes dolog a cseréppipa, ha leesik nem kell felvenni.

8126. A cigány-primást temették. Temetés után, a mint a gyászmenet a sirkertbe kisérte a halottat, a temetésen résztvett cigánysereg, apraja-nagyja pipára gyujtott.

— Hogy mertek ti most pipára gyujtani? — kérdi méltatlankodva a pap.

— Szegénységünk nem engedte, hogy fáklyákat vegyünk s igy elhatároztuk, hogyha már fáklyafüst mellett nem kisérhetjük ki, hát kikisérjük legalább — pipafüst mellett.

8127. Ha itt akar pipázni, vagy vegye ki szájából a pipát vagy menjen máshova.

8128. Ferenc Ferdinánd főherceg hadgyakorlaton volt valami stájer faluban beszállásolva egy éjszakára. A legszebb ház egy péké volt s a család ugyancsak kitett magáért, hogy előkelő vendége meg legyen elégedve. Este a főherceg a tisztek közé ment. A kis pékfiu valahogy bejutott a vendég szobájába és szüleinek nagy rémületére kihozta a főherceg gyönyörü szivarszipkáját... kettétörve.

Volt dolga a nádpálcának! — De hát a szipka azért még sem vált egygyé. A pék tehát kapta magát és összeragasztotta a két darabot olyan ügyesen, hogy alig lehetett a törést észrevenni. A főhercegnek másnap ugy is menni kellett, hátha észre sem veszi. Igy gondolták.

De a főhercegnek, a mint későn este hazajött, első gondja a szipka volt.

Kivette tokjából és... bámult. A szegény pék majd elájult. De ijedelme örömmé vált, mikor a főherceg fölkiáltott:

— Még ilyen csodát sem láttam! Tegnap eltörtem a szipkámat és ma mégis egész!

8129. Ha a fővárosban szabadban akar pipázni, nem marad más hátra, mint hogy a szobájában marad.

8130. — A dohány megárt.

— Nagyapa egyre dohányzik s már nyolcvan éves.

— Ha nem dohányozna már kilencven éves lehetne.

8131. — Nem dohányzik?
— Nem.
— Akkor ugy hal meg, mint a kis kutyám.
— Hogyan?
— Az sem dohányozott egész életében.

8132. — Pingáltasd a képedet a pipámra.
— Mért?
— Le akarok szokni a pipázásról.

8133. — Teljesen tönkre mentünk! Mit csináljunk már most?
— Szükséges mindenekelőtt, hogy takarékosság szempontjából visszatérjek a pipához!

8134. *Me primum fumantem vidistis* (Cic. n. par. harusp. 21.) = Első izben láttatok pipázni.

8135. *Piparos* = pipakészitő.

8136. *Pipitér* = baromfi udvar.

8137. *Piroska* = pipacs.

Pirulás.

8138. — És te nem pirultál el?
— Nem tudtam, hogy el kell pirulnom.

8139. Kedves leányom, nem vagyok veled megelégedve. Tegnap, mikor a vőlegényeddel beszéltél, mindig pirultál, de soha se ott, a hol kellett volna.

8140. *Pislonc* = mécs.

8141. *Pléhenc* = bádogos.

Pofa.

8142. — Mért pofozta fel a felperest?
— Mert azt mondta, hogy olyan birkapofám van, hogy tán még a légynek sem tudok véteni.

8143. A somogyi paraszt fejjel összeütödvén a lovával, igy szól:
— Enné meg a manó a csikaját, de megütötte az orcájával a pofámat!

8144. Némely embernek olyan pofája van, hogy csak látni kell és kedvet kap az ember, hogy felpofozza. Neked is ilyen pofád van!

8145. Magának is csak azért van pofája, hogy tudni lehessen, hol van az eleje és hol a hátulja.

Pofon.

8146. — Mit használsz, hogy mindig olyan szép piros az arcod?
— Minduntalan felpofoz a feleségem.

8147. — Micsoda? ön merészel engem pofon vágni? Tudja ön, hogy egy pofonért tiz korona jár?
— Adjon érte tiz koronát.

8148. Ma ne menjen a nagyságához, átkozott kedve van! Én csak egyetlen nyaklevest kaptam, de ebből is kiéreztem, hogy még többet is tartogat markában.

8149. A tenyerem ugy illik a pofádhoz, hogy alig tudom visszatartani.

8150. — Mit csinálnál, ha a szomszédodnak nem jutna eszébe valami, a mit az előtt mondtál neki, hogy juttatnád eszébe?

— Adnék neki egy pofont.

8151. Szájas felesége volt az atyafinak. Egyik napon a városban dolga lévén, meglátja a gyógyszertárt, belép oda s orvosságot kér a felesége nyelvére. A patikus háromszor arcul ütötte a türelmes székelyt, mondván:

— Menjen haza, adja be ezt az orvosságot az asszonynak, s majd lesz békesség a háznál!

Emberünk követte a tanácsot, s két pofonra az asszony örökre megszelidült.

Visszament a patikába az atyafi és igy szólott:

— Nagyon szépen köszönöm az orvosságot, használt, de egy adag megmaradt, s nehogy kárba vesszen, visszahoztam! — s a semmi rosszat sem sejtő gyógyszerészt, kemény tenyerével jól helybenhagyta.

8152. — Te vagy az utolsó szeg a koporsómhoz — mond az anya és pofonüti rosz fiát.

— Mit csinált az anya?

— Fején találta a szöget.

8153. — Bocsánat, majdnem önmagamat ütöttem pofon.

— Kérem.

8154. Közös üzletük volt. Egyszer elindultak ketten inkasszálni. Egy rosz fizető hitelezőhöz felment az egyik, a másik lent várt a kapuban. A mint amaz visszatér, első dolga az üzlettársat jól pofon teremteni.

— Miért ütsz te engemet pofon?

— Mert feles vagyok veled az üzletben; oda fent kértem az adósságot s jól kétszer pofon ütöttek érte, hát csak át kell belőle adnom a te részedet, a felét.

8155. — Micsoda, te ki se hivtad a barátunkat, pedig kétszer is pofon ütött?

— Majd még ezzel is reklámot csinálok neki!

8156. — Kérek végzést, szólt ismételten a pór.

A biró pofonütötte.

— Ily végzéshez nem kellett jegyző.

8157. — Mért nem adtad vissza a pofont?

— Csak ketten voltunk s igy hamar ismét rám került volna a sor.

8158. Bélát egy kávéházban megsérti Kunó, mire az felugrik és oda kiált: „Szivd vissza azt a sértést, mert különben pofon ütlek!“ Ez nyugodtan felel rá: „Kedves barátom, egy pofon husz koronába kerül, jobb lesz a dolgot ugy kiegyenliteni, hogy te adsz nekem tiz koronát én pofon ütöm önmagamat; — igy meg van adva neked az elégtétel és megtakarithatsz tiz koronát és a mi fő, emellett én is nyerek ugyanannyit.“

8159. — Megengedi, hogy a lovagja lehessek?

— Majd lovaggá ütöm, ha nem pusztul.

8160. Péter inasát Pálhoz küldé, Pál az inast felpofozta.

— És te szó nélkül türted? — kérdi Péter.

— Nem akartam az önök magánügyeibe avatkozni, felelte az inas.

8161. — A sötét pitvarban valaki pofon vágott.

— Mit mondtál erre?

— Hát jó estét kivántam.

8162. — Várj csak, ezt a pofont még visszaadom.

— Nagyon félek; te még soha sem adtál vissza semmit.

8163. — Itthon van-e az anyja?

— Itthon van, odabenn pofozkodik a a papával.

8164. Édes mama, miért ütötte pofon a nevelőnő a papát, hiszen csak meg akarta csókolni?

8165. — Nos, mit szólt a hadnagy ur a számlához?

— Kidobott vele és azt mondta, hogy fölpofoz, ha még egyszer jövök.

— Rögtön visszamégysz hozzá a számlával és megmondod neki, hogy engem nem fog megijeszteni a fenyegetésével!

8166. — A szomszédom, ki taval perelt, kölcsön kérte a taligámat.

— S odaadtad neki?

— Tudod, se a kérését nem akartam megtagadni se a taligát nem akartam oda adni neki, hát a középutat választottam — pofon legyintettem.

8167. Részeg ember késő éjjel orditva megy az utcán.

A rendőr rákiált:

— Ne orditson!

— Mi köze hozzá?

A rendőr pofonüti, a részeg felkiált:

— Mi volt ez?

A felelet egy ujabb pofon volt.

— Ezt már értem — szól elszontyolodva a korhely s csendesen folytatta utját.

8168. Dadogva olvassa a gyerek:

— Me-mester, i-itt jó lenn-nn-ünk. Ha-ha aka-ka-rod, é-é-pitsünk-sünk há-há-romhaj-haj-lék-lék-ot. . .

—Tisztességesen olvass, mert pofont adok.

— Neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet! — folytatja a gyerek.

8169. — Itt az emberek előtt nem akarok veszekedni, de csak jer az utcára ott felpofozlak.

— Ebben a hidegben ki nem megyek, ha mindjárt tiz pofont adsz is.

8170. — Ég, ég!

— Mi ég?

— Az arcom, ugy ütött pofon a gazdám.

8171. A színésznő, mint a darabban elő volt írva — felpofozta színésztársát.

— Ez korán volt — suttogta ez.

— Nem tesz semmit, válaszolt szintén sugva — kap még egyet.

8172. — Mit panaszkodik, hiszen maga a kapott pofont visszaadta!

— Dehogy adtam, azt megtartottam és másikat adtam neki.

8173. *Biró*: Tiz koronát fizet, mivelhogy pofon ütötte.

Vádlott a vádlóhoz: Itt van husz korona, kérek visszaadni tiz koronát — tudsz-e váltani?

— Nem tudok!

Felpofozza és szól:

— Most megtarthatod mind a huszat.

8174. — Mit kaptál, hogy a tüzet mindjárt keletkeztében elnyomtad?
— Egy pofont.

8175. — Felhevültében ütötte a vádlottat pofon?
— Nem a kérem, nagy volt a hideg.

8176. — Min nevetsz?
— A szomszédon, tudom ég a keze.
— Mitől?
— Két pofont adott.

8177. — Visszaadtad a pofont?
— Sokkal különbet adtam érte!

8178. Anyajegyed van az arcodon?
— Nem, hanem anyósjegyem.

8179. — Ügyvéd ur, egy pofont kaptam!
— Nos?
— Jöttem átadni az ügyvéd urnak.

8180. — Miért ütötte felperest arcul s még hozzá a templomban?
— Mert a fülem hallatára minden jót kért a maga részére. Mi marad akkor nekem?

8181. — Fiam, csókold meg a nevelőnőt.
— Talán, hogy engem is pofon üssön, mint a papát?!

8182. Még ilyen becsületesen nem kerestem tiz koronát. Egy ur pofon ütött s mert két tanum volt, be akartam őt perelni, de aztán meggondoltam a dolgot s kiegyeztem vele ugy, hogy a tiz koronát inkább nekem fizesse: meg is tette!

8183. Ezennel visszaszivom a tegnap adott két pofont és tisztességes embernek jelentem ki uraságodat.

8184. — Amiért ma egy urnak a tyukszemére hágtam, három pofont kaptam.

— Aztán mit csináltál?

— Odább huzódtam, csak nem hagyom magamat tovább inzultálni?

8185. *Biró*: Magát arról vádolják, hogy béresét pofon vágta.

Vádlott: Tagadom, hiszen a béres öles legény és én hozzáképest csak törpe vagyok!

Béres: De igenis, pofon vágott!

Biró: Miért?

Béres: Mert nem szólitottam tekintetes urnak.

Biró: Hát a gazdádtól vonod meg a köteles tiszteletet? Bizony megérdemelted azt a pofont!

Vádlott: Adtam is neki olyant, hogy holta napjáig megemlegeti!

8186. Borzasztó hangon énekelte: „A szerelmeseknek minden meg van engedve“ cimü dallamot. Végre is egy ur türelmét veszitve felpofoszta e szavakkal:

„Én is szerelmes vagyok.“

Pokol.

8187. — Mi a pokol?

— A pokol az a hely, hol az elkárhozottak lelkei örökké kinlógnak (kinlódnak.)

8188. Az asszonynak álmában megjelent a férje.

— Oly jó nézesz ki, bizonyosan a mennyországban vagy.

— Én a pokolban vagyok, de ott is sokkal jobb a dolgom, mint mikor nálad voltam.

8189. — Honnan Janó?

— Hát sag gyüvöm onnan felsőzorszagbul.

— Talán biz a mennyországból?

— Onnan, pokolbul! a Trencsánbul.

8190. — Emlékszel-e, hogy mit irtál egykor? „Jobb szeretnél velem együtt lenni a pokolban mint nélkülem a mennyországban.“

— Óhajtásom teljesült.

8191. — A mai tüzelés után fogalma lehet a pokol tüzéről.

— Óh igen, különösen akkor képzeltem magamnak, mikor a tábornok urat a tüzben láttam.

8192. A fösvényhez bekopogtat a koldus alamizsnát kérve. A szobaleány becsapja előtte az ajtót, hogy:

— Nincs semmi!

— Igy zárják el maga előtt a mennyországot.

Szobaleány (dühösen): Maga előtt meg a poklot.

8193. — És nem fél ilyen vadászkalandokat elmondani?

— Már mitől félnék?

— Mit fog csinálni, ha egy szép reggel a pokolban ébred föl?

— Azt fogom mondani, hogy „jó reggelt, kedves barátom!“

8194. — Ha ön igy folytatja, bizonyára a pokolba jő.

— Tüz ellen biztositva vagyok.

8195. „Pokol a szivnek, vagy égi üdv“ helyett „Pakol a sziv, a vad gége üt“ — énekelte Ellinger az operában.

8196. — Olvasta Dante poklát?

— Nem, de másodszor házasodtam meg.

8197. Feleségem mindent szószerint vesz. Tegnap azt mondtam neki, menjen a pokolba s ő rögtön elment — az anyósomhoz.

8198. — Mi lesz velem, ha pokolba kerülök, panaszkodik a kétségbeesett anyóka.

— Maga nem mehet oda, mert nincsenek fogai, már pedig irva van, hogy ott sirás lesz és fogak csikorgatása, hangzott a vigasztalás.

8199. *Politikus* = polgáronc.

8200. *Portás* — kis gyermek a homokba.

8201. *Portás* = utkaparó.

8202. *Pornika* = paraszt leány.

8203. *Póronc* = parasztfiu.

8204. *Pórszellem* = paraszt észjárás.

8205. *Portó* = kiszáradt mocsár.

Posta.

8206. *Orvos* (a postatiszthez): A szomszédját illetőleg már minden reményt feladtam.

— Ajánlva?

8207. A pécsi postára levél érkezik evvel a felirattal:

Ezen a levelem adassék az én szerelmetes fiamnak Pécsett.

Nagy a nevetés, kevés vártatva megjelenik egy fiatal ember s kérdi:

Nem irt levelet az édes apám?

— De igen, itt van — s csakugyan az apja levele volt.

8208. Tolnamegye Kocsola községében katonák voltak állomásozva.

Beleszeret a fiu a leányba, de mivel tudja, hogy nem veheti el, nem szól neki.

A szolgálat letelte után haza megy, hol fivére meghalván átveszi a jószágot, eszébe jut a kocsolai leány, megkérné, de nem tudja a nevét.

Levelét igy cimzi:

Ezen az levelem adassék a tisztességes leányzónak: az apja kovács az anyja bába Kocsolán.

A levél a cimzetthez érkezett s meglett a lakodalom.

8209. A falusi postán egyebek közt szekérkenőcsöt is lehetett kapni, a gazda ugy vélekedett, hogy a városban többet és olcsóbban kapni a postán.

— Atyafi, — világositja fel a postatiszt, — ez postahivatal, itt nincs szekérkenőcs, menjen a szatócshoz!

A gazda egyet pödör bajuszán s mondja:

— Micsoda posta ez, a hol még szekérkenőcs sincs? De már ennél külömb a miénk!

8210. — Hol van Pétervásár?

— Nem voltam én postakocsis.

8211. *Postamunka* = levélhordás.

8212. *Pökhendi* — a pipás ember.

Pör.

8213. Meg ne kívánj engem, kerülj hol csak lehet
Mert, hogy megszereztél, hasznot ám nem tehet.
Ha elvesztesz, bizony fáj utánam szived;
S hogyha meg is nyertél, nem vagyok már tied.

8214. — Hallom, hogy elvesztette pörét.

— Nem én, hanem az ügyvédem vesztette el.

8215. — Mit küldjek a jótékonycélu tombolyára?

— Küldd el valamelyik pörödet, legalább lesz, a ki megnyeri.

8216. — Ne pörlekedjetek, engedjetek egymásnak.

— Én mindig engedek, de ő sohasem enged, erre persze én is megharagszom és én sem engedek.

8217. — Csak mindig az uraknak tolják a szekereit!

— Hogy-hogy?

— Hát mikor az én pörömet feküdni hagyják, az urak pörit meg mindjárt elintézik.

8218. *Pörkölt* = ügyvéd.

8219. *Pöröly* = ügyvéd.

8220. *Pörvesztő* = ügyvéd.

Prédikáció.

8221. A bécsi kongresszus alkalmából P. Megerle, a hires Ábrahám a S. Clara tartotta az udvar előtt szent beszédeit.

A szász király megkérte a szónokot, hogy az ő országát valahogy eldicsérje.

Másnap bőjt első vasárnapja volt — az evangelium szerint felviszi a gonosz lélek az Üdvözitőt egy magas helyre, megmutatja neki a környéket, melyet az Üdvözitőnek igér, ha leborulva imádja őt.

Ezt az evangéliumi helyet P. Ábrahám igy szinezte ki.

— Ime itt van Anglia-, Spanyol-, Olasz-, Orosz-, Görög-, Szerb-, Román-, Török-, Németország, ezt mind neked adom, de Szászországot ezt a tejjel-mézzel folyó országot, ezt a földi paradicsomot, ezt nem adhatom oda, mert ez országot az én édes öreg anyám örökös lakhelyül tartotta fel magának.

Szászország tehát az ördög öreganyjának az örökös lakóhelye.

8222. P. Megerle mindig hajadon fővel járt; az uralkodó meglátja s kérdi, mért nem takarja be a fejét?

— Nincs pénzem, volt a felelet.

— Vegyen a számlámra, szólt az uralkodó.

Tizezer koronáról nyujtott be számlát, ujra födette — a zárdát.

8223. — Hogy van, szólt a miniszter, hogy ön mindig kész egy-egy élccel?

— Az nem csoda, ha szamár kérdi a rókát — szólt P. Ábrahám.

8224. Az uralkodó próbára tette, hogy tud-e minden előkészület nélkül prédikálni.

Bepecsételt levélben adták neki át a szószéken a predikáció tárgyát.

P. Megerle felbontja a levelet, de abban csak egy üres lap van. Felmutatja minden oldalról és szól:

— Itt nincs semmi, itt sincs semmi és semmiből teremtette Isten a világot, — és gyönyörü beszédet tartott a világ teremtéséről.

8225. Egy alkalommal kijelentette, hogy ő egész életén át bolonditotta az embereket, hogy az apostolok, maga Krisztus is népbolonditók voltak, mikor aztán látta, hogy beszédére maga az udvar is felháborodik, igy folytatta.

— Ha igaz mind az, a mit Krisztus urunk hirdetett, a mit az apostolok prédikáltak, a mit én mind e napig mondottam akkor mért nem tartjátok meg a mit mondok, mért éltek mint pogányok, térjetek meg, cselekedjétek mit az egyház parancsol s ne bolonditsátok a népet, mintha minden csak hazugság volna.

8226. Fogadásból ivott a szószéken. Felvitt magával egy kis kannát s maga mellé tette a szószéken s szólt:

„Egy kis ideig nem láttok engem“, erre lehajolt, ivott, felkelt s folytatta beszédét, a beszéd végén aztán felemelte a kannát s szólt:

Valaki ezt a kannát elvesztette, az illető a sekrestyében átveheti.

8227. Elvégre is eltiltották a szónoklatoktól, mi által a zárda elesett husz öl fától.

Kemény szemrehányást kapott ezért a főnökétől.

Jelentkezett a császárnál, ki pedig kijelentette volt, hogy többé nem engedi beszélni.

— Csak egyetlen szót akarok mondani — jelenté.

Bebocsátották.

— Mit akar? — kérdi az uralkodó.

— Fát — válaszolt P. Megerle.

A zárda megkapta a fát.

8228. Szivesen hallom a prédikációt, ha nem nekem szól.

8229. — Szép öntől, hogy a szónoklatom alatt nem alszik.

— Bizonyára én is aludnám, ha nem fájna a fogam.

8230. — Mit prédikált a főtisztelendő ur?

— Azt beszélte, hogy Jézus fölment a hegyre és sok ember ment utána, hogy elfogják. Akkor én elaludtam. Most nem tudom, hogy megfogták-e, lejött-e, vagy még most is ott van-e?

8231. Járjanak szorgalmasan a vártemplomba, ha meg akarják tanulni, miként nem szabad prédikálni.

8232. Mindnyájan meghaltok, talán még én is — szólt a hitszónok.

8233. Gyönyörü prédikációt mond a pap, mindenki sir, ri, csak egy asszony szeme marad szárazon.

— Hát kigyelmetek nem sir? — szól a szomszédja.

— Én nem idevaló vagyok, volt a válasz.

8234. A szegény káplán sehogysem tudott a hallgatóság szivéhez beszélni, a mi nagyon fájt neki — egyszer aztán látja, hogy egyik asszony könyezik — istentisztelet végén bevárja a sekrestyében s kérdi, mi hatotta meg. Az asszony vonakodik megmondani s most is könyük ülnek a szemében. Végre nagy faggatásra kiböffenti, hogy ő is papnak tanitatja fiát s hogy a mikor látta a szónokot vergődni azért sirt, hogy elgondolta, mily kár volna a pénzeért, ha valamikor az ő fia is igy prédikálna.

8235. A prédikáció tartama fölött valaki a következőleg nyilatkozott: Fél óra a népért; háromnegyed órán tul senkikért; egy órán tul az ördögért. Természetesen ezen szabály is szenved kivételt. Szalézi szent Ferenc mondja: A rövidség által mindig nyerünk; mert ha untatjuk a hallgatókat, ugy ez csak rövid időre tart; és ha kielégitjük őket, ugy soká tart nekik, mig ujra hallgathatnak bennünket.

8236. Richelieu bibornok s több előkelő udvari tiszt előtt egy szerzetes szónokolt. A páter kifogástalanul végzé szónoklatát s legkevésbbé sem zavarodott meg. Szónoklat után be lőn mutatva a bibornoknak. Ez sok hizelgőt mondott az előadásról s azután hozzátevé:

— Ami fölött leginkább csodálkozom, az önnek elfogulatlansága egy oly nagy és előkelő gyülekezettel szemben, holott különben mindig falusi hallgatóság előtt szónokolt.

—Oh, viszonzá a szerzetes, már néhány hónap óta tudtam, hogy eminenciád s annyi nagy ur előtt leend szerencsém ezuttal szónokolni. Ez okból már hosszabb idő óta zárdánk kertjében minden nap próbát tettem egy szónoklattal. Ekkor aztán ugy képzeltem magamban, mintha a káposzta fejek volnának az én előkelő hallgatóim s különösen egy jó nagy vastagra irányoztam tekintetemet, mely alatt eminenciádat képzeltem (Spec. Past.)

8237. Bourdaloue-nak valaki azt mondotta, hogy ő a legnagyobb szónok. — Oh nem, válaszolt — St. Antoine a legnagyobb szónok — a kik az én beszédem alatt órákat, tárcákat loptak, az ő beszédére azokat visszahozták.

8238. Ujév napján az apa a fiut, az anya a leányt, a hitves a férjét, a férj a hitvest megajándékozza, mit adjak én nektek ujévi ajándékul? Megajándékozlak a mai prédikáció elhagyásával. Amen.

8239. Szeretném tudni, hogy igaz-e mind, mit a főtisztelendő ur mond vagy tán, hogy csak ugy prédikál.

8240. — Hogy tetszett önnek az én tegnapi beszédem?

— Igen jól, ezelőtt tiz évvel én is elmondottam.

8241. Az udvari pap panaszkodott, hogy az udvari templom mindig üres, a városi templom pedig mindig tömve van.

— Szónokoljon a főur a városi templomban s mindjárt máskép lesz — szólt a király.

8242. A kinek két ruhája vagyon, adja egyiket a szegénynek, szólt a szónok, mire valaki elvitte felöltőjét s át akarta adni a papnak, de mikor a szolgálótól értesült, hogy a főur éppen most vált ruhát — távozott.

8243. A nebulók apró szeget vertek a szószékbe, tudva hogy a pap rá szokott ütni mind a két kezével.

— Kik voltak Péter és Pál? — kezdi a pap s a szószékre csapva mind a két kezével felkiált.

— Éhetetlen semmirevaló gazemberek.

8244. Villámcsapás zavarta meg a szónokot.

— Uram, ha te szólsz, a te szolgád hallgat — vágta ki magát — Amen.

8245. Kezeivel beszél s mi szemeinkkel hallgatjuk.

8246. — Hangos zokogásban tört ki a hallgatóság.

— Ne sirjatok, talán nem is mind igaz, a mit mondottam, vigasztalta őket a szónok.

8247. A szónok roppant unalmas beszédet tartott a boldogságokról.

— Egyről megfeledkezett, jegyzé meg egyik hallgatója.

— Melyikről?

— Azokról, kik nem voltak jelen az ön szónoklatán.

8248. — Üdvözöllek, szól szent Pál apostol — kezdé az uj szónok beszédét, de nem tudott odább menni.

— Köszönjük szépen, válaszolt a kántor.

8249. A szónok prédikációt csináltatott valamely hittanárral, nagy meglepetésére, a legközelebbi vasárnap szóról-szóra hallgatja az egész beszédet a legközelebbi templomban. A hittanárhoz sietve, kérdőre vonja, hogy nem eredeti szónoklatot adott el neki.

— De igen, szólt a tanár, az öné az eredeti, a másiké a másolat.

8250. Bizonyos szónoknak szokása volt előbbeni prédikációt ujra meg ujra elmondani ugy annyira, hogy hallgatói beleunván, a kurátort hozzá küldenék azon kérésökkel, hogy mondana már uj prédikációkat is

— Szivesen, ugymond a prédikátor, mihelyest az előbbeniekben előadott oktatások szerint fogtok élni.

8251. A kocsolai plébános, hogy esperesének bucsujára Tamásiba elmehessen, Nagyboldogasszony napján nem tartott prédikációt tekintettel arra, hogy a következő vasárnap és Sz. István király ünnepén ugyis szónoklatot volt tartandó.

— Milyen a buza? — kérdi a párbért hozó paraszttól.

— Olyan mint a nagyboldogasszonynapi prédikáció, volt a válasz.

8252. — Melyik beszédem tetszett önnek legjobban?

— A nagyboldogasszonyi.

— Hiszen akkor nem is prédikáltam.

— Arra gondoltam is.

8253. Malherbének szokása volt, ebéd után egy keveset szunnyadozni. Egyszer a roueni érseknél ebédelvén, ebéd után ott is azonnal elszenderedett. Az érsek azonban éppen prédikációt akart tartani a templomban s felköltötte az alvót, hogy menne oda hallgatni az ő beszédét. Ez tudván, hogy az érsek ugy sem a legjobb prédikáló azt felelé, — bocsánatot kérek, én prédikáció nélkül is jól alszom.

8254. Haynald megakadt prédikáció közben s igy vágta ki magát.

— Édes hiveim, térdeljetek le s kérjétek az Istent, hogy benneteket az ő kegyelme el ne hagyjon, mint engem most az emlékezetem.

8255. Schäffer szokta mondani: Ha legtudósabb lennék is minden emberek között, még is inkább akarnék harangozó lenni, mint pap: mivel amaz ha a kötelet keze közül kiszalajtja, azt ismét megkaphatja; de ez, ha valamely kevesebbé megfontolt szavat kiejt, azt többé vissza nem huzhatja.

8256. — Bárcsak mindig a tisztelendő ur prédikálna!

— Aztán miért?

— Mert akkor mindig van elég hely a templomban.

8257. Három részben fogok prédikálni. Először elmondom, a mit én tudok, és ti nem tudtok, második részben elmondom, a mit ti tudtok, de én nem tudom, a harmadik részben, a mit se én nem tudok se ti nem tudtok.

Hogy rajtam rosz nadrág van, azt csak én tudom, ti nem.

Vesztek-e posztót egy uj nadrágra — azt ti tudjátok, én nem.

És ha csakugyan megveszitek a posztót, a szabó ingyen elkészíti-e?

— Azt se ti nem tudjátok, se én nem tudom.

8258. Egy párizsi hitszónok a farsang idején a következő három részre osztá fel szent beszédét: Az első részben bebizonyitá, hogy a bolondok nincsenek mindnyájan a bolondok házában: a másodikban, a

vakok nincsenek mindnyájan a vakok intézetében; a harmadikban, az ördögök nincsenek mindnyájan a pokolban. (Spec. Past.)

8259. Nagyon panaszkodott a plébános paptársainak, hogy bármily lelkiismeretességgel készül is a prédikációkra a harmadik részben mégis majdnem mindig megakad és benn sül.

— Adok én erre nézve, igen jó tanácsot.

— Hogy-hogy?

— Oszd beszédeidet ezentul mindig csak két részre.

Predikációk felosztása:

8260. Társalgás:

1. Önmagunkkal.
2. Az élőkkel.
3. A megholtakkal.

8261. Pünkösdnapi prédikáció:

1. Honnnn jött a szél?
2. Hova lett a szél?

8262. Az Emausba menő két tanitványról:

1. Hányan voltak?
2. Kik voltak?
3. Hova mentek?

8263. A halálra való előkészületről:

1. A halál előtt.
2. A halálban.
3. A halál után.

8264. *Primadonna* = Éva.

Próba.

8265. — Ha igazán szeret engem, hát bizonyitsa be!

— Szivesen. A Duna itt mély és sebes; — ugorjék bele s én rögtön kihuzom!

8266. — Azt hallom, hogy egy tüzér káplár beléd szeretett.

— Még nem, egyelőre még csak próbavacsorán volt nálam!

8267. — Csak azon feltétel mellett szerződtetem önt, ha előbb egy próbafellépésben bemutatja müvészetét.

— Kérek próbaelőleget!

8268. — Ezt a tiz koronát az iróasztalon találtam.

— Próbára akartalak tenni.

— Mindjárt gondoltam.

8269. Nem csoda, ha sok szinésznő elbukik, miután mindennap próbára állitják.

8270. — „Férjjelölt“, micsoda buta szó, hiszen a ki nősülni akar annak nem kell vizsgálatot tenni.

— De sok esetben nagy próba vár reá.

8271. *Professor ordinarius* = Ordinári tanár.

Próza.

8272. — Van-e lélekemelőbb, mint a természetnek ez az ünnepélyes csendje, melyet csak a nyájak kolompjai szakitanak félbe?

— Valóban nincs. De ugyan mondja csak, hogy veszi a tej literjét?

8273. — Te nagyon is prózai vagy.

— Örülj neki, mert különben soha sem lettél volna az ideálom.

Prüsszentés.

8274. Ön akkorát prüsszent, hogy prüszkölése ellen maholnap viharágyut kell alkalmazni.

8275. Mit mond hozzá, hogy háromszor egymásután prüsszentettem?

Háromszoros egészségére!

8276. *Puhatoló* = hurkatöltő.

A MAGY. NEMZ. MÚZEUM KÖNYVTÁRA

Púpos.

8277. Hátamat a legrosszabb rajzoló is egyenesebbre csinálhatta volna.

8278. *Egyszemü:* Korán felrakódott, atyafi.

Púpos: Még nagyon korán lehet, ön még csak az egyik ablakot nyitotta fel.

8279. Ellopták a pupos kabátját.
— Bárha hordhatná, szólt a púpos.

8280. A pap prédikálta, hogy Isten mindent tökéletesnek teremtett:
A pupos szólt.
— Engem is?
— Puposnak te is tökéletes vagy.

A Szent Missziók Gondnokságának

JUTALOMKÉPEI

I) Egy méternél nagyobbak:

1) Carlo Dolci: „Áldó Jézus“ ráma nélkül 16 korona, arany rámában 50 korona.
2) Ugyanily árban és kivitelben. Rafael: „Madonna Sixtina.“

A szent Missziók Gondnokságának

JUTALOMKÉPEI.

I) Egy méternel nagyobbak;

3) Ebbinghausen: **„Könyörgő Mária“** ráma nélkül **16** korona, arany rámában **50** korona.
4) Ugyan ily árban és kivitelben. Rafael: **„S. Maria de la Sedia.“**

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK